

Viên Ngọc Kề Bên

Contents

Viên Ngọc Kề Bên	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11	25
12. Chương 12	28
13. Chương 13	30
14. Chương 14	32
15. Chương 15	35
16. Chương 16	37
17. Chương 17	40
18. Chương 18	41
19. Chương 19	44
20. Chương 20	46
21. Chương 21	48
22. Chương 22	50
23. Chương 23	52
24. Chương 24	54
25. Chương 25	56
26. Chương 26	58
27. Chương 27	61
28. Chương 28	63
29. Chương 29	65
30. Chương 30	67
31. Chương 31	69
32. Chương 32	71
33. Chương 33	74
34. Chương 34	76
35. Chương 35	78
36. Chương 36	81
37. Chương 37	83
38. Chương 38	86
39. Chương 39	88
40. Chương 40	90
41. Chương 41	92

42. Chương 42	94
43. Chương 43	96
44. Chương 44	99
45. Chương 45	101
46. Chương 46	104
47. Chương 47	106
48. Chương 48	108
49. Chương 49	110
50. Chương 50	112
51. Chương 51	114
52. Chương 52	117
53. Chương 53	119
54. Chương 54	121
55. Chương 55	123
56. Chương 56	125
57. Chương 57	128

Viên Ngọc Kề Bên

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, namXnam, cổ trang, lãng mạnSequel: Siếp nhân phong lưu, Phàm tâm đại động,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vien-ngoc-ke-ben>

1. Chương 1

Một trời mây khói.

Thái dương hạ thấp thân mình, sương mỏng tràn khỏi mặt hồ lan tỏa mênh mang, kỳ hoa dị thảo tỏa đủ bảy sắc lung linh rạng rỡ, hắt màu lên những đường nét chạm trổ xa hoa.

Bạch Thất Mộng tựa vào song cửa, thưởng thức mỹ cảnh thiên giới, nhẹ nhàng lắc khế quạt giấy trong tay, cao giọng nói: “Chú mê chẳng nay sầu tương tư mãi, chớp mắt kia, thế gian hóa thành không. Mỹ nhân ơi mỹ nhân, người đến tuột cùng ở chốn nào?”

Tóc bạc chảy dài đến thắt lưng, gương mặt y tuần mỹ mang một nụ cười nhàn nhạt, đôi mắt hoa đào ẩn hàm tình ý, phong lưu tiêu sái không nói nên lời. Chỉ một cái liếc mắt thoáng qua, cũng đủ khiến người ta tay chân mềm yếu, tim đập không thôi.

Nhưng thanh niên vận đồ đen đang nửa quỳ bên chân y thì không mấy may suy chuyển, chỉ cúi đầu sửa lại vạt áo cho y, nhẹ nhàng nói: “Bạch Hổ đại nhân, lát nữa gặp mặt Nhị điện hạ, người ngàn vạn lần đừng nói ra những lời thiếu đúng đắn.”

“Vâng vâng vâng, ta vẫn biết chừng mực mà.” Nói thế, lông mày lại nhếch lên, cười khê nói, “Nhưng cũng phải nói thật, vị Nhị điện hạ đó quả là một mỹ nhân hiếm có trên đời.”

Nghe vậy, người thanh niên áo đen lập tức ngẩng đầu nhìn y, nghiêm mặt nói: “Nhị điện hạ tuy vẫn ở Huyền Hư đảo, nhưng vẫn rõ mọi chuyện thiên giới như lòng . Thiên giới to lớn, e không ai so được dã tâm của hần. Hơn nữa hần tính tình cổ quái, hỉ nộ vô thường, làm bất cứ chuyện gì cũng đều chỉ theo ý mình... Trăm triệu lần không thể đắc tội.”

“Được rồi, được rồi, ta hiểu rồi. Lưu Quang, van người đừng có nói nữa.” Bạch Thất Mộng day day trán, oán giận nói, “Người mới nói một lần, đầu ta đã bắt đầu đau.”

Người thanh niên gọi là Lưu Quang ấy đành đứng dậy, chậm rãi nở nụ cười.

Cậu vẫn luôn lạnh nhạt hững hờ, nhưng khi cười, nét mặt hiển hiện vẻ ấm áp dịu dàng, đường nét bình thường chợt tỏa ánh sáng nhàn nhạt, khiến kẻ khác không nhìn được muốn nhìn ngắm nhiều một chút.

Bạch Thất Mộng cắn cắn quạt, gương mặt nhìn cậu, cười nói: “Cũng kỳ quái thật, Nhị điện hạ người như vậy, sao lại muốn kết thân với ta? Hôm nay lại còn tự mình đến cửa hỏi thăm. A, không chừng hần nhìn trúng ta đấy nhỉ?”

Lưu Quang bị y trêu bật cười, nhưng hai đầu lông mày lại chau lại, không ngăn nổi tiếng thở dài. “Nhị điện hạ tới thăm, tự nhiên có mục đích của mình, Bạch Hổ đại nhân cứ tùy cơ ứng biến là được.”

“Cũng chỉ là theo hần làm vài chén thôi mà, còn có thể có chuyện gì nữa? Lưu Quang người lo lắng nhiều quá rồi.”

Lưu Quang yên lặng không nói, cầm lấy băng vải trên bàn, cẩn thận áp lên thái dương Bạch Thất Mộng. Băng vải dính một viên ngọc cực lớn, lưu quang* tỏa sáng, dịu dịu khiến người không khỏi yêu mến, cực kỳ phù hợp với dung mạo tuấn mỹ của Bạch Thất Mộng.

Cậu chuẩn bị xong xuôi, lại kín đáo nhìn thật kỹ viên ngọc đó, rồi mới thả hai tay xuống, lặng yên chờ phân phó.

Bạch Thất Mộng xưa nay đã quen Lưu Quang hầu hạ, không có gì không hài lòng, quạt mềm lay động, bước ra khỏi phòng.

Lưu Quang tất nhiên cũng sải bước theo sau.

Có điều cậu cúi thấp đầu, đường nhìn trước sau chỉ rơi vào gót giày Bạch Thất Mộng, không có dũng khí nhìn bóng lưng cao ngất kia.

Hai người bọn họ đi hết hành lang dài quanh co, nhanh chóng tiến đến chính điện tiếp khách.

Khách quý như Nhị hoàng tử đến cửa, từ sáng sớm Bạch Thất Mộng đã sai người chuẩn bị yến tiệc, lại tìm nhiều đào hát ca vũ đến giúp vui, cực kỳ phô trương.

Lưu Quang chỉ là một tùy tùng nho nhỏ, đến đây cũng không có tác dụng gì đáng kể, cậu tránh vào một góc phòng tối, nhìn ngắm bóng áo trắng chạy khắp nơi, chuyện trò vui vẻ.

Không biết bao lâu sau, Nhị điện hạ trong truyền thuyết kia cuối cùng cũng xuất hiện.

Tầm nhìn của Lưu Quang bị che khuất rất nhiều, nên không thể thấy rõ khuôn mặt người đó, chỉ lấy một mảnh áo dài màu tím, và một đôi bàn tay trắng nõn thon dài, thanh mảnh lộ rõ từng khớp xương.

Đó là một đôi tay giết người, cũng là một đôi tay có thể đảo gió gom mây, che khắp thiên hạ.

Lưu Quang nhìn đến mức tim nhảy lên một cái, chịu không nổi đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài hào quang trải khắp, cảnh mê lòng người, nhưng thiên giới hiện giờ đang buổi nhiều nương, sóng ngầm mãnh liệt, nào đâu như cảnh đẹp êm đềm trước mắt?

Nhị điện hạ tâm cơ thâm trầm tìm đến Bạch Thất Mộng, hẳn là có dụng ý.

Nghĩ như vậy, ánh mắt Lưu Quang lại chạy đi tìm bóng Bạch Thất Mộng, luyến tiếc không rời.

Yến hội tràn ngập oanh ca yến ngữ, ca múa mừng thái bình.

Bạch Thất Mộng vốn phong lưu phóng khoáng, vốn là một kẻ khôn khéo, tuy không thân thiết với Nhị điện hạ, nhưng sau vài câu chuyện phiếm, đôi bên đã như quen thuộc. Được ba tuần rượu, còn vỗ tay gọi đám mỹ nữ xinh đẹp y nuôi dưỡng bấy lâu, muốn các nàng múa kiếm góp vui.

Màn múa kiếm này cũng đã rất quen rồi.

Các nàng xiêm áo đủ mây theo nhạc mà chuyển động, trong thoáng chớp ánh kiếm ngợp trời, hoa cả mặt, vô cùng đẹp dễ xảo diệu. Tưởng như hôm nay không còn gì sai sót, thì đúng lúc màn vũ sắp kết thúc, bỗng nhiên có một nàng quát lớn một tiếng, thân hình nhảy lên, đâm thẳm kiếm vào Bạch Thất Mộng.

Sự xảy ra đột ngột, hai bên tuy đều có thị vệ bảo vệ ngay sát, nhưng cũng không kịp phản ứng.

Chỉ có Lưu Quang luôn thời thời khắc khắc để ý Bạch Thất Mộng mới kịp thời nhận ra sai lầm, lặng yên từ sau bóng rèm vọt ra, kiếm bên hông tuốt khỏi vỏ, mang theo quang sáng xanh nhàn nhạt, khoanh khắc đã chém nàng kia dưới kiếm.

Máu tanh văng khắp nơi.

Chung quanh lập tức đầy tiếng kêu hoảng sợ.

Nhưng Lưu Quang dường như chẳng hề nghe thấy, chân khễ đưa, lướt về phía trước, ba kiếm liên tiếp xuất ra, gọn gàng đánh bại ba nữ tử khác đang muốn ra tay.

Sau đó thu kiếm lại phòng vệ, ánh mắt như có băng, lạnh thấu xương, thân hình thon gầy, thậm chí có thể nói là mỏng manh, nhưng lúc này yên lặng đứng đó, tưởng chừng như có thể đối địch với thiên quân vạn mã.

Rất nhiều người đến khi đó mới tỉnh táo lại, bắt đầu ra sức hét to.

“Bắt thích khách!”

“Bảo vệ điện hạ!”

Tiếng la hét sợ hãi không ngừng.

Giữa bao nhiêu âm thanh ầm ĩ, Lưu Quang nghe rõ ràng tiếng người khễ cười, nhẹ giọng khen: “Thân thủ khá lắm.”

Tiếng nói ưu mỹ êm tai, phẳng phất như tiếng ngọc va vào nhau, lại như gió thoảng bên tai, khiến người ta thấy ngực tràn đầy ấm áp, như hưởng gió xuân.

Lưu Quang trong lòng chấn động, không khỏi quay đầu nhìn lại, và rồi... gặp một đôi mắt sâu thẳm như đáy nước.

(*) Lưu Quang: Lưu Quang là tên nhân vật chính, cũng là từ để tả vẻ lấp lánh của viên ngọc. Vì vậy không sửa

2. Chương 2

Đó là đôi mắt thuần nhất một màu đen, lưu chuyển vài phần tà khí, tựa như đang cười lại như không cười liếc xuống, phẳng phất tất cả thế gian đều chỉ là thứ đồ chơi nằm gọn trong tay.

Không sai, chủ nhân đôi mắt đó là nam nhân áo tím – nhị hoàng tử thiên giới Đàm U.

Bề ngoài hần hiễn nhiên là tuấn tú, dù không đến nỗi hút hồn đoạt phách người ta như Bạch Thất Mộng, nhưng từng cử chỉ đều mơ hồ lộ ra vẻ cao quý. Đưa mắt lên, thì tựa như sao lạc đáy mắt, khễ cúi đầu, thì như hồ trong rung động sóng trào, thật sự là tinh tú trời xanh, phong thái hơn người.

Lưu Quang chỉ liếc nhìn, rồi vội cúi đầu, trong lòng biết người này không dễ đối phó, âm thầm vì Bạch Thất Mộng mà lo lắng đến chảy mồ hôi lạnh.

Mà ánh mắt Đàm U trước sau vẫn nghiền ngẫm trên người Lưu Quang, ngón tay trắng nõn như ngọc khẽ lắc ly rượu, nhẹ nhàng cười nói: “Bắt quá chỉ là mấy tên thích khách, hoảng sợ cái gì? Lộn xộn đến mức này, không sợ người khác chê cười?”

Giọng hắn rất mềm mại dễ nghe, nhưng mỗi chữ nói ra đều rõ ràng truyền đến tai mọi người.

Bốn phía thoáng chốc đã trở lại an tĩnh.

Thuộc hạ Đàm U tất cả trở lại chỗ cũ, ngoan ngoãn nghe lời hầu hạ cạnh bên, quả thực cứ như chưa từng có việc gì xảy ra.

Bạch Thất Mộng tránh được trận này cũng hồi phục tinh thần, vỗ hai bàn tay vào nhau, cười vang: “Không sai, không thể vì mấy tên thích khách mà làm giảm hưng phấn của nhị diện hạ được. Tới nào tới nào, còn ngốc ở đó làm gì? Múa cứ múa, uống cứ uống đi.”

Lời này vừa ra, đám nhạc sĩ vừa được một phen hết hồn không thể làm gì khác là trở lại chỗ cũ ngồi, tiếp tục đánh đàn ca hát. Tất nhiên các nữ tử xinh đẹp đến ca múa phải đổi thành một nhóm khác.

Chuyện lúc trước chẳng khác nào một màn khôi hài, Bạch Thất Mộng ít nhiều cũng có chút hoảng loạn, vừa phe phẩy cây quạt vừa buồn bực nói: “Kỳ quái, nơi này của ta thường ngày rất thanh tĩnh, rất ít khi có chuyện. Sao hôm nay nhị diện hạ vừa đến đã có chuyện lớn như thế?”

“Hắn là nhằm vào ta rồi.” Đàm U uống cạn ly rượu, chậm rãi mỉm cười, “Mấy đệ đệ ta thích nhất mấy trò này, nhưng hãy nói về chuyện khác đi.”

Hai người vừa uống vừa cười nói, bất tri bất giác, trời đã nhuộm đen.

Đàm U ngẩng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, không có ý đứng dậy, trái lại than thở: “Hôm nay thời giờ trôi nhanh quá, ta khó có được một lần ra khỏi Huyền Hư đảo, phải trở lại thật đáng tiếc...”

Bạch Thất Mộng lúc này đã ngấm vài phần hơi men, không đợi hắn nói hết câu, bật thốt: “Nhị diện hạ nếu không chê, ở lại chỗ này của ta mấy ngày đi.”

“Như vậy có quấy rầy quá không?”

“Đương nhiên là không.” Bạch Thất Mộng thấy sắc đẹp là điên đảo thần hồn, lúc này tất nhiên không chút do dự, phát tay nói, “Lưu Quang, người đi sắp xếp một chút, chuẩn bị mấy gian phòng đón tiếp khách quý.”

Lưu Quang nhú mày, trong lòng không tán đồng, nhưng không thể không đáp “Vâng.”

Đàm U hình như nhìn thấy tâm tư của cậu, bất chợt phát ra tiếng cười trầm thấp, ánh mắt như có như không quét qua người cậu, nghiêm mặt nói: “Bạch Hổ tướng quân nhiệt tình như vậy, ta đây cung kính không bằng tuân lệnh.”

Giọng điệu thông dong, tựa như hắn chỉ chờ Bạch Thất Mộng nói những lời này.

Lưu Quang trong lòng hiểu rõ, lại biết không khuyên được Bạch Thất Mộng, chỉ đành cắn răng, xoay người sắp xếp nơi ở. Việc trong phủ xưa nay đều do cậu sắp xếp, chuẩn bị vài gian phòng tất nhiên không thành vấn đề, có điều khi tất cả ổn thỏa cũng là giữa đêm thanh tĩnh rồi.

Yến hội trong chính sảnh đã tàn từ lâu.

Lưu Quang lòng thầm lo lắng cho Bạch Thất Mộng, chỉ sợ hắn trêu chọc vào vị nhị diện hạ kia, nên bắt chắp một mối vội vã trở về chủ ốc, muốn nhắc nhở y vài câu.

Nhưng vừa đến cửa, chân bỗng chốc dừng bước.

Phòng vẫn chưa đốt đèn, bên trong một mảnh đen kịt, nhưng chỉ cần người tai tốt một chút, là có thể nghe thấy tiếng vang ám muội bên trong.

Lưu Quang lưng mát lạnh, hai chân nhất thời như có buộc ngàn cân, cả lui cũng không lui nổi một bước.

Chỉ có thể cười khổ.

Cậu sao có thể quên?

Bạch Thất Mộng hàng đêm sên ca, lúc này tất nhiên là cùng mỹ nhân phong lưu khoái hoạt, đâu đến phiên cậu quan tâm?

Đúng mà, cậu chỉ là một tùy tùng nho nhỏ, gọi đến thì đến, bảo đi thì đi, dù lòng có trăm ngàn điều muốn nói, cũng không một lời có thể ra khỏi miệng.

Chỉ cách có một cánh cửa mà thôi.

Nhưng cậu và người kia như cách cả trăm núi ngàn sông, ôm mấy suy nghĩ ngốc nghếch làm gì, chỉ là vọng tưởng mà thôi.

Lưu Quang lẳng lặng đứng nơi cửa, tay chân đều lạnh đi, tâm can đau đớn tê dại. Mãi đến khi âm thanh trong phòng lắng xuống, cậu mới có thể khẽ nhếch môi, tự cười giễu mình, xoay người bước đi đường khác.

Cậu hôm nay gặp rất nhiều chuyện, đã mệt mỏi từ lâu, nhưng sao cũng không thấy buồn ngủ, chỉ có thể chạy ra hồ nước sau hoa viên ngồi, nhìn mặt nước xanh thăm thẳm ngất ngẩn.

Dưới ánh trăng, mặt nước trong veo phản chiếu dung nhan cậu.

Một gương mặt trắng giã đơn, đường nét bình thường có phần thanh tú.

Có ngấm thế nào cũng cực kỳ bình thường.

Cậu cũng thấy kỳ quái, khổ sở tu luyện thành hình người, sao lại thành bộ dạng thế này?

Nếu tuần tú một chút, môi hồng răng trắng, tựa như tranh vẽ, giống như những mỹ nhân trong miệng Bạch Thất Mộng, không chừng lại được người ta chú ý? Hay là, cũng chỉ là công dã tràng?

Trong lúc thất thần, phía sau truyền đến tiếng bước chân xa lạ.

Lưu Quang thâm kinh hãi, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một người đạp ánh trăng mà đi, trường bào sắc tím mờ nhạt dưới trăng, gương mặt đường nét đều tràn đầy sự cao quý tự nhiên sẵn có, nhìn hắn không chớp mắt lấy một cái.

Lưu Quang nhú mày, tay phải lập tức đặt lên chuôi kiếm, lạnh lẽo hỏi: “Đêm đã khuya, nhị điện hạ sao còn không nghỉ ngơi?”

“Trăng đêm nay thật đẹp, ta đột nhiên muốn đi dạo.” Đàm U đi thẳng tới trước mắt Lưu Quang, chắc chắn không nhanh không chậm, đôi mắt lướt qua chung quanh, cười nói, “Giờ xem ra, có thu hoạch không nhỏ.”

“Có ý gì?”

Đàm U môi cong lên cười, nghiêng đầu nhìn về phía Lưu Quang, hỏi ngược lại: “Ta nghe nói bên cạnh Bạch Thất Mộng có một tùy tùng, chính là viên minh châu trên trán hắn biến thành, hắn là người đi?”

3. Chương 3

Lưu Quang sắc mặt thay đổi, nhưng không nói lời nào.

Cậu vốn chỉ là một hạt ngọc bình thường, bầu bạn bên cạnh Bạch Thất Mộng mấy trăm năm, ngày đêm hấp thụ linh khí trời đất, đến một ngày thì bỗng nhiên hóa thành hình người.

Vì nguyên thân(1) của cậu đầy màu sắc lưu quang(2), ám áp khiến người yêu thích, nên Bạch Thất Mộng cho cậu cái tên Lưu Quang này, rồi luôn mang theo cậu bên cạnh, cũng có thể gọi là đã mê thích lại càng thêm được sủng ái.

Đáng tiếc, cậu lại cầu mong thứ mình không thể nào có được.

Từ khi biến thành hình người, liền có thất tình lục dục(3), biết khóc, biết cười, biết tức giận, không bao giờ muốn làm một món đồ nữa.

Cậu... quả chỉ là ôm hy vọng hảo huyền sao?

Lưu Quang nhắm mắt, hồi lâu sau mới mở miệng: “Điện hạ quả là có con mắt hơn người.”

Đàm U mỉm cười, tay áo phất lên một cái, đã xuất hiện ngồi xuống bên hồ nước, lại hỏi: “Tiểu minh châu, cậu tên là gì?”

“Điện hạ tới, không phải vì để kết giao với Bạch Hổ đại nhân sao? Để ý một người tùy tùng nho nhỏ như tôi làm gì?”

“A, người thú vị hơn Bạch Thất Mộng nhiều.”

Hắn vẫn dùng giọng điệu thờ ơ, không biết là đang đùa cợt hay nghiêm túc. Lưu Quang nghe mà mí mắt giật giật, nhin không được hỏi: “Nhị điện hạ đến tột cùng có mục đích gì?”

Lời này quá mức thẳng thắn, Lưu Quang vừa thốt liền hối hận, nhưng Đàm U không nổi giận, vẫn mỉm cười nhẹ nhàng đáp: “Bạch Hổ tướng quân là một trong Tứ phương thần thú, ở thiên giới cũng có chút khả năng, ta đương nhiên muốn mượn sức y mới đến. Nếu y đồng ý làm việc cho ta, tất nhiên là không thể tốt hơn, nếu không thể, để tránh đem dài lắm mồm, ta chỉ có thể... sớm diệt trừ.”

Dứt lời, năm ngón tay thon dài của Đàm U siết lại thành nắm đấm.

Mà mặt nước vốn tĩnh lặng bỗng dậy sóng, “ào ào” dựng thành cột nước.

Bọt nước làm ướt quần áo Lưu Quang, lạnh đến thấu xương.

Chỉ một chớp mắt kia, cậu cảm giác được rõ ràng sát ý trầm trọng đè ép, khiến kẻ khác hít thở không xong.

Ở trước mặt người nam nhân này, quả là cực độ nguy hiểm!

Lưu Quang thầm run dợ, trường kiếm bên hông tuốt khỏi vỏ, nhắm thẳng vào mặt Đàm U đâm tới.

Khoảng cách giữa hai người họ rất gần, đơn giản là không thể tránh, mà Đàm U cũng không tránh né, mặc cho Lưu Quang kẻ kiếm vào cổ mình, trong đáy mắt có một tia hứng thú, cười cười nhìn thẳng cậu.

Trắng thanh lạnh ngắt.

Bốn phía im ắng, một tiếng động cũng không có.

Lưu Quang cắn chặt môi dưới, bàn tay cầm kiếm lạnh lẽo chảy mồ hôi lạnh.

Bộ dạng của Đàm U trước sau vẫn không đổi kiên định như núi, cười nói: “Nếu ta dám động đến Bạch Thất Mộng, cậu sẽ liều mạng với ta? Ồ, ánh mắt cậu nói như thế đó.”

Lưu Quang bị một lời của hắn soi trúng tâm tư, ánh mắt càng thêm kiên định, lạnh lẽo đáp: “Không sai.”

Đôi môi mỏng của Đàm U cong lên, cười vang.

Hắn cười rõ lên như thế, tà khí trong đáy mắt tăng thêm vài phần, ánh mắt rơi xuống người Lưu Quang, tựa như mang lửa, có thể đốt cháy lòng dạ con người.

“Thú vị lắm, cậu cho rằng mình là đối thủ của ta?”

“Nhị điện hạ chỉ động ngón tay, cũng đủ khiến tôi hồn phi phách tán.” Lưu Quang không chút sợ hãi nhìn thẳng vào hắn, bình tĩnh đáp, “Nhưng chỉ cần tôi còn sống trên đời một khắc, nhất định sẽ cố gắng bảo hộ người kia chu đáo.”

Đàm U bỗng nhiên dừng tiếng cười.

Phút chốc, hắn quay lại nhìn kỹ Lưu Quang, đưa tay khuấy nước hồ lạnh lẽo, trầm ngâm nói: “Nghe cậu nói thế, ta lại muốn thay đổi ý định.”

“Ồ?”

“Tiểu minh châu, cậu có từng nghĩ... khiến cho Bạch Thất Mộng thích mình?”

Nghe vậy, Lưu Quang thất kinh, tay cầm kiếm run lên, trường kiếm rơi xuống đất kêu lên “đình” một tiếng.

Đàm U nghiêng người về phía trước, dung nhan tuấn tú chậm rãi kề sát vào hắn, cất giọng khàn khàn: “Với bản tính của Bạch Thất Mộng, nếu cậu đổi thành dung nhan như này, sao phải sợ hắn chê ghét mình?”

Lời vừa nói, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra một chỉ.

Gương mặt Lưu Quang nóng lên, cúi đầu nhìn hồ nước, chỉ thấy trong nước phản chiếu một gương mặt hoàn toàn xa lạ – mày mỏng như liễu, mắt như hồ thu, môi hồng răng trắng, ẩn ẩn nét cười.

Thật sự là tuyệt sắc thế gian.

Dù nhìn thế nào, cũng nhất định là loại người Bạch Thất Mộng thích.

Lưu Quang nhìn đến phát run, chẳng bao lâu, hình ảnh Đàm U bên cạnh cũng biến thành Bạch Thất Mộng, cúi đầu dụi vào cổ hắn, trong họng vang lên tiếng cười trầm thấp.

“Người kia gọi người thế nào? Lưu Quang?” Bạch Thất Mộng trong bóng nước vuốt mái tóc đen của Lưu Quang, cười nói, “Lưu Quang, ta thích người.”

Lưu Quang thềm run rẩy, nơi nào đó trong thân thể bắt đầu đau đớn.

Cảnh trước mắt, không phải là điều cậu vẫn thiết tha mơ ước sao?

Nhưng, đó chỉ là hư ảo.

Hắn thở dài một hơi, gắng sức nuốt lại cảm giác cay đắng vào lòng, rồi tay vung lên, khoảng khắc đánh nát ảo ảnh trên mặt nước, quay đầu nói: “Đa tạ điện hạ ban ơn. Đáng tiếc, Lưu Quang không thể tiếp nhận.”

“Ồ? Không phải cậu vẫn một lòng mê say Bạch Thất Mộng sao?”

“Không sai,” Lưu Quang thần nhiên thừa nhận, cao giọng nói, “nhưng tôi không muốn làm quân cờ trong tay kẻ khác.”

Thái độ thẳng thắn như vậy khiến Đàm U ngây ngẩn, trong mắt chợt lộ ánh nhìn tối tăm, nhưng lập tức trở lại như thường, cười nói: “Làm sao nhìn ra được?”

“Nhị điện hạ có lòng hỗ trợ như vậy, không phải muốn dùng tôi khống chế Bạch Hổ đại nhân sao? Tuy tôi cầu không được, nhưng cũng không hèn mọn đến vậy.”

“Lưu Quang,” Đàm U nhắc lại hai chữ này một lần, như để nhớ kỹ tên cậu, “Có thể sòng phẳng nói chuyện với điện hạ ta như vậy, cậu chính là kẻ đầu tiên.”

Lời hắn mềm nhẹ, không nghe ra là đang vui vẻ hay tức giận.

Lưu Quang cũng không sợ hãi, khom lưng cúi nhặt trường kiếm trên mặt đất, lạnh lẽo nói: “Điện hạ từ nhỏ đã là hậu duệ quý tộc Thiên vương, thân phận tôn quý không ai sánh bằng, chưa bao giờ để chúng sinh thiên hạ vào mắt. Nhưng theo tôi thấy, ngài quá mức kiêu ngạo. Việc trên đời này, đâu thể luôn theo ý ngài mong muốn, vẫn có thứ nằm ngoài tầm tay của ngài.”

“Vậy sao?” Đàm U nghe lời này, yên lặng một hồi, hai mắt thẳng nhìn Lưu Quang, vẻ mặt thay đổi không ngừng, cuối cùng hỏi, “Vậy cậu đoán xem, ta hiện giờ muốn cái gì?”

Lưu Quang nhú mày không nói.

Đàm U nghiêng đầu nở nụ cười.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, tròng mắt đen tuyền của hắn càng sâu thẳm, đưa tay nắm lấy cằm Lưu Quang, nói từng chữ rành mạch: “Ta, muốn, cậu.”

(1) Nguyên thân: Thân thể nguyên bản, vốn có. Lưu Quang là một viên ngọc tu luyện thành, nên nguyên thân của bạn ấy là một viên ngọc trai.

(2) Lưu quang: Giống như trong chap 1, đây vừa là tên nhân vật chính, vừa là tính từ miêu tả vẻ đẹp của ngọc.

(3) Thất tình lục dục: Chỉ những cảm xúc, ham muốn của con người

4. Chương 4

Lưu Quang một đêm thức trắng..

Sáng hôm sau tỉnh dậy, lần đầu tiên trong đời cậu soi gương lâu đến thế, còn gơ tay bóp nhéo mặt mình.

Tốt rồi, vẫn là khuôn mặt thanh tú bình thường như trước kia.

Nếu đã như vậy, vị nhị điện hạ kia tại sao còn nói ra những lời ám muội trêu chọc tâm can người ta?

Là đùa giỡn cậu sao sao?

Hay... đã coi cậu như một món đồ chơi thú vị?

Lưu Quang tự biết tội qua mình quá kích động, lời lẽ rất lỗ mãng, nhưng dường như hậu quả của việc đắc tội vị nhị điện hạ kia còn nghiêm trọng hơn so với những gì cậu tưởng tượng.

Chỉ hi vọng mình không làm liên lụy đến Bạch Hồ đại nhân.

Nghĩ đến Bạch Thất Mộng, tâm tình Lưu Quang trở nên tốt đẹp hơn một chút. Nhìn bên ngoài sắc trời đã không còn sớm, liền rửa mặt qua quýt, ra khỏi cửa đi đến hướng phòng Bạch Thất Mộng.

Cửa phòng vẫn đóng chặt như cũ.

Lưu Quang nín thở, nổi đầu đón đêm qua lại tràn ra, rất khó khăn mới có thể áp chế lại, giữ sắc mặt như thường đẩy cửa vào.

May mà Bạch Thất Mộng đã tỉnh từ lâu, tăng tăng lớp lớp trướng vải thả xuống, che đi đáng ngọc nằm ngang trên giường. Cũng thật khéo, Bạch Thất Mộng lúc này đang soi gương.

Hắn một đầu tóc dài buộc lơ lửng, đôi mắt hoa đào trong suốt ánh nước, dung nhan tuấn tú như tranh vẽ nên, thấy Lưu Quang bước vào, thì nở nụ cười biếng nhác: “Lưu Quang Lưu Quang, người nói có phải nhị điện hạ có ý với ta không?”

“A?” Lưu Quang ngạc nhiên.

“Nếu không phải vậy, sao hắn lại ở lại nơi này của ta?” Quạt giấy trong tay Bạch Thất Mộng mở rồi đóng, dường như thực sự nghiêm túc vì phiền não mà suy nghĩ: “Làm sao đây? Ta có nên đáp lại hắn không? Tuy tướng mạo điện hạ rất hợp khẩu vị của ta, nhưng vẫn là người thân phận cao quý. Nếu vì một mình hắn mà bỏ qua các mỹ nhân khác, thì thật đáng tiếc.”

“...”

Lưu Quang mất một lúc chẳng biết nên khóc hay cười, cuối cùng nhếch khóe miệng lên, quay người đi ra ngoài.

“Ồ? Lưu Quang đi người đi đâu?”

“Chuẩn bị điểm tâm.”

“Nhưng mà ta còn chưa thay xiêm y, tóc cũng chưa chải.”

“Tự thay, tự chải.”

“Lưu Quang~”

Bạch Thất Mộng kiên trì không nhẽo kêu réo nửa ngày, Lưu Quang mới mang mặt lạnh quay lại, hằm hằm sửa sang cẩn thận rồi, hai người cùng nhau tới tiền sảnh ăn sáng.

Đàm U thân là khách quý, hiển nhiên cũng tới. Hắn vừa ăn vừa cùng Bạch Thất Mộng nói chuyện phiếm, hai người trò chuyện cũng ăn ý, thoáng chốc đã trở nên thân thiết.

Đến khi cơm nước xong xuôi, Bạch Thất Mộng thân thân thiết thiết đi tới nắm lấy tay Đàm U, cười nói: “Hiếm khi điện hạ tới đây, chỉ ở không có lẽ cũng buồn chán, liệu có muốn du ngoạn phong cảnh quanh đây không?”

“Được.”

“Hay là...”

“Bạch tướng quân bận rộn nhiều việc, ta cũng không muốn quấy rầy ngài, không bằng...” Ánh mắt chuyển động, nở nụ cười dài nhìn Lưu Quang đang đứng phía sau, “để tùy tùng bên cạnh người đi theo ta là được rồi.”

Bạch Thất Mộng vốn nghĩ mình có thể làm bạn với mỹ nhân, giờ nghe hắn nói thế, cũng khó phản đối, chỉ đành nhanh chóng đồng ý, rồi quay đầu bảo Lưu Quang vài câu.

Lưu Quang từ đầu tới cuối không nói lời nào, cho đến tận khi đi ra khỏi cửa cùng Đàm U, chỉ dùng bộ dạng lạnh nhạt hỏi: “Nhị điện hạ muốn đi đâu trước?”

Đàm U đưa môi đến gần tai Lưu Quang, dùng giọng nói nhẹ nhàng mềm mại nói rõ ràng chữ: “Phòng của cậu.”

Lưu Quang liếc nhìn hắn, tay lập tức nắm chuôi kiếm, nhưng cũng không phản ứng, dường như chưa nghe được gì hết, bước lên phía trước hắn, giọng nhàn nhạt nói: “Vậy đến Lạc Hà Uyên trước đi.”

Đàm U không nói mà cười, cũng không phản đối.

Hai người một trước một sau đi tới sau núi.

Phủ đệ của Bạch Thất Mộng vốn là tựa núi mà nên, trong núi nơi nơi đều là mỹ cảnh, mây tía ngập trời, một ngày mấy lần biến ảo, thực sự là đẹp không sao tả xiết.

Nhưng hai người hôm nay cũng không có ý thưởng thức cảnh đẹp, Lưu Quang chỉ lo đi loạn các nơi, Đàm U vẫn quần theo hắn, thỉnh thoảng đùa cợt hắn.

Lưu Quang tất nhiên hững hờ.

Ngày dần trôi, vội vã thưởng thức cảnh quan xong, rồi lập tức lên đường về phủ.

Lưu Quang vốn chỉ muốn qua loa cho xong chuyện, vốn cho rằng làm vậy có thể thoát khỏi Đàm U, vậy mà đến đêm trở về lại thấy trong phòng mình thừa ra một người.

Tính tình hắn vẫn luôn bình tĩnh, gặp chuyện không hoảng hốt, nhưng liếc mắt thấy người nam tử kia quần áo xộc xệch, tóc tai mất trật tự nằm dài trên giường mình vẫn toát mồ hôi lạnh, bật thốt: “Nhị điện hạ... sao lại ở đây?”

“Ta đã nói muốn tham quan phòng cậu mà.” Đàm U ngáp một cái, tựa như vừa tỉnh ngủ, từ tốn hỏi, “Cậu về muộn quá, vừa hầu hạ Bạch Thất Mộng xong?”

Lưu Quang chán không thèm đáp, đi tới kéo chăn trên người hắn ra, nói: “Hiện đã không còn sớm, nhị điện hạ nên về phòng mình nghỉ ngơi.”

“Ta thích ở chỗ của cậu (cơ).”

“Vậy chúng ta đổi phòng.”

Vừa nói vừa quay người ra ngoài.

Đàm U cuối cùng cũng ngồi dậy, nắm lấy cổ tay Lưu Quang .

Cái nắm đó gần như không có lực, nhưng Lưu Quang cảm thấy người tê dại, không thể nào động đậy. Cậu biết mình đã trúng thuật định thân⁽¹⁾, nhưng cũng không sợ hãi, chỉ hít một hơi, hỏi: “Điện hạ thực ra muốn gì?”

Đàm U từ phía sau ôm lấy Lưu Quang, hơi thở nóng bỏng phả vào cần cổ cậu, nói: “Đêm qua ta đã nói rồi, ta muốn người.”

Giọng hắn dịu nhẹ, nhưng cực kỳ kiên quyết.

Lưu Quang chợt thấy đau đầu.

“Thì ra tôi là trò chơi mới của nhị điện hạ.” Cậu dùng sức cắn lưỡi mình, thầm đọc chú ngữ, mất rất nhiều sức lực, mới có thể thoát khỏi thuật định thân, lập tức giãy khỏi vòng tay Đàm U, quay đầu nói, “Tôi biết nhị điện hạ bản lĩnh cao cường, một tay che trời, mặc dù chưa ngồi trên vị trí Thượng đế cũng đã ngằm nắm trong tay hơn nửa thiên giới. Nhưng trong lòng bàn tay ngài tuyệt đối không có tôi.”

Đàm U khẽ cười.

Trong bóng tối, vẻ mặt hắn âm u mờ ảo, qua một lúc sau, mới dịu dàng nói: “Lưu Quang, chỉ bằng những lời cậu vừa nói, cũng đủ chết hơn nghìn lần rồi.”

Lưu Quang nhếch mày lên, cũng nở nụ cười: “Vậy điện hạ mau lấy mạng tôi đi.”

“Ta sao nữa đây?”

Đàm U mở miệng, lại khoan thai thở dài.

Hắn đưa tay, lau đi vết máu trên môi Lưu Quang, rồi lại đưa lên môi mình, chậm rãi liếm đi vết đỏ sẫm, mỉm cười thấp giọng nói: “Cậu vừa rồi để giải thuật định thân, bị nội thương rồi? Lưu Quang, cậu quật cường như thế lại làm cho ta càng thích cậu.”

(1) Thuật định thân: Phép thuật, khiến người ta đông cứng như tượng, cảm phiền các bản cảnh điểm huyết phim chương hay có, chỉ là bỏ cảnh giờ hai ngón tay ra chọc một phát đi.

Mình dễ xưng hô ta-ngươi giữa Bạch Thất Mộng và Lưu Quang vì hai người là quan hệ chủ tớ, tuy rằng thật sự họ coi trọng nhau và yêu mến nhau nữa. Ngược lại, vị nhị điện hạ kia dùng ta-cậu, tuy địa vị giữa hai người còn xa hơn nữa, nhưng như Lưu Quang nói, đó chỉ là trò chơi. Nguyên bản, Lưu Quang cũng ít dùng ngài, nhưng lời thoại của cậu dùng ngài, hay người đều đủ độ mất tôn kính rồi

5. Chương 5

Thích?

Lưu Quang nghe từ này, trong lòng không khỏi hoảng hốt.

Cậu si mê Bạch Thất Mộng nhiều năm, chữ này nghĩ cũng không dám nghĩ, không ngờ hôm nay lại nghe được từ miệng một người khác.

Nội tâm thậm cay đắng, cảm giác khó mà nói nên lời, đến khi tỉnh táo lại, đã thấy lòng bàn tay Đàm U hiện một luồng sáng trắng, dường như định trị thương giúp cậu.

Lưu Quang vội vã đẩy lùi bàn tay kia, nói: “Điện hạ không cần ban ơn. Ngài cho phép tôi rời khỏi đây, đã là đại ân với tôi rồi.”

“Nếu ta không chịu thì sao?” Đàm U thuận tay sửa lại y phục, một bước đến bên giường, “Em không chịu theo nằm chung giường với ta. Hừm, ta biết làm gì ngoài đành ngủ đất đây.”

Giọng điệu hắn rất nghiêm túc, không giống nói đùa chút nào.

Lưu Quang hiển nhiên thất kinh.

Cậu dù hồ đồ thế nào cũng không dám để vị khách quý này ngủ đất được, do dự hồi lâu, đành đẩy Đàm U trở lại giường, thở dài nói: “Đêm đã muộn, thỉnh diện hạ sớm nghỉ ngơi.”

“Vậy em thì sao?”

Lưu Quang lườm hắt một cái, nói: “Tôi nghỉ tạm trên bàn một đêm.”

Nói rồi, quả thật đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống.

Đàm U ngồi trong màn cười, ánh mắt long lanh như có nước nhìn Lưu Quang, rồi chớp mắt. “Lưu Quang, thì ra em mềm lòng vậy sao.”

Lưu Quang đêm qua đã không ngủ được, thực sự là mệt rã ra rồi, không ứng đối với hắt, gập cánh tay lại làm gối, nằm trên bàn ngủ.

Thật là một đêm kỳ lạ.

Có người chiếm giường của cậu.

Có người nói thích cậu.

Dẫu sao Lưu Quang cũng ngủ an ổn một đêm, đến khi tỉnh lại thấy trang trí trên giường mình, mơ mơ màng màng không rõ mình đang ở đâu.

Bên tai vang lên tiếng cười trầm thấp.

Giọng kia thật mềm mại dễ nghe, như tiếng ngọc thạch chạm vào nhau, khiến kẻ khác như được đắm trong gió xuân.

Lưu Quang lòng run lên, tỉnh hẳn lại, ngồi dậy nhìn thì thấy ngoài trời đã sáng tỏ, Đàm U thay cậu ngồi bên bàn, một tay chống cằm, nét mặt như cười như không, đáng đáp thập phần mê hoặc người ta.

Cậu lập tức đoán được người này đã ôm mình lên giường, tay nhấn vào ngực một cái, thương tổn đêm qua cũng đã khỏi hẳn.

Xem ra nhị diện hạ cố tình tạo tình thế bắt buộc, việc này không cách nào đổi khác rồi.

Lưu Quang nhú mày, một lần nữa thâm hối hận mình đã nhất thời kích động, nhưng giờ cậu phải vội đi gặp Bạch Thất Mộng, không có sức lực để ý tới người nào đó, bèn rộn sửa soạn một hồi rồi lập tức lao ra khỏi cửa.

Nhị diện hạ mặc dù bị lừa hắt đi nhưng không chút nổi giận, chậm rãi đuổi kịp Lưu Quang, đôi môi mang ý cười nhàn nhạt, dường như đã quyết định quần lấy cậu không buông.

Thế là, mấy ngày kế tiếp vẫn là Lưu Quang hầu nhị diện hạ chạy khắp nơi du ngoạn.

Lưu Quang ở trên ngọn linh sơn này đã mấy trăm năm, không ngờ có ngày mình sẽ thấy ghét mỹ cảnh thiên giới kỳ ảo tráng lệ đến vậy, vì đi đến mấy ngày vẫn chưa dạo xong, lại còn cho Đàm U cơ hội bám cậu không tha.

Đến tận đêm khuya, người kia càng thêm quang minh chính đại ở trong phòng cậu không đi, đuổi cũng vô ích. Hơn nữa, dù cho Lưu Quang có kiên trì mỗi ngày đều tựa bàn mà ngủ, thì đến sáng tỉnh lại cũng chắc chắn sẽ thấy mình bị tha lên giường nằm.

Còn vị nhị diện hạ tôn quý không gì sánh được kia thì gục trên bàn ngủ.

Lưu Quang bị hắt quấy nhiễu đau cả đầu, còn phải che che giấu giấu không để người ta phát hiện, ngủ không yên kết quả là có một hôm dậy muộn, kêu lên một tiếng rồi lao ra khỏi phòng, cuối cùng còn suýt đâm phải Bạch Thất Mộng.

“Bạch Hồ đại nhân...”

“Lưu Quang? Cậu hôm nay có chuyện gì? Sao lại thành... bộ dạng này?”

Lưu Quang thường ngày luôn lạnh nhạt thản nhiên, luôn có vẻ vô cùng bình thản, nhưng hôm nay lại túm bừa tóc lại, không khỏi có chút lạ lùng. Chính hắn cũng nhận ra mình sơ sót, vội vã đem cánh cửa phòng đóng lại, nói: “Không có việc gì, không cần thận ngữ quên thôi.”

Trông hắn như thế, Bạch Thất Mộng liếc mắt là rõ, thu quặt lại, ra vẻ đột nhiên hiểu rõ: “Thì ra là thế.”

“A?”

“Lưu Quang, cậu lên nuôi con gì trong phòng phải không?”

“A...”

“Cậu trước nay vẫn thế, rất hay mềm lòng. Thấy động vật bị thương sẽ cứu chữa, còn thích đem chúng nó vào nhà nữa.” Bạch Thất Mộng dùng quạt gõ lên đầu hắn, cười nuông chiều.

Lưu Quang miệng hơi co giật, dấu sao chân tướng đúng là gần như vậy, nên chỉ ậm ờ đáp cho qua. Nghĩ đến cái con động vật to lớn giấu trong phòng, không khỏi cười khổ.

Chẳng lẽ nên cứng rắn lên, đá thẳng người kia ra khỏi cửa?

Chỉ sợ kẻ này gì cũng không lay chuyển được, còn quay lại nuốt sống hắn.

Lưu Quang thầm tưởng tượng đến đó, càng thấy phiền phức. Đảo mắt một cái, thấy Bạch Thất Mộng quần áo cực kỳ chỉnh tề, không khỏi hỏi: “Bạch Hổ đại nhân định ra ngoài?”

“Ừm, bề trên giao nhiệm vụ, xuống nhân giới bắt yêu, hắn là có thể quay lại nhanh thôi.”

Nét mặt Lưu Quang thay đổi, đột nhiên nói: “Bạch Hổ đại nhân, xin để tôi đi.”

“Hả? Cậu?”

“Sao vậy? Ngài không tin tưởng tôi?”

“Không phải thế,” Bạch Thất Mộng liếc nhìn Lưu Quang, chần chừ, “Ta nhớ rõ cậu ghét nhất là mấy loại chuyện đánh đánh giết giết này. Xưa nay tránh còn không kịp, sao giờ lại...”

Không sai, hắn ghét mùi máu tươi, càng ghét việc bắt yêu giết người, nhưng để tách ra khỏi vị nhị diện hạ đang ghét kia thì đành cố gắng vậy, đến nhân giới hai ngày đi.

Dù sao kẻ đó chỉ là khách, không thể ở phủ đệ của Bạch Thất Mộng cả đời được đúng không?

Lưu Quang vừa nghĩ, vừa khép mắt lại, kiên trì nói: “Để tôi đi.”

Tuy rằng bộ dáng ngoan ngoan lễ độ, nhưng giọng điệu không cho phép người ta từ chối.

Bạch Thất Mộng thấy cậu thế cũng đành chịu, đưa tay sờ sờ viên ngọc trên trán, “Được được được, ta làm sao dám cản cậu chứ?”

Dừng một chút, quạt giấy phất nhẹ, nhỏ giọng lầm bầm: “Thật kỳ quái, đến tốt cùng cậu là chủ nhân hay ta là chủ nhân?”

Lưu Quang nghe được rõ ràng rành rành, bất giác nở nụ cười, bộ dáng vẫn lạnh nhạt lại lộ ra sự dịu dàng khôn tả. Đáng tiếc nụ cười này nhanh chóng biến mất, cậu ngẩng đầu vừa lúc thấy Đàm U đứng ở cửa sổ, thân thể nửa nghiêng qua, dùng ánh mắt nóng như lửa nhìn xuống, gần như thiêu đốt cơ thể cậu tạo thành một lỗ.

Người này làm sao có thể là con thú bé nhỏ đáng yêu mềm mại? Rõ ràng là một con mãnh thú.

Chỉ cần không cẩn thận, sẽ nuốt tươi người ta không để lại gì.

Trái tim Lưu Quangrun lên, lập tức rời mắt, không nhìn hắn nữa

6. Chương 6

Bạch Thất Mộng không phát hiện điều gì khác lạ, chỉ nắm lấy tay Lưu Quang kéo đi, vừa ra khỏi cửa vừa giao nhiệm vụ lần này.

Vốn là có một con nhện tinh có đạo hạnh ngàn năm, vì động chân tình với người phạm, không tiếc trái luật trời, không ngừng hấp thụ tinh huyết con người luyện chế đan dược, để làm cho con người kia trường sinh bất lão.

Nghe thì buồn cười, chẳng qua cũng một mối tình si.

Lưu Quang nhiều lần theo Bạch Thất Mộng ra ngoài làm việc, loại việc nhỏ này dễ như trở bàn tay, chỉ cần bắt nhện tinh lại rồi đưa người kia bụi trần trả bụi trần, đất lại về với đất là xong.

Nhưng cậu vì tránh nhị diện hạ, cố tình ở nhân gian hai ba ngày, mới tìm đến chỗ nhện tinh.

Đó là một tiểu viện nhà nông rất bình thường, sân vườn được quét tước sạch sẽ, trước cửa có một giàn nho, một người phụ nữ mặc trang phục đơn giản thôn quê ngồi dưới đất giặt quần áo, thỉnh thoảng còn đưa tay gạt mồ hôi trên trán.

Tuy rằng ăn mặc giản dị, nhưng không giấu được vẻ xinh đẹp.

Lưu Quang chỉ liếc mắt là nhận ra, đây chính là yêu quái cần bắt về.

Đối phương khi thấy cậu, ánh mắt cũng lóe lên, khuôn mặt xinh đẹp chợt đại đi, vai run lên. Hồi lâu mới bình tĩnh lại, đứng dậy gỡ tay áo xoắn mấy vòng kia xuống, cứng rắn cười nói: “Các hạ đến vì ta sao? Dù thế nào, nghìn vạn lần xin đừng làm khó phu quân ta.”

Lưu Quang lạnh nhạt gật đầu, nói: “Ta chỉ đến đưa ngươi đi, con người kia không phải quỷ không phải yêu, tự có quỷ vô thường từ địa ngục đến bắt hồn phách hần.”

Nghe vậy, nhện tinh sắc mặt thay đổi, hiển nhiên là vô cùng đau khổ, khàn giọng hỏi: “Ta và phu quân là thật lòng yêu nhau, chẳng lẽ thiên giới không thể cho chúng ta một con đường sống?”

“Lưỡng tình tương duyệt vốn không sai, nhưng ngươi hại tính mệnh người khác, là sai mười phần.”

Nhện tinh mắt đỏ rực lên, nhất thời không đáp lại, chỉ giơ tay lên, phóng ra mấy sợi tơ mảnh nhảm vào cổ Lưu Quang.

Lưu Quang lập tức rút kiếm ứng chiến, trong lòng thầm thở dài.

Quả nhiên, mỗi lần bắt yêu đều phải đánh đánh giết giết một phen, không thì không thể thuận lợi kết thúc.

Yêu quái hạ giới chấp niệm quá sâu, vì thế vẫn làm ra những chuyện tàn nhẫn thương thiên hại lý. Cậu nếu không gặp Bạch Thất Mộng, ở trần gian tu luyện thành hình, liệu có giống như thế không?

Lưu Quang thầm cảm thán, nhưng tay cũng không thương xót, chiêu thức gọn gàng linh hoạt, nhanh lại chuẩn, không quá bao lâu đã chặt đứt tơ trong tay nhện tinh, một kiếm đâm thẳng vào bả vai nàng.

“A!”

Nàng kêu thất thanh, nặng nề ngã xuống đất, “ộc” một tiếng phun máu ra.

Có lẽ vì tiếng động quá lớn, trong phòng lập tức cũng có động tĩnh, một người nam tử trẻ tuổi trang phục thư sinh vội vã mở cửa, kêu lên: “Nương tử!”

Lưu Quang liếc mắt nhìn lại, biết người này tuy bề ngoài chỉ chừng hai mươi, nhưng tuổi tác tuyệt khác xa. Không khỏi thầm than yêu tinh si tình, vì con người trước mắt tốn bao tâm huyết, để cho hần hai ba trăm năm đạo hạnh.

Đáng tiếc nghịch thiên mà đi, khó tránh kiếp nạn.

Nhện tinh bị thương nặng, miệng không ngừng trào máu, nhưng thấy nam tử trẻ tuổi đó, gương mặt tái nhợt lộ ra nét vui, nhẹ nhàng hô: “Phu quân.”

Dù vận đổi sao dời, vẫn là nhất mạch chung tình.

Nam tử lập tức ôm chặt nàng, đưa tay lau đi vết máu bên môi.

Lưu Quang thấy vậy, nhất thời không đành lòng, chỉ nói: “Người hiện đã biết sai?”

Nhện tinh nhắm mắt, chậm chậm nắm lấy tay nam tử, mong manh đáp: “Người yêu khác biệt, điều này ta sớm biết. Nhưng ta làm thế, chỉ vì muốn cùng người mình yêu được bên nhau một đời.”

“Vậy sao? Cách để trọn đời bên nhau có nhiều, hà tất phải tổn thương sinh linh vô tội?” Con người Lưu Quang trong trẻo lạnh lùng, nói mà mặt không biểu cảm, “Nếu kẻ yêu thương con người là ta, ta cam tâm bỏ đi tuổi thọ ngàn năm, cùng hân đến bạc đầu, thế không tốt sao?”

Nhện tinh nghe những lời này, không khỏi kinh ngạc mở to mắt, biểu cảm rất quái dị.

Lưu Quang chỉ là gặp cảnh sinh tình mới thốt lên lời này, tiếp theo hẳn nhiên không cần nhiều lời nữa, đưa tay rút ra pháp khí, định trực tiếp bắt yêu.

Nhưng chú ngữ vừa niệm được nửa câu, nam tử trẻ tuổi kia như phát điên xông lên, bất chấp tất cả cố cướp lấy pháp khí trong tay cậu.

Lưu Quang bản tính cao cường nhưng sao có thể ra tay với một phạm nhân? Chốc lát khó tránh khỏi vướng víu, đành dùng sức đá người kia ra. Chợt cảm thấy phía sau mát lạnh, một cái bóng lớn bao trùm đỉnh đầu.

Thì ra nhện tinh nhân lúc cậu không chú ý, biến ra nguyên hình. Lúc này một đôi chân dài từ sau cuốn tới, hung ác đánh vào ngực cậu.

Lưu Quang chân điểm nhẹ, phi thân lên, vùng kiếm chém.

Kiếm quang lóa lên, chặt đứt một đôi chân.

Nhưng vừa nãy cậu cũng tránh không kịp, cánh tay bị thương, đáp xuống mặt đất thì đầu vầng mắt hoa.

Có độc!

Ý nghĩ này lóe lên trong đầu rồi qua, chỉ thấy trước mặt xuất hiện một bóng dáng tím thẫm, một đôi tay trắng như ngọc nhẹ ôm lấy thắt lưng cậu, tay kia tiện tay hất lên, không thấy động tác thế nào, đã đem nhện tinh to lớn kia tu vào tay áo.

Nàng thậm chí cả kêu cũng không kịp.

“Nương tử!”

Nam nhân trẻ tuổi kia hô to, người chợt khụy xuống, dung nhan thoáng chốc già nua, chỉ qua một loáng đã biết thành lão già, cuối cùng chỉ còn lại một nắm xương khô.

Mấy ai biết được chữ ngờ?

Đó là kết cục của mọt mối tình si cuồng dại.

Lưu Quang cảm thán, rồi kinh ngạc quay đầu.

Tay Đàm U vẫn quấn lấy thắt lưng cậu, dáng dấp vẫn bình thản như cũ, dịu dàng nói: “Em cũng thật bất cần, sao lại để mình bị thương như vậy?”

Lưu Quang giờ mới tỉnh ra, vội vã giãy khỏi vòng tay hắn, lạnh nhạt mà lễ độ lui một bước, cúi đầu nói: “Đa tạ điện hạ ra tay giúp đỡ.”

“Ta đi theo em hai ba ngày nay, chỉ một câu đa tạ đã đủ rồi? Lưu Quang, em thiếu thành ý.” Vừa nói chuyện, Đàm U vừa vươn tay, lần thứ hai kéo Lưu Quang vào lòng, đưa môi hôn môi cậu.

Gắn bó quăn quýt, dịu dàng triền miên.

Lưu Quang kinh ngạc.

Liền lập tức cảm thấy Đàm U đem một viên dược lạnh lẽo đẩy vào miệng mình, nuốt xuống rồi, cảm giác khó chịu trong ngực giảm bớt đáng kể, không còn cảm giác hoa mắt chóng mặt nữa.

Thì ra là để cho mình giải độc.

Lưu Quang thở dốc, không biết có nên cảm tạ hành động cợt nhả của người đó không.

Đàm U hiển nhiên cũng không cần được cảm ơn, hôn đến thỏa chí, cuối cùng, làn môi ẩm áp trượt qua gò má Lưu Quang rồi đi tới bên tai, tiếng cười dán vào lỗ tai cậu: “Lần sau không được tùy tiện để bị thương. Đừng quên, em là của ta.”

7. Chương 7

Lưu Quang nhắm mắt, quyết định không nói cảm ơn gì hết, đưa tay lên, trường kiếm ghé sát vào cổ Đàm U.

Đàm U chẳng để ý mặc cậu trừng mình, từ tốn thả lỏng vòng ôm, cười nói: “Còn hoạt bát như thế, xem ra không đáng ngại.”

Lưu Quang chỉ đành chịu thua người này, thu kiếm lại xoay người, làm bộ như kẻ kia không tồn tại, nhanh chân đi hướng phía góc tường.

Tay hắn hơi dùng sức, mũi kiếm nổi lên ánh lam, vung lên vài lần, dễ dàng đào thành một hố sâu trên mặt đất. Sau đó xếp đặt bộ xương lại, cẩn thận chôn xuống dưới, lại tỉ mỉ lấp đất lên.

Đàm U khoanh tay đứng nhìn, thấy Lưu Quang có vẻ ngơ ngẩn, liền bước đến bên cạnh hắn, dường như thờ ơ hỏi: “Em vừa nãy nói thật lòng?”

“Gì cơ?”

“Nếu người em thích không phải Bạch Thất Mộng, chỉ là một con người trần gian, có thật em sẽ vì hắn bỏ hết tất cả, chỉ làm một người bình thường?”

Lưu Quang giật mình, quay đầu nhìn Đàm U, trong mắt chợt dậy sóng, nhẹ nhàng nói: “Nói được chưa chắc đã làm được, làm được... thì cần gì phải nhiều lời?”

Dứt lời, không nhìn nhị điện hạ tôn quý không gì sánh được kia nữa, xoay người ra khỏi tiểu viện.

Cậu cực ghét hơi máu tanh, thế nên tìm một dòng suối nhỏ gần đó, dùng nước suối rửa sạch bội kiếm. Chợt nhớ tới nụ hôn vừa nãy, vội vã cúi đầu uống mấy ngụm nước, rửa sạch miệng luôn một thể.

Đàm U ở bên cạnh nhìn thấy hết, không động cũng không giận, lại còn cười vang, tâm tình vô cùng sung sướng.

Lưu Quang không để ý đến hắn, tự sửa sang xong xuôi thì đứng dậy chuẩn bị về linh sơn của Bạch Thất Mộng nghe lệnh. Đáng tiếc vừa mới dậm bước chân, đã bị Đàm U nắm lấy tay.

“Điện hạ?”

“Hiếm có dịp đến nhân giới một chuyến, đi theo ta một chút đi.”

Cái gì? Muốn cậu theo đi chơi?

Nơi giữa hai chân mày Lưu Quang nhăn lại.

Đàm U thấy thế, cố ý cười dài nói: “Đây chính là lệnh của Bạch Hổ đại nhân nhà em đó.”

Lưu Quang nhất thời không nói được lời nào.

Đàm U nhân đó tiến lên một bước, như là đương nhiên cầm lấy tay cậu, kéo cậu theo thì triển pháp thuật, trong nháy mắt biến mất.

Chớp mắt sau, đã là giữa tòa thành cách đó không xa.

Nơi này tuy không tính là phồn hoa, nhưng ban ngày người đến kẻ đi, cũng cực kỳ náo nhiệt.

Đàm U tưởng mạo xuất chúng lại thêm y phục hoa lệ, dáng vẻ cao quý, trên đường đón lấy không biết bao nhiêu ánh nhìn. Mà Lưu Quang bên cạnh hắn vẫn luôn không an tâm, thầm nghĩ làm sao để thoát khỏi vị nhị diện hạ vô lại này.

Đi lại đi, thoáng chốc đã qua hơn nửa con phố.

Lưu Quang cái gì cũng không để tâm, Đàm U lại mắt cao hơn người, càng chẳng có gì lọt mắt, nhưng cuối cùng chẳng biết sao, lại dừng lại trước một gian hàng.

Lưu Quang sửng sốt, hiểu kỳ sao nhị diện hạ lại coi trọng vật phàm tục? Đến khi đi vào trông, mới đỡ khóc sở cười.

Đây là một gian hàng châu báu, trên mặt bàn bày một chuỗi trân châu tròn sáng, nhìn qua rất rực rỡ sinh động, khiến người yêu thích.

Đàm U dặt tay Lưu Quang đến gần, chỉ chuỗi châu đó cười nói: “Ta đang muốn mua cái gì tặng em, hay là chọn nó đi.”

Lưu Quang trầm ngâm không nói lời nào.

Đàm U vẫn cười, nói: “Chuỗi ngọc này tuy không sánh bằng em, nhưng cũng cực đẹp, hơn nữa...”

Khẽ hé miệng, con ngươi đen láy lên màu sắc kiêu diễm, ái muội nói nhỏ: “Tương lai có thể còn có công dụng khác.”

Vừa nói chuyện, ánh mắt lại lưu luyến trên người Lưu Quang không đi.

Lưu Quang biết hắn cố tình trêu chọc, dứt khoát quay mặt đi, không hờn không giận đáp: “Nhị diện hạ nếu như thích, cứ mua một trăm viên về tự dùng, tôi không có ý kiến.”

Đàm U khẽ cười, tay càng nắm chặt tay Lưu Quang, thấp giọng hỏi: “Nếu ta chỉ muốn viên châu trên trán Bạch Thất Mộng thì sao?”

Lưu Quang cả người chấn động, cuối cùng mắt nhìn hắn, lặng lẽ nói: “Muốn đoạt muốn cướp, tùy người thích chí.”

Dứt lời, giật tay khỏi tay Đàm U, một mình hòa vào dòng người, dự định tìm một nơi vắng vẻ rồi thi triển pháp thuật quay về núi.

Nhưng Đàm U theo đuổi không thôi, còn nhàn nhã đi theo cạnh hắn, hỏi: “Ta nhớ không lầm ngươi là linh châu ngàn năm từ Đông Hải hóa thành phải không? Sao lại rơi vào tay Bạch Thất Mộng?”

“Trân châu Đông Hải cũng không phải thứ gì quý hiếm, có gì đáng tò mò đâu.”

“Không sai, châu ngọc trên đời hàng nghìn hàng vạn, nhưng giống ngươi có thể hấp thụ linh khí nhật nguyệt, chuyển hóa hình người, trong trăm vạn chưa được một.” Hắn vừa nói vừa nhìn Lưu Quang, ánh mắt ẩn giấu một mảng âm u, thâm trầm xa xôi, khiến người ta không thể nhìn ra tâm tư.

Nhưng nghe giọng điệu này Lưu Quang chỉ nghĩ người này quá mức khó đối phó, bao nhiêu sức lực đều bị hắn vắt kiệt, không mở miệng không được: “Điện hạ không quán lấy tôi không được sao?”

“Chịu thôi, ta thích em mà.”

Thích cái gì?!

Thích món đồ chơi thú vị như cậu ư?

Hừ, nếu nói người này thật lòng, sợ rằng cả chính y cũng không tin nổi.

Lưu Quang tròng Đàm U vài lần, cuối cùng thực sự không nhịn được nữa, cắn răng nổi giận nói: “Điện hạ nếu đã một lòng say mê, ta tất nhiên cũng không thể quá mức vô tình. Nếu ngươi có thể ở mặt dưới, ta sẽ không cần nhắc nữa.” (Tsu:Cái bầy các em thường dính, trăm lần trúng gần 90 rồi =))

Nghe vậy, Đàm U nhẹ nhàng “A” một tiếng, nở nụ cười quyến rũ.

Tướng mạo hẳn tuy thua vẻ tuấn mỹ của Bạch Thất Mộng, nhưng gương mặt lại hơn một phần tà quái cộng thêm nụ cười trong suốt, tạo thành một loại phong tình khác thường, rung động lòng người.

Hắn bị Lưu Quang mạo phạm như vậy, cũng không tức giận, ngữ điệu càng thêm mềm mỏng, hỏi lại: “Em chắc chứ?”

Giọng trầm thấp khàn khàn, như luồng gió xuân ấm áp nhất, thoáng chốc cũng có thể cướp đi trái tim người khác.

Nhất thời, Lưu Quang không biết làm sao với đôi mắt mình.

Mặt cậu đỏ lên, đầu lại càng cúi, tiếng gần như nghẹn luôn trong cổ họng, một lát sau mới nói: “Tôi nói lung tung thôi!”

Rồi luống cuống xoay người, chạy trốn chết.

Đàm U ở phía sau cười to.

Nét mặt hắn trước sau vẫn mang vẻ như cười như không, ba phần tà khí lại có bảy phần ngạo khí, hạ mi hôn lên bàn tay vừa nắm lấy tay Lưu Quang, lẩm bẩm: “Thật không can đảm.”

8. Chương 8

Sau khi trở lại Thiên giới, Lưu Quang hạ quyết tâm, phải đưa người nào đó ra khỏi cửa.

Hằng ngày cậu đều trốn biệt khỏi Đàm U, thỉnh thoảng đụng phải thì mặt lạnh như tiền, nói cũng không thừa ra một lời. Cậu có vẻ rất sợ vị nhị điện hạ cao cao tại thượng kia tự mình hiển thân, vội hết chạy lên giường.

Đàm U không ngờ Lưu Quang lại đáng yêu như thế, tất nhiên càng cố ý trêu chọc, có cơ hội là giở trò. Có điều y dù sao cũng là khách quý trong phủ người ta, không thể làm càn quá mức, hơn nữa phải chờ thời gian ứng phó với Bạch Thất Mộng.

Bạch Thất Mộng xưa nay vẫn tự cho mình đào hoa, đặc biệt dễ động lòng trước mỹ nhân, chính xác hơn thì đúng là loại người thấy ai thì lập tức thích người đó. Hắn thấy Đàm U ở lại trong phủ hơn nửa tháng, đương nhiên tự cho là người ta có ý với mình, thế là suốt ngày quần quýt lấy Đàm U uống rượu nói chuyện, đem hết tất cả ôn nhu ra sử dụng.

Đàm U biết có hiểu lầm cũng không thèm đính chính, cứ để quan hệ hai người dần rơi vào ám muội, thậm chí không lâu sau Bách Hoa thịnh yến, y còn cùng Bạch Thất Mộng đến dự yến.

Bách Hoa yến này chính là đại hội lớn nhất Thiên giới, trăm hoa đua nở, tiên nữ nâng chén chúc mừng, các thần tiên đều quy tụ, vô cùng náo nhiệt.

Bạch Thất Mộng đến được chốn mỹ nhân như mây, tất nhiên là như cá gặp nước, đôi mắt hoa đào chớp rồi chớp, quạt mềm trong tay phất phơ liên tục, gặp ai có chút quen biết đều đùa hai ba câu, hết như con bướm tìm hoa đậu rồi lại bay.

Đàm U nhân cơ hội đó thối lui, lúi lại cùng Lưu Quang cười nói: “Bạch Hổ đại nhân nhà em quả là nhiệt tình, đến ta cũng không chịu nổi rồi, bao giờ em mới chịu cứu ta khỏi hiểm cảnh đây?”

Lưu Quang mặt lạnh đáp: “Đáng đời.”

“Ồ, ghen tỵ?”

Lưu Quang lạnh lùng không nói lời nào.

Đàm U như thật như đùa thở dài một hơi, lo lắng nói: “Nếu em có thể cho ta ăn dấm chua một lần, ta cũng không biết mình sẽ hài lòng đến mức nào.”

Lưu Quang nhú mày, tính mở miệng nói, thì thầy Bạch Thất Mộng đã quay trở lại, cực kỳ thân thiết nắm lấy tay Đàm U, nói: “Phía trước rất náo nhiệt, nhị điện hạ có muốn đến xem không?”

“Ồ, có chuyện gì sao?”

“Hồ vương nam mặc nữ trang nợ với công chúa Đông Hải ế chồng kia đang náo loạn lên, còn giờ tay quơ chân ở Nam Thiên môn kia.”

Hồ vương và công chúa Đông Hải trên Thiên giới đều rất nổi tiếng. Có lời đồn bọn họ cùng thích một thần tiên, vì tranh giành người nợ mà lúc nào cũng ầm ỹ, một người còn khiến mình thành tên kỳ quái nam mặc nữ trang, một người thì từ chối vô số đám hỏi, có lẽ cả đời này không gả cho ai được.

Đàm U nghe qua, bất giác quay đầu liếc Lưu Quang một cái, nói: “Thật đáng ngạc nhiên, trên đời cũng có kẻ si tình thế sao?”

Bạch Thất Mộng không nghe ra ý ẩn trong lời y, thuận miệng nói tiếp: “Chân trời nơi nào thiếu cỏ cây, mỹ nhân chốn nào không có, cố chấp như thế thật không biết đạo lý gì cả.”

“Nói không chừng sẽ có một ngày, Bạch Hổ tướng quân sẽ vì tình mà khổ sở.”

“Hà, sao thế được?”

Hai người vừa đi vừa nói, đến chậm một chút, cuộc náo nhiệt đã sớm tan rồi, nhưng cổng Nam Thiên vẫn còn một đông hỗn độn, xác nhận nơi đây đã từng có một trận đấu ồn ả.

Bạch Thất Mộng có vẻ tiếc nuối, nhưng vừa bước trở lại thiên đình, rất nhanh bị kỳ hoa dị thảo nơi này hấp dẫn.

Bên tai tiên nhạc bay bay.

Hoa cỏ đủ sắc tụ lại, ở ngói xanh lưu ly từng lớp xòe tung, khiến người ta hoa mắt.

Trăm hoa nở bung, tiên tử từ từ trong làn hoa ngàn hương vạn sắc thả người theo nhạc, tay áo phấp phới, miệng cười khuyh thành.

Hoa đẹp, người còn đẹp hơn.

Bạch Thất Mộng thấy thế, tâm tình rất vui vẻ, liên tục vỗ tay tán thưởng.

Đàm U vẫn một lòng quan sát Lưu Quang, đột nhiên chuyển mắt, cười nói: “Bạch tướng quân dường như rất thích những hoa tiên này?”

“Mỹ nhân do hoa biến thành, ai cũng đều tuyệt sắc.”

“Nói mới nhớ, trước ta có một gốc lan, đến giờ vẫn dưỡng trên Huyền Hư đảo.”

Ánh mắt Bạch Thất Mộng sáng lên, lập tức nói: “Có thể lột vào mắt nhị điện hạ, tất không tầm thường.”

Đàm U khẽ cười như thể đồng tình, nhưng rồi lập tức nhăn mày, nói: “Nhưng nó được nuông chiều từ bé, rất khó hầu hạ. Ta dùng hết tâm tư cũng không cách nào khiến nàng hài lòng.”

“Cả nhị điện hạ cũng không thu phục được?”

“Ta đâu có thể phong lưu tiêu sái như Bạch tướng quân?”

“Ha ha,” Bạch Thất Mộng được y nói thế, nổi lên lòng hiếu kỳ, than thở, “Nếu có cơ hội, ta thật muốn lên đảo xem một lần cho biết.”

Đàm U thấy hấn mắc câu, nụ cười càng ảm áp tựa gió xuân, từ tốn nói: “Ta quấy rầy quý phủ đã lâu, vốn vẫn bận khoản. Nếu có thể đưa gốc lan đó cho người, cũng là chuyện hay. Có điều nếu chỉ thế thì chẳng còn gì thú vị, hay là chúng ta đánh cuộc đi?”

“Cược thế nào?”

“Bạch tướng quân nếu có thể thu phục được nó, khiến hoa tiên tính tình lạnh nhạt này cũng bị tình làm khổ sở, ta sẽ hai tay dâng gốc lan đó cho anh. Nhưng nếu Bạch tướng quân không làm được, cũng phải đưa một thứ cho ta.”

“Thứ gì?”

Đàm U cong môi lên cười nhạt, khóe mắt nhìn xuyên của Bạch Thất Mộng nhìn lên phía trên, cất giọng nói đầy mỉa mai như thể đầu độc tâm tư người khác, nói rõ từng chữ: “Viên minh châu trên trán anh.”

Nghe vậy, Lưu Quang giật nảy, lập tức ngẩng đầu lên, rồi rất nhanh cúi thấp xuống.

Cả Bạch Thất Mộng cũng biến sắc.

Hắn từ trước đến nay có sợ miệng lưỡi ai đâu, thế mà lúc này lại lộ vẻ bối rối, gượng cười nói: “Trên đảo của nhị điện hạ đâu thiếu kỳ trân dị bảo, muốn có báu vật gì mà chẳng có? Sao lại nhìn trúng hạt châu này của ta vậy?”

Đàm U cũng không bức hấn, như chỉ thuận miệng nói: “Chỉ là góp vui thôi mà, nên đặt cược thứ gì đáng giá mới đáng. Bạch tướng quân tiếc thì thôi vậy. Dầu sao các hạ đã gặp bao mỹ nhân, chắc chẳng hề kém gốc lan trên đảo ta đâu.”

Nói như thế, cũng không liếc nhìn Lưu Quang thêm một lần nào nữa, quả thật chẳng khác gì thuận miệng, thậm chí còn quay đầu về nơi khác, nói: “A, bên kia có vài người quen, ta xin lỗi phải rời đi một lát.”

Hắn càng như thế, Bạch Thất Mộng càng khó chịu, không khỏi bật thốt: “Nếu vậy, ta làm thế nào mới có thể khiến nhị điện hạ hứng thú đây?”

Đàm U trong lòng cười thầm, nhưng bên ngoài lại thản nhiên, chỉ hất tay áo, không ngoảnh đầu đi tới chốn khác.

Bạch Thất Mộng ngơ ngẩn tại chỗ, nhìn bóng lưng hắn thẫn thờ.

Lưu Quang nghe rõ ràng những lời đối thoại của hai người, nhưng trước sau đều không ngẩng đầu lên, chỉ mờ mờ nhìn chăm chăm xuống hai chân, ngực dần thắt lại.

Lạnh quá.

Cậu thấy lạnh kinh khủng lên được, đến nỗi hai tay chẳng còn chút sức lực.

Cậu biết Đàm U chắc chắn có âm mưu, nhưng Bạch Thất Mộng... sao lại có thể đơn giản mắc lừa như thế?

Bạch Thất Mộng vừa nói liền thấy hối hận, thấy đáng về Lưu Quang, vội vàng giải thích: “Lưu Quang, ta chỉ là muốn gặp cây lan đó thôi, đâu định đem cậu cho người ta.”

“Vâng.”

“Cho dù đồng ý đánh cược với nhị điện hạ, ta chưa chắc đã thất bại mà.”

“Vâng.”

“Mà dù có thua, chúng ta quyết có sao đâu? Nhị điện hạ cao quý không ai sánh nổi, chắc chắn không thiếu một viên ngọc.”

“...Vâng.”

Từ đầu đến cuối, Lưu Quang chỉ đáp một chữ “vâng.”

Bởi vì ngoài chữ đó, cậu có thể nói gì đây?

Cậu hiểu Bạch Thất Mộng không có ý đó. Người đó chỉ lại bị sắc đẹp mê hoặc, nên mang theo lòng cầu may lấy mình ra đánh cược một phen thôi.

Nhưng mà, thế thì có gì khác biệt.

Trong mắt người khác, Lưu Quang hẳn chỉ là một đồ vật mà thôi.

Có thể dùng chơi đùa, có thể đem đi tặng, nhưng... chỉ sinh tình là không thể.

9. Chương 9

Lưu Quang khẽ nhếch môi, muốn cười, nhưng cơ mặt cứng nhắc, một nụ cười thôi cũng không thể nào thành nổi.

Cậu chỉ có thể đứng đó im lặng, chờ Bạch Thất Mộng sai bảo.

Chỉ có thể đợi chờ, giống như mấy trăm năm nay, từ lần đầu tiên mở mắt, chỉ có thể đợi chờ, hoặc là... tùy hãn tiện tay tặng cho người khác.

Ngoài như thế, còn có thể làm sao?

Cậu đầu sao cũng chỉ là một viên ngọc bình thường mà thôi.

Thật thế mà.

Đừng tham lam là hơn.

Lưu Quang tự nhủ với lòng, tay chân lạnh lẽo, đau đớn trong lồng ngực dần chết lặng. Mơ hồ dõi theo bóng Bạch Thất Mộng lẫn trong yển hội, cậu khép mi, lặng lẽ ẩn vào trong góc phòng âm u, hòa mình vào bóng tối.

Yển hội từng bừng.

Rất nhiều âm thanh riu rít bay đến, nhưng Lưu Quang như chẳng nghe thấy điều gì, chỉ chăm chú nhìn Bạch Thất Mộng.

Dung nhan như tranh, nói cười vui vẻ.

Đó là người cậu yêu đến cuồng si, đáng tiếc vĩnh viễn không thể có.

Đang ngẩn ngơ, chợt có một đôi tay từ sau vòng lấy, nhẹ nhàng ôm lấy cậu.

Lưu Quang kinh hãi, chưa kịp giãy dụa, một lần môi ẩm áp đã chạm vào vành tai cậu, có tiếng nói khẽ: “Đừng nhúc nhích, là ta.”

Nhị điện hạ?

Lưu Quang vốn đang do dự, nghe thấy giọng nói quen thuộc đó, lập tức không nên hà thúc cùi trở ra sau, đồng thời lật tay cầm lấy chuỗi kiếm.

Đàm U mỉm cười, dễ dàng kéo Lưu Quang vào sâu hơn trong bóng tối, dùng bình phong làm lá chắn, hoàn toàn thoát khỏi yển hội phồn hoa, “Bách hoa yển chẳng có gì thú vị, có muốn đi theo ta không?”

Lưu Quang lạnh lẽo đáp: “Tôi vẫn chưa phải người của nhị điện hạ.”

“Chỉ là chuyện sớm muộn thôi.”

Đàm U cười, có vẻ cực kỳ chắc chắn, thần thái có chút kiêu ngạo, tựa như cả thế gian đều nằm gọn trong tay.

Người như vậy, có làm việc tồi tệ, cũng có thể làm một cách quang minh chính đại.

Lưu Quang nhắm mắt lại, không thể nổi giận với y được, chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy mệt, lạnh lùng nói: “Nhị điện hạ nếu có thể, xin chăm sóc chu đáo cho gốc lan của ngài thì hơn.”

Đàm U nghe vậy ngẩn ra, khoe miệng cong lên, cười sáng lạn. “Đúng thế, ta còn phải đi tìm một gốc lan trao cho Bạch Thất Mộng mà.”

“Sao cơ? Không phải nó ở trên Huyền Hư Đảo sao?”

“Chỉ là thuận miệng bịa chuyện, cả cậu cũng tin sao?”

“...”

Lưu Quang đột nhiên không biết phải nói gì.

Cậu không thể ngờ người trước mặt hóa ra lại vô lại như vậy.

Đàm U thấy cậu im lặng, cất tiếng cười xoa má cậu: “Sao thế? Lo ta không thể tìm ra sao? Đừng lo, trên đời chỉ có một Lưu Quang, nhưng mỹ nhân tuyệt sắc... muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.”

Lời hần nói có ngầm thâm ý, Lưu Quang nghe xong ngẩn người, không biết phải đáp sao.

Đàm U cũng không ép người, chỉ là như có như không thở dài, xoay người đi.

Hần là đi tìm gốc lan kia.

Lưu Quang vẫn ngẩn ngơ nguyên chỗ, thầm đoán lần cá cược này sẽ là ai thắng ai thua.

Mà thực ra thắng thua thì có khác gì đâu?

Mỹ nhân trên đời hàng ngàn hàng vạn, Bạch Thất Mộng mỗi bước đều được yêu thương, e rằng vĩnh viễn cũng không để Lưu Quang trong lòng.

Bao năm qua, cậu từ lâu đã hiểu thế nào là cầu mà không được.

Chỉ là không cam lòng mà thôi.

Cậu rõ ràng đã thành hình người, rõ ràng là biết khóc biết cười, rõ ràng cố gắng rất nhiều mà, tại sao không ai quan tâm đến cậu? Tại sao chỉ có mình lại... cô đơn như vậy?

Tâm hồn mờ mịt, Bạch Hoa Yến tan lúc nào cũng không hay, ngơ ngác theo Bạch Thất Mộng về núi.

Tất cả vẫn như thường.

Đúng thế, dù đau đớn đến thế nào chẳng nữa, mình vẫn có thể tiếp tục sống sót.

Kể ra cũng ngạc nhiên, nhị diện hạ đáng ghét kia đột nhiên lại không thấy bóng đâu.

Bạch Thất Mộng chỉ cho rằng hần trở lại Huyền Hư đảo. Lưu Quang biết sự thật, nhưng chẳng hề nói ra, vẫn sống theo nếp cũ, mỗi ngày đều làm bạn bên Bạch Thất Mộng.

Cứ như vậy qua bốn năm ngày, Đàm U lại xuất hiện.

Hôm đó trên linh sơn trời đổ mưa. Mưa rả rích, không thể coi là lớn, nhưng vừa đủ để ướt áo người ta.

Đàm U giữ một cây dù trong tay, đưa một cô gái trẻ đến đại môn. Nàng mặc áo tím, tóc đen, trong tay còn ôm một gốc lan, dung nhan tuyệt mỹ, đáng tiếc ánh mắt có phần trống rỗng, dường như chẳng biết đến bụi trần, vẻ ngây thơ ngơ ngác đủ khiến người mê muội, tim đập như trống khua.

Bạch Thất Mộng và Lưu Quang vừa thấy nàng, đều ngẩn người.

Bạch Thất Mộng có lẽ vì kinh ngạc?

Lưu Quang, thì chính là vì khuôn mặt kia của nàng.

Khuôn mặt mỹ lệ đó cậu trông rất quen, tựa như từng gặp ở nơi nào đó.

Đúng rồi, chính là đêm hôm đó, khi mới lần đầu gặp Đàm U, hần thi triển pháp thuật khiến cậu nhìn ảo ảnh, giống y như tuyệt sắc dung nhan trước mắt.

Bạch Thất Mộng cười tươi trước khuôn mặt đó, đôi mắt sáng rực, phút chốc đã rơi vào lưới tình, cả chuyện chào hỏi với Đàm U thế nào cũng không xong.

Lưu Quang chợt hiểu.

Thì ra nhị diện hạ quả là có khả năng này.

Có khả năng... khiến Bạch Thất Mộng thích cậu.

Lưu Quang nắm chặt tay, móng tay đâm vào thịt, hơi đau đau.

Đàm U hiển nhiên nhìn thấy tâm tư cậu, cố ý cười với cậu, dù không mở miệng, ý tứ đã rõ ràng.

Đã nhìn thấy chưa?

Thứ người này chẳng thèm, người khác lại cầu không được.

Lưu Quang liếc mắt nhìn cảnh mỹ nhân kia quyến rũ ánh nhìn Bạch Thất Mộng, cuối cùng cũng hiểu quý kẻ của Đàm U, người này hao hết tâm tư, chính là để thấy cậu thấy rõ hiện thực.

Nhưng thật ra, cậu có khi nào không rõ đạo lý đó đâu?

Bạch Thất Mộng mê luyện mỹ sắc, vẫn thấy ai đẹp là yêu, tình cảm vẫn luôn chân thật, nhưng chẳng bao giờ vững bền. Dù cho hắn giúp Lưu Quang đổi đi khuôn mặt này, kết quả vẫn thế thôi.

Lưu Quang trầm nghĩ, và chậm rãi nở nụ cười. Cậu cười như vậy, gương mặt lạnh nhạt dịu dàng hơn nhiều, trên người như phủ một luồng ánh sáng, khiến người ta không nhìn được muốn ngắm nhìn.

Đàm U nhìn đến sững sờ, bất chấp Bạch Thất Mộng ở ngay cạnh, đi đến nắm lấy tay cậu: “Hối hận rồi sao? Nếu đêm đó em nghe lời ta, thì người đứng bên cạnh Bạch Thất Mộng lúc này chính là em.”

Lưu Quang giật tay lại, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Tôi từng nói, tôi không muốn làm quân cờ trong tay kẻ khác.”

Im lặng, quay đầu nhìn Bạch Thất Mộng ngay gần cạnh, đáng tiếc Bạch Thất Mộng còn mãi lấy lòng mỹ nhân, chẳng hề nghe thấy lời cậu. Lưu Quang nhắm mắt lại, nở nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Hơn nữa nếu vì thế mới có thể được tình yêu, tôi cũng không cần. Tôi thà làm ngọc nát, còn hơn ngói lành, thà rằng suốt đời ngu ngốc si mê, cũng sẽ không chấp nhận buông xuôi.”

10. Chương 10

Nỗ lực thật nhiều, cũng chỉ vì mong người đó động lòng nhìn tới.

Nếu chỉ là hư tình giả ý, thì nào có ý nghĩa gì?

Đàm U nghe xong những lời này, lòng bất giác trầm hẳn lại, chăm chú nhìn Lưu Quang. Đôi đồng tử đen huyền sâu thẳm thẳm, một lúc sau đó thì làn áo run lên, bật ra tiếng cười lớn.

Tiếng cười của hắn quá phóng khoáng, cả Bạch Thất Mộng đang si mê mỹ sắc cũng giật nảy, quay đầu nhìn lại. Nhưng Đàm U không quan tâm, vươn tay nắm lấy tay Lưu Quang, cười nói, “Bạch tướng quân, ta xin lỗi không tiếp tục nán lại được.”

Dứt lời, tay áo phất lên, không biết là dùng phép thuật gì, chỉ thấy hắn và Lưu Quang biến mất không thấy bóng.

Chớp mắt sau, hai người đã ở giữa sườn núi, tại một nơi gọi là “Lạc Hà Uyên”.

Lưu Quang thấy ngạc nhiên, chưa kịp mở miệng đã bị Đàm U ôm lấy, làn môi ấm áp thoáng chốc thiếp lên môi cậu, nụ hôn trần trụi diễn ra.

“Ừm...”

Hơi thở nóng rực thiêu đốt trên mặt, nóng đến nỗi có thể khiến người ta tan ra.

Lưu Quang thất kinh, giãy giụa liên tục, thậm chí không hề nghĩ ngợi há miệng cắn.

Mùi máu tươi lập tức tràn ra.

Nhưng Đàm U cũng chỉ kêu lên một tiếng đau đớn, không bất phóng túng một chút nào, hơn nữa còn đẩy đầu lưỡi vào thăm dò trong miệng Lưu Quang.

Lưu Quang không nhìn được nữa, rút bội kiếm bên hông, vung lên trước.

Đàm U lúc này mới chịu lui vài bước, chẳng hề hoang mang né tránh công kích, đưa một tay lên quệt đi vết máu trên môi. Hắn vừa cợt nhả người ta, nét mặt lại chẳng chút mất tự nhiên, còn cao giọng nói: “Lưu Quang, em nói ta quá kiêu ngạo, nhưng chẳng phải em cũng thế sao? Có điều...”

Hắn im lặng, đỡ lấy bàn tay Lưu Quang vung tới, nhẹ nhàng cắn ngón tay cậu, nghiêng đầu mỉm cười: “Bộ dáng này của em, thật sự khiến ta động lòng.”

Giọng điệu mềm mại, lại chân thành, hoàn toàn khác với vẻ trêu đùa bình thường.

Lưu Quang nghe mà ngẩn ngơ, màu hồng trên gương mặt cũng lan rộng.

Cậu là kẻ rất dễ mềm lòng, cưỡng ép thì cậu sẽ có thể liều mạng chống chọi, nhưng khi người ta mềm mỏng thì cậu không làm sao nói không được.

Thế nên tuy cậu không tin Đàm U, nhưng cũng không nỡ dùng tay chân ra nữa, chỉ trừng mắt lên, hỏ hỏ nói: “Điện hạ xin tự trọng.”

Sau đó thu kiếm, xoay người bỏ chạy.

Đàm U vội vã kéo người lại, “Sao em không thử hỏi, ta kiếm được gốc lan đó ở chỗ nào?”

Lưu Quang hiếm khi nể mặt hắn, hỏi: “Ở đâu?”

Đàm U cười chỉ chỉ dưới chân.

Biểu cảm của Lưu Quang cuối cùng cũng biến đổi, ngạc nhiên nói: “Đây là nơi Bạch Hổ đại nhân ngày ngày vẫn đi qua.”

“Không sai, Bạch Thất Mộng hẳn thế nào cũng không tưởng được, mỹ nhân y nâng niu trên tay hôm nay, là cổ đại trước giờ y dẫm nát dưới chân.”

Lưu Quang lặng yên không nói, hiện tại, cậu mới tin người trước mắt này cực kỳ lợi hại, có bản lĩnh xoay trời chuyển đất, một lát sau mới nói: “Nàng xinh đẹp, nhưng ánh mắt lại trống rỗng, không hề có linh hồn.”

Đàm U chỉ cười không đáp.

Lưu Quang cả kinh, sống lưng lạnh toát, lập tức hiểu rõ cái kế hoạch quỷ quái ấy.

Để một cây lan có thể biến thành hình người, mang lên mình khuôn mặt xinh đẹp như thế, cần trả giá rất nhiều. Bạch Thất Mộng yêu một búp bê mỹ nhân như thế, dù âu yếm làm sao, thủ đoạn thế nào, thua là chuyện không thể nghi ngờ.

Lưu Quang thấy cổ họng đắng nghét, cả tiếng cũng nghẹn lại, khàn giọng nói: “Điện hạ dùng một cái xác vô hồn như thế làm mồi, chắc chắn Bạch Hổ đại nhân sẽ mắc câu sao?”

“Thứ không thể có được mới là thứ tốt nhất, Bạch Thất Mộng ngang dọc tình trường đã nhiều, cũng nên nếm thử cảm giác cầu mà không được.” Nói vậy, ánh mắt quay trở lại trên người Lưu Quang, nói, “Em một lòng si mê Bạch Thất Mộng, cũng vì không thể có được, không phải sao?”

Mình... là vậy sao?

Lưu Quang kinh ngạc không đáp.

Đàm U tiến thêm một bước, tiếp tục nói: “Ta không rõ tên họ Bạch kia có gì hay, có thể khiến em thích y như vậy.”

Lưu Quang nhắm mắt lại, cười khổ.

“Điện hạ nếu cũng như tôi, ngàn năm cô đơn dưới đáy biển sâu, khi thức tỉnh mở mắt, thứ đầu tiên nhìn thấy được là nụ cười của người kia, hẳn nhiên cũng sẽ yêu y.”

Khi cậu mỉm cười, quanh thân tự sáng lên một quang hào quang nhàn nhạt, nhưng ánh mắt lại âm trầm, hàm chứa nỗi cô đơn không ai có thể thấu hiểu.

Đàm U như bị biểu cảm đó hấp dẫn, kim lòng không đậu vờn tay, nhẹ nhàng vuốt ve gò má Lưu Quang, nói: “Nhưng y không yêu em.”

“Đó không phải lỗi của người ta.” Yêu hay không yêu, tất cả đều phụ thuộc vào cơ duyên, sao có thể cưỡng ép.

“Chỉ ít y cũng không nên làm em đau lòng.”

Lưu Quang nhú mày, không nói gì.

Đúng thế, cậu có thể chịu được Bạch Thất Mộng vô tâm, nhưng không thể chấp nhận bị coi như món đồ đổi chác.

Chính vào lúc này, gần đó chợt vang lên tiếng bước chân hỗn loạn, sau đó lại có giọng lo lắng của Bạch Thất Mộng, liên tục gọi tên Lưu Quang. Thì ra y thấy Lưu Quang bị nhị điện hạ đưa đi, cảm thấy bất an nên lập tức đi tìm.

Lưu Quang nghe thấy giọng đó, hơi khựng lại một chút, đáy mắt lại có thần sắc, nhẹ nhàng nói: “Bạch Hồ đại nhân tính tình tùy tiện, nhưng không phải có ý thật muốn mang tôi tặng cho người.”

Lời này hẳn nói rất khế, không biết là cho Đàm U nghe, hay là để thuyết phục chính mình.

Nhưng Đàm U nghe xong thì siết chặt tay, ánh mắt chợt tối, cường ngạnh ôm lấy thất lưng Lưu Quang, ghé sát vào lỗ tai cậu thì thào: “Lưu Quang, em quả rất đáng giá.”

“Kẻ rơi vào lưới tình, không thể vì mình nữa rồi.” Lưu Quang quan sát bốn phương, cuối cùng mãi phía xa nơi rừng cây bắt được bóng áo trắng, trong lòng chợt đau thắt, “Nếu có thể tùy theo ý mình, cầm được bỏ được, thì tội gì tôi lại tự chuốc khổ vào thân?”

“Em sẽ quyến luyến y cả đời sao?” Đàm U hỏi thẳng, gạt đi nỗi tức giận chính hắn cũng không phát hiện đang nảy sinh trong lòng.

“Đến lúc nên buông tha, tự nhiên sẽ buông tha thôi.” Lưu Quang bề ngoài vẫn hờ hững, lạnh nhạt thoát ra khỏi vòng tay Đàm U, lấy tay đè lên ngực, “Nếu cả tâm cũng chết, sao có thể không buông tha?”

“Được!” Đàm U nhìn hắn hồi lâu, sau cùng nụ cười nở rộ, khuôn mặt tuấn tú mang theo nét tà khí, buông thả lại cuồng vọng, nói từng chữ rõ ràng, “Ta sẽ khiến em tâm tàn.”

11. Chương 11

Trái tim Lưu Quang nảy lên, ánh mắt người trước mặt quá chăm chú, khiến người ta không rét mà run.

Đàm U điềm nhiên như không có việc gì, cúi đầu xuống, tay trái hơi hất lên, trong lòng bàn tay đã xuất hiện một quang sáng màu lam.

Lưu Quang vội lui về sau một bước, đề phòng nói: “Điện hạ lại muốn làm gì?”

Đàm U không nhìn cậu, mà lại đưa mắt nhìn Bạch Thất Mộng đang hoảng hốt lang thang trong rừng cây, nói: “Nếu ta đưa hồn phách cây lan đó vào tận đáy lòng Bạch Thất Mộng, để hắn ngày đêm nhớ thương, lại vĩnh viễn cầu mà không được, có phải là rất thú vị không?”

Lưu Quang cảm lạnh.

Nhưng hai tay cậu vo lại thành nắm đấm, nghiêng răng trợn mắt nhìn Đàm U.

Đàm U thở dài một hơi, giọng đột nhiên dịu dàng: “Lưu Quang, hãy theo ta đi.”

Giọng điệu của y ôn nhu như thế, ánh mắt nồng cháy như thế, quả dễ khiến lòng người xao xuyến.

Lưu Quang làm như không thấy, dứt khoát quay lưng đi, từng bước đi về phía Bạch Thất Mộng.

Lần này Đàm U không ngăn cản cậu.

Lưu Quang đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến bên Bạch Thất Mộng đang vất vả kiếm tìm.

Bạch Thất Mộng thấy cậu bình an vô sự, thì thở phào một hơi, khôi phục vài phần khí độ phong lưu, cười hỏi đã xảy ra chuyện gì? Có phải đã chọc giận vị Nhị điện hạ hỉ nộ vô thường rồi không?

Lưu Quang khó mà nói chân tướng ra được, chỉ đáp qua loa vài câu, rồi bước qua.

Hai người cứ thế một trước một sau trở về.

Đi được vài bước, Lưu Quang không nhịn được quay đầu lại.

Nam tử áo tím kia vẫn đứng nguyên nơi sườn núi ấy, vẫn cao cao tại thượng, tôn quý vô song như mọi thuở, gió khẽ luồn vào tóc hắc, càng làm nổi bật tuấn nhan như ngọc, có điều nụ cười mà lại như không cười kia, lại mang thần khí khiến người ta lạnh sống lưng.

Thứ hắc muốn, dù thế nào cũng sẽ đến tay.

Kể cả... không từ thủ đoạn.

Lưu Quang dù quen biết Đàm U chưa lâu, nhưng đã có thể hiểu sơ sơ tính tình vị Nhị điện hạ này, nghĩ đến phiền toái trong tương lai thái dương cậu không khỏi nhức nhối.

Không ngờ ngay đêm đó, Đàm U lại cáo biệt Bạch Thất Mộng.

Hắn quấy rầy Bạch phủ đã lâu, cuối cùng lương tâm sống dậy, cam tâm quay về giữ hòn đảo hoang của mình, hơn nữa lúc nói chuyện vô cùng nghiêm trang, cả liếc cũng không liếc Lưu Quang.

Bạch Thất Mộng không thể đưa ra lý do nào níu giữ hắn lại, có hơi thảm tiếc, may mà đã có mỹ nhân hoa lan bên mình, coi như là tạm an ủi.

Lưu Quang lấy làm kinh ngạc, khó nói nổi trong lòng cảm thấy ra sao.

Bớt đi một kẻ quần chân, tất nhiên cậu nhẹ nhõm hẳn, nhưng nghĩ đến những lời trước kia của Đàm U, lại cảm thấy điều tốt lành không thể từ trên trời rớt xuống như thế, e là còn có âm mưu ẩn phía sau.

Hắn nói hắn đã hết hy vọng, nhưng còn ý định hãm hại Bạch Thất Mộng thì sao?

Lưu Quang suy nghĩ chuyện này suốt, tối gần như không thể ngủ nổi, chập chờn đến nửa đêm, mở mắt ra, lại thấy trong phòng có thêm một người.

Người đó ngoan ngoãn ngồi trên bàn, lật sách dưới ánh sáng yếu ớt, thấy hắn tỉnh lại thì bật ra một tiếng cười trầm thấp trong cuống họng, trong trẻo dễ nghe.

Ngoài vị Nhị hoàng tử cực kỳ vô lại kia, còn ai vào đây nữa?

Lưu Quang lập tức thấy đau đầu, vắt áo lên người đứng dậy, lạnh lùng hỏi: “Sao điện hạ lại quay lại?”

Đàm U chỉ ánh trăng ngoài cửa sổ, cười nói: “Cảnh đẹp trời trong như thế, quả là cơ hội tốt để trộm hương giấu ngọc(1).”

Lưu Quang càng hoảng sợ, chỉ sợ hắn lấy thân trả hương ngọc đã trộm, vội vàng đứng nghiêm người bên cạnh bàn, giữ khoảng cách nhất định.

Đàm U thấy thú vị, ngón tay nhip nhàng gõ lên mặt bàn, nói một câu nghe như tùy tiện: “Không ngờ tên Bạch Thất Mộng cũng có trên sách này.”

“Sách gì?”

Lưu Quang không hề nghĩ ngợi, lập tức giật sách qua, dưới ánh trăng trên sách nổi ba chữ như rồng bay phượng múa – Nhân Duyên Sách.

Lưu Quang ngây cả người, ngón tay run lên, nhưng không dám giở ra xem.

Đàm U mỉm cười giúp hắn lật sách.

Không lâu sau, liền tìm được tên Bạch Thất Mộng.

Ba chữ này được dấu mực đỏ nổi liền với một cái tên khác.

Lan Nhược.

Lưu Quang vẫn nhớ Bạch Thất Mộng đã gọi mỹ nhân hoa lan kia như vậy.

Cậu thoáng chốc đã minh bạch tất cả, gấp lại quyển sách ném cho Đàm U, nói: “Tự ý sửa đổi nhân duyên của người khác, điện hạ đang nghịch thiên(3).”

“Nghịch thiên?” Đàm U cười nhạt, thần sắc thản nhiên, “Thiên giới này đã ở trong tay ta rồi.”

Thái độ hần rất ngạo mạn, nhưng giọng nói không hề có ý khoe khoang, đơn giản chỉ là trần thuật.

Hắn để cho Lưu Quang thấy rõ, trên đời tuyệt đối không có chuyện hần không thể làm, hần muốn Lưu Quang hết hy vọng, điều trước hết là khiến Bạch Thất Mộng yêu người khác.

... Thực sự tàn nhẫn.

Người này đã sớm nói rõ quan điểm của mình.

Hắn từng nói muốn Lưu Quang, chỉ cần Lưu Quang mà thôi, chứ không cần tâm của cậu. Hoặc chừng không có tâm mới là hay nhất, lúc cần trăm thuận ngàn theo, chơi chán thì đá qua một bên, vô cùng thuận tiện.

Lưu Quang bỗng nhiên bật cười.

Trước mắt tối đen một màu, vốn không hề thấy con đường phía trước.

Cậu đã mệt muốn chết đi rồi, nói cũng thấy lười, nên nằm lại xuống giường tiếp tục ngủ. Mơ mơ màng màng, cơ thể nặng như trĩ nhưng sáng ngày hôm sau chắc chắn vẫn sẽ tới hầu hạ Bạch Thất Mộng.

Vốn vốn có một buổi tối, Bạch Thất Mộng đã như say như si nữ tử tên Lan Nhược kia.

Hắn vốn là một kẻ trắng hoa, nhìn thấy mỹ nhân nào cũng muốn trêu chọc một phen, bây giờ lại chỉ quan tâm đến một mình Lan Nhược. Tất cả thủ đoạn phong lưu lúc trước đều dùng mà vẫn còn thấy không đủ, chỉ hận không thể hóa ra nguyên hình làm nũng với nàng.

Tất cả mọi người đều nói Bạch Thất Mộng đã thay đổi rồi, chỉ có Lưu Quang biết rõ chân tướng, trong chuyện này công lao của Nhị điện hạ là không thể bỏ qua.

Đàm U vì để Bạch Thất Mộng yêu người khác, phương pháp nào cũng đều thử, còn rất tốt bụng cẩn thận giảng giải cho Lưu Quang. Lưu Quang có đôi lúc thấy buồn cười, thầm nghĩ nếu dùng sự nhiệt tình này tranh đoạt đế vị, e là mười cái ngai của Thiên Đế cũng đã lấy được rồi.

Hắn ban ngày phải xem Bạch Thất Mộng cùng mỹ nhân kia ngọt ngào, đêm thì phải chịu đủ trò đùa giỡn của Đàm U, thực là thống khổ vạn phần. Có điều thấy nụ cười vui vẻ trên khóe miệng Đàm U ngày càng sâu, cậu biết trò chơi này sắp xong rồi.

Quả nhiên, ba tháng sau, Lan Nhược đột nhiên biến mất như chưa từng xuất hiện.

Bạch Thất Mộng như phát điên đi khắp nơi tìm nàng.

Cái vẻ lòng như lửa đốt ấy, khiến ai cũng phải tin hần thật sự yêu nàng.

Hần và nàng đã kết tơ hồng.

Hần thương nhớ nàng.

Lưu Quang theo Bạch Thất Mộng ba ngày ba đêm, cùng hần đi khắp Thiên GIỚI, đến khi Bạch Thất Mộng có ý đi Nhân GIỚI, Lưu Quang mới về phòng mình.

Mấy tháng này, Đàm U vẫn ở trong phòng Lưu Quang, mỗi ngày đều đánh cờ đọc sách, vui cười tự đắc. Lúc này nghe Lưu Quang hỏi chuyện Lan Nhược, thì hạ một quân cờ xuống cười nói: “Tình địch vô cớ biến mất, em nên cao hứng mới phải.”

“Chẳng lẽ không phải ngài giở trò quỷ sao?” Lưu Quang thâm cười lạnh, mặt không biểu tình, “Trò chơi đến lúc này, điện hạ nên cho nó cái kết thúc đi.”

“Lưu Quang, ta thích em nhất là ở điểm này.” Đàm U vuốt quân cờ trong tay, ánh mắt lướt qua gương mặt Lưu Quang, “Em bảo Bạch Thất Mộng tự mình tới tìm ta.”

(1) Trộm hương giấu ngọc = thâu hương thiết ngọc: Có nghĩa sơ múi chằm mút người đẹp

(3) Nghịch thiên: Làm trái đạo trời. Nó gần như là thuật ngữ của huyền huyền, nên mình để nguyên.

12. Chương 12

Lưu Quang trong lòng đau đớn, mơ hồ đoán được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng về trấn định trên mặt vẫn giữ nguyên, xoay người ra khỏi phòng.

Cậu tìm được Bạch Thất Mộng bên hồ nước.

Chỉ ba ngày ngắn ngủi, vị quý công tử phong lưu tiêu sái trước đây đã trở nên vô cùng thảm hại, áo trắng nhăn rúm, tóc rối không chải, vẻ mặt căng cô quạnh, ngơ ngác nhìn mặt nước xanh ngắt mà ngẩn người.

... Đúng là bộ dáng đau khổ vì tình.

Thật nực cười, mới mấy tháng trước, hắn còn khoe khoang bản thân tuyệt đối không hãm sâu vào đâu.

Đến giờ khắc này, Lưu Quang đã thấu suốt cả rồi.

Đàm U tổn nhiều tâm tư như thế, chính là để Bạch Thất Mộng vốn tiêu sái không gì có thể trối buộc có thứ để trối buộc, tương lai mới dễ bị hắn sử dụng. Thế nên người Bạch Thất Mộng yêu là ai, vốn không hề quan trọng. Có thể là Lưu Quang, có thể là Lan Nhược, cũng có thể là bất cứ người nào.

Tại hắn ngu xuẩn.

Thế nên bỏ lỡ cơ hội chỉ có một lần này.

Lưu Quang thầm cười khổ, nhưng lại không có chút cảm giác hối hận nào, dù được chọn lại lần nữa, hắn cũng không làm quân cờ trong tay người khác, hưởng hồ bị dùng để trối buộc Bạch Thất Mộng.

Nghĩ thế, liền hít sâu một hơi, đi tới trước khẽ gọi: “Bạch Hồ đại nhân.”

Bạch Thất Mộng quay đầu lại, thấy hắn thì nở nụ cười theo thói quen. Có điều ánh mắt đã tối hơn trước nhiều, không giống bình thường rực rỡ sáng ngời, thậm chí cả viên ngọc trên trán cũng mất phần tươi sáng.

Lưu Quang thấy mà đau lòng, lập tức cúi đầu hỏi: “Có muốn gặp Nhị điện hạ một lần không?”

“Nhị điện hạ?” Bạch Thất Mộng giật mình, giống như đột ngột nhớ ra trên đời có một người như thế, nói, “Nhị điện hạ thần thông quảng đại, có lẽ sẽ biết Lan Nhược ở chỗ nào, nhưng Huyền Hư đảo đầu thể đi vào dễ dàng?”

Lưu Quang thở dài một hơi: “Bạch Hồ đại nhân nếu muốn gặp y, xin đi theo tôi.”

Dứt lời, không giải thích gì mà quay lưng đi.

Bạch Thất Mộng bị cậu làm bối rối, nhưng từ trước đến nay vẫn nghe lời Lưu Quang, hiếm khi làm trái ý cậu, lúc này tuy không hiểu ra sao nhưng vẫn đi theo.

Đến khi chân bước vào phòng Lưu Quang, mới kinh ngạc thốt lên: “Nhị điện hạ sao lại ở trong phòng cậu?”

Lưu Quang không trả lời, chỉ lẳng lặng đi tới cạnh cửa, một lời cũng không nói.

Đàm U vẫn quang minh chính đại chiếm cứ cái bàn của Lưu Quang, vừa bày cờ vừa mỉm cười: “Bạch tướng quân, từ lúc chia tay đến nay ngài không gặp vấn đề gì chứ?”

Bạch Thất Mộng sững sốt, mối hoài nghi trong lòng càng lớn, nhưng giờ phút này nhìn thấy Đàm U y như là nhìn thấy cứu tinh, còn sức đâu đi quản những chuyện khác. Vì thế lập tức tiến tới kêu lên: “Nhị điện hạ, với bản lĩnh của ngài, muốn tìm người hãn không phải việc khó?”

“Ồ? Không biết Bạch tướng quân muốn tìm ai?”

“Chính là gốc lan ngài tặng cho ta trước đây.” Bạch Thất Mộng cúi thấp đầu, hơi xấu hổ đáp lời, “Không biết có chuyện gì quan trọng, nàng đột nhiên biến mất, ta tìm khắp Thiên Giới cũng không thấy bóng dáng.”

“Thì ra chỉ là một việc nhỏ. Muốn biết tung tích của nàng, tất nhiên không khó.”

“Thật sao?” Hai mắt Bạch Thất Mộng sáng lên.

“Có điều...” Đàm U dừng lại, nụ cười trên mặt giãn ra, từ tốn nói, “Bạch tướng quân có còn nhớ ván cược hôm đó của chúng ta?”

“A?”

Về mặt Bạch Thất Mộng ngơ ngác, đương nhiên đã quên tiết rồi.

Đàm U có lòng tốt nhắc nhở: “Nếu ngài thắng, ta sẽ tặng gốc lan đó cho ngài. Nhưng nếu ngài thua, thì phải cho ta một vật.”

Dứt lời, hữu ý vô tình nhìn Lưu Quang.

Bạch Thất Mộng sợ hãi cả kinh, phảng phất như mới tỉnh lại từ trong mộng, khuôn mặt trở nên trắng bệch. Hắn đưa tay lên hạt châu trên trán, nghiêng rằng nói: “Thì ra đây là mục đích của ngươi!”

Hắn thường ngày luôn cợt nhả, nhưng cũng không phải kẻ ngu, đến nước này đương nhiên đã rõ mình đã trúng kế người khác. E rằng chuyện Lan Nhược mất tích cũng nằm trong ván cược của Nhị điện hạ.

Bạch Thất Mộng tức giận trong lòng, không khỏi trợn mắt nhìn Đàm U, hận không thể nhào tới cắn một miếng thịt trên người hắn.

Đáng tiếc Đàm U không đau chẳng ngứa, vẫn nở nụ cười quen thuộc: “Thế nào? Bạch tướng quân cuối cùng là thắng hay thua?”

“Ta dù là thua, cũng không thể đưa hạt châu này cho ngươi.”

Đàm U gật đầu, cũng không để lộ vẻ khác thường, chỉ nói: “Không sao, vậy thì coi như ván cược kia không có hiệu lực. Có điều nếu là như vậy, gốc lan kia vẫn là của ta, tung tích của nàng... Bạch tướng quân tất nhiên không quản được.”

Bạch Thất Mộng đã hiểu ẩn ý trong lời hắn, “Nhị điện hạ định dùng điều này uy hiếp ta?”

“Ngài có thể chọn không bị uy hiếp mà.”

Khuôn mặt Bạch Thất Mộng nhăn nhúm lại, dùng hết sức trợn mắt nhìn hắn.

Đàm U dốc sức lừa hắn vào tròng, lại bày ra vẻ thế nào cũng được, cúi đầu đánh cờ.

Cuối cùng quả nhiên Bạch Thất Mộng không thể nhịn nổi, mở miệng: “Lan Nhược nàng... có gặp nguy hiểm tới tính mạng không?”

“Bạch tướng quân nghĩ thế nào?” Đàm U vẫn không ngẩng đầu lên, chỉ nắm chặt quân cờ trong tay, dịu dàng nói, “Ta muốn một người sống, thì Diêm Vương Điện cũng không dám bắt hồn, ta muốn một người chết, ngài thử nói nàng có sống được qua đêm nay hay không?”

Dứt lời, mở lòng bàn tay, quân cờ kia ngay cả bột phấn cũng không còn, chỉ lưu lại một vệt khói xanh mờ nhạt.

Bạch Thất Mộng nhìn rõ rất cả, mí mắt nháy ngược lên, đứng không vững nổi.

Hắn biết rõ Nhị điện hạ nói là làm.

Lựa chọn của hắn, sẽ quyết định sự sống chết của người trong lòng.

A, hắn còn đường nào để đi?

Sắc mặt Bạch Thất Mộng lúc xanh lúc trắng, trên trán đã kín mồ hôi, nội tâm không ngừng tranh đấu, chưa từng sơ xuất đến thế. Một hồi lâu sau, tay phải mới chậm rãi đưa lên, từng chút một hướng lên trên mặt.

Bốn phía cực kỳ yên tĩnh.

Lưu Quang một mực đứng ở một bên yên lặng không nói lấy một lời, ngón tay lại run lên.

Dường như cả một cuộc đời đã trôi qua, Bạch Thất Mộng mới nghiêng rằng, giật mạnh dải lụa trên trán, ném tới trước mặt Đàm U.

Đàm U đã đạt được mục đích, cũng không vội đưa tay lấy, chỉ bình thản nói ra một cái tên, cười nói: “Người trong lòng người ở đó, hiện tại đi hắn còn kịp.”

Sắc mặt Bạch Thất Mộng tái nhợt, xoay lưng đi.

Khi bước qua Lưu Quang, ngừng lại khẽ nói: “Lưu Quang, ta nhất định sẽ trở lại cứu người.”

Lưu Quang như bị đánh mạnh một cái, hống nghẹn lại, không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Cậu lúc này không cúi đầu, mà mở thật to hai mắt nhìn thẳng về phía trước, chỉ thấy Bạch Thất Mộng lao ra khỏi cửa, không hề ngoái đầu lại.

Bóng lưng kia càng lúc càng xa.

Cậu vốn đã biết trước kết cục này, nhưng đau đớn vẫn cuộn cuộn dâng lên trong lòng, giống như bị một lưỡi dao sắc nhọn thọc vào, máu không thể ngừng chảy.

Ngay cả ánh mắt cũng bắt đầu trở nên mơ hồ một màu đỏ sẫm.

Lưu Quang nhắm hai mắt lại, bỗng nhiên hai chân mềm nhũn, ngã về phía trước.

“Phịch!”

Âm thanh này cực kỳ buồn thảm, hoàn toàn át đi tiếng trái tim cậu vỡ tan.

13. Chương 13

Đàm U khẽ hé mắt, vươn tay cầm lấy sợi dây cột tóc trên bàn, cẩn thận gỡ xuống viên minh châu rực rỡ lưu quang kia ra, vừa đặt trong tay vuốt ve, vừa bước tới trước mặt Lưu Quang.

“Nhìn thấy chứ? Thứ ta muốn... đầu thế nào cũng đến tay.” Hắn cúi người xuống, ngón tay nắm lấy cằm Lưu Quang, trên môi nở một nụ cười như có như không, đôi mắt đen thẫm như trời đêm.

“Vâng,” Lưu Quang vô cảm nhìn hắn, lạnh lùng đáp, “Chúc mừng điện hạ được như nguyện.”

“Ta đã cho Bạch Thất Mộng cơ hội lựa chọn. Đáng tiếc đến cuối cùng hắn vẫn không chọn em, đủ để em tuyệt vọng rồi chứ?”

Khi nói chuyện, đôi mắt nhìn thẳng vào Lưu Quang.

Nhưng vẻ mặt Lưu Quang không ra vui buồn, vẫn là bộ dạng trầm tĩnh ít nói kia, hai tay chống xuống đất, chậm rãi đứng dậy. Đau đớn lúc ban đầu đi qua, cõi lòng trở nên lạnh buốt, chết lặng mất đi tri giác.

Đau đớn đã qua rồi, giờ chỉ còn một mối.

Mệt đến tuột cùng, từ sâu bên trong là ừ ừ, cả cử động cũng không muốn.

Lưu Quang dùng sức siết chặt nắm đấm, mắt cong rất lớn mới bắt được mình bước lên trước một bước, hai bước, ba bước... không thể tự chủ, vẫn muốn đuổi theo Bạch Thất Mộng.

Đàm U lập tức nắm lấy tay cậu, hỏi: “Người đi đâu vậy?”

“Không liên quan đến điện hạ.”

“Tìm Bạch Thất Mộng?” Đàm U híp mắt, xoay chuyển viên trân châu trong lòng bàn tay, “Đừng quên, bây giờ em đã là người của ta rồi.”

Lưu Quang không mấy may xúc động, nhàn nhạt đáp: “Chỉ là một viên ngọc bình thường, nếu điện hạ không vừa mắt, cứ hủy nó đi là được.”

“Hủy? Đây là chân thân của em.”

“A, cùng lắm là hồn phi phách tán, trọn đời không được siêu sinh, có gì to tát đâu.” Lưu Quang nói đến đây, quay đầu lại cười khê một tiếng.

Ngũ quan cậu chỉ bình thường thanh tú, đôi mày vẫn hững hờ như trước, cố sao hào quang trong đôi mắt kia còn chói mắt hơn so với minh châu.

Tâm tư Đàm U máy động, gần như muốn ôm cậu vào ngực.

Chỉ là vừa đưa tay đến lại thả tay ra, khê cười: “Ta sao có thể cam lòng?”

“Mà thôi, nếu em còn nghĩ đến Bạch Thất Mộng, cứ đuổi theo hắn đi.” Đàm U như không hề để ý thở dài một tiếng, đột nhiên hạ giọng, từ tốn nói từng từ, “Dù sao, chưa chắc hắn đã sống qua hôm nay.”

Lưu Quang cứng người lại.

Hai mắt dù nhìn thấy phía trước, nhưng chân không thể nào nhấc lên.

Hồi lâu sau, mới lẳng lặng hỏi: “Điện hạ chỉ có thể đe dọa người ta thế sao?”

“Nhưng lần nào cũng rất hữu hiệu, không phải ư?”

Lưu Quang không đáp lời, tay phải theo thói quen đặt lên chuôi kiếm, nhưng cuối cùng cũng nhịn, nghiêng rằng trông Đàm U.

Đàm U cười ha hả.

“Sao vậy? Nghĩ ta hạ lưu vô sỉ?” Hắn nghiêng thân tới trước, dùng một tay đem Lưu Quang vào ngực, tay kia tiếp tục vuốt ve viên ngọc, đưa đến môi hôn một cái, nở nụ cười mang mấy phần tà khí, “Lúc ta thật sự hạ lưu, em còn chưa từng thấy đâu.”

Sắc mặt Lưu Quang trắng nhợt, thân thể run lên.

Đàm U không hành động gì thêm nữa, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen của hắn, ôn nhu cười: “Theo ta về Huyền Hư đảo.”

Giọng điệu hời hợt là thế, lại không cho người khác cự tuyệt.

Nếu hắn sớm dùng tính mạng Bạch Thất Mộng ra uy hiếp Lưu Quang, e là cậu đã sớm khuất phục, nhưng hắn không làm.

Trước hết hắn muốn hủy tâm tư Lưu Quang.

Thứ Nhị điện hạ hắn muốn, trong tâm sao có thể có người khác?

Lưu Quang đã hiểu hết, nên lúc này càng thấy mệt mỏi, nhắm mắt lại, mặc hắn đặt đầu ngòai đây.

Đến giờ phút này, hắn mới hiểu nỗi lòng Bạch Thất Mộng lúc đó.

Khi người trong lòng tính mệnh nguy hiểm, người vốn không còn lựa chọn. Muốn trách chỉ có thể trách cậu duyên số chưa đủ, vĩnh viễn không thể bước vào lòng Bạch Thất Mộng.

Ngay đêm đó, Lưu Quang bước lên Huyền Hư đảo trong truyền thuyết.

Đảo này dù ở tại Thiên Giới, nhưng rất khác những nơi khác, bình thường không thể đến được. Bốn bề đều ngập trong sương mù, đình lầu đài các hết thấy đều nổi trên mặt nước, chạm trở tinh xảo, xa hoa lộng lẫy.

Nếu gọi là đảo, chi bằng nói là một cung điện nổi trên nước.

Lưu Quang đi theo hành lang quanh uốn lượn, từ xa xa mơ hồ truyền đến tiếng ca ngọt ngào. Giọng ai oán triền miên, như khóc như kêu, thập phần êm tai.

Kỳ quái.

Ở đây sao lại có người ca hát?

Lưu Quang nghe đến thất thần, bước chân chậm lại.

Đàm U liền quay đầu cười với hắn, nói: “Hắn là con phượng hoàng kia lại đang hát rồi.”

Nguyên lai là cũng một thân cá chấu chim lồng.

Lưu Quang hiểu ra, ôn hòa nói: “Trên đảo của điện hạ quả nuôi không ít kỳ trân dị thú.”

“Không đến nỗi, nếu nói đến dung mạo, con tiểu phượng hoàng này coi như tuyệt sắc,” Đàm U cười cười, điềm nhiên như không mà nói, “Đáng tiếc đã tính khó thuần, ta liền sai người bẻ cánh của nó đi.”

Nội tâm Lưu Quang cả kinh, sau lưng phát lạnh.

Đàm U như thể cố ý nói ra những lời này, lại lập tức nắm chặt tay Lưu Quang, thanh âm dịu dàng: “Đừng sợ, ta sẽ không đối xử với em như vậy.”

Lưu Quang thềm cười lạnh.

Hoàn toàn chính xác, hắn chỉ tàn nhẫn hơn mà thôi.

Nhưng hắn ngay cả hận cũng không thể.

Chỉ cảm thấy mệt mỏi.

Nhắm mắt lại, muốn quên đi Bạch Thất Mộng, quên đi chính mình, quên đi hết thảy.

Lưu Quang nghĩ vậy, bất tri bất giác dừng lại, ngơ ngác nhìn mặt nước ngoài hành lang.

Trong nước là cái bóng của hắn.

Bình thường không nổi trội, trách sao Bạch Thất Mộng không thích.

Lưu Quang nhin không được vươn tay, muốn chạm vào mặt nước kia, nhưng Đàm U lập tức từ phía sau ôm lấy hắn, thấp giọng nói: “Đừng nhúc nhích. Nước xung quanh Huyền Hư đảo không giống các nơi khác, khí âm hàn rất nặng, em sẽ không chịu nổi.”

“Nói cách khác?” Lưu Quang nhếch miệng, cảm thấy hơi muốn cười, “Tôi sẽ bị nhốt ở đây cả đời?”

“Mãi mãi bên ta không tốt sao?” Đàm U từ phía sau nhìn cái cổ trắng nõn của hắn, không nhin được nữa, cắn xuống một cái, giọng trở nên khàn đặc mà dịu dàng, “Lưu Quang à Lưu Quang, sao em không hiểu nổi khổ tương tư của ta?”

14. Chương 14

Lưu Quang nghe vào tai, cảm thấy buồn cười.

Người này sao lại biết đến tương tư?

E là thứ hắn quan tâm, chỉ là đồ chơi trong tay có thú vị, có đủ giá trị tiêu khiển không thôi.

Tuy tâm tư khó dò, nhưng nụ hôn của Đàm U quả là thập phần nóng bỏng, làn môi ẩm ướt dán lên cổ Lưu Quang chuyển lên, không nặng không nhẹ cắn lên vành tai hắn.

Lưu Quang ngơ ngác nhìn mặt nước run rẩy, không hề giãy dụa.

Đúng rồi, cả tâm cũng đã chết, ai còn quan tâm thân thể này?

Đàm U thấy cậu thuận theo, động tác càng mạnh bạo, một tay ôm eo, tay kia trượt vào cổ áo, dễ dàng tìm được điểm nổi lên trước ngực, nhẹ nhàng xoa nắn.

Chân Lưu Quang mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất.

Đàm U thuận thế áp người lên lan can, khiến cho thân thể hai người càng dán chặt vào nhau. Hắn có thể coi là cao thủ trăng gió, chỉ tùy tiện trên đùa, đã khiến Lưu Quang động tình.

Hô hấp càng ngày càng dồn dập, gương mặt tái nhợt nhiễm một tầng đỏ ửng, Lưu Quang khó chịu nhắm mắt lại, cảm thấy thân thể như bị thiêu đốt, nhưng đáy lòng lại lạnh thấu xương.

Trong thoáng chốc, dường như thấy gương mặt tươi cười của Bạch Thất Mộng ngay trước mắt, nhưng lại như mơ hồ, biến mất không còn tăm hơi.

Dù vươn tay ra, chỉ có thể bắt lấy một mảng hư vô.

Nội tâm Lưu Quang quặn đau, cuối cùng há miệng, gọi mà như thở dài: “Bạch Hổ đại nhân...”

Vừa dứt lời, cảm thấy da đầu nhói lên, bị người giật tóc ném xuống đất.

Trán đập vào mặt đất lạnh băng, hơi đau một chút.

Lưu Quang hé mắt ra, thấy Đàm U từ trên cao nhìn hắn, trên mặt vẫn là vẻ cười như không cười kia, có điều khóe miệng có vài phần trào phúng, lạnh lạnh nói: “Người quả là nhớ mãi không quên.”

Lưu Quang cũng không để ý tới, chậm rãi ngồi dậy, mặt không biểu tình: “Điện hạ đối xử với người mình thích như vậy sao?”

Đàm U cứng lại, cũng cảm thấy hơi luống cuống, không hiểu tại sao mình lại vì chuyện nhỏ thế mà tức giận.

Lưu Quang lại cười, tiếp tục nói: “Thứ điện hạ muốn đã đạt được rồi, giờ có thể đá tôi đi?”

Lời còn chưa dứt, đôi mắt Đàm U đã lạnh đi mấy phần, đột nhiên cuối đầu, ôm lấy cổ Lưu Quang, khẽ thì thào: “Mơ tưởng.”

Nói rồi, lại một lần nữa đè ép người xuống đất.

Nụ hôn lần này thô lỗ hơn lúc trước nhiều. Môi lưỡi vùi vàng dây dưa, nóng bỏng dị thường, như thể sẽ hòa tan sự sống. Sau đó, dưới xiêm y đã bị vạch trần, một đường hôn xuống, từ cổ đến ngực xuống bụng dưới, nhu hòa biến thành triển miên cực hạn.

Nhưng Lưu Quang không hề động.

Hắn mở to đôi mắt, chết lặng mà nhìn bầu trời trên đầu, trong não trống rỗng.

Một lúc lâu sau, không nghe được âm thanh gì, Đàm U mới cảm thấy không đúng ngẩng đầu lên, kinh ngạc thấy Lưu Quang cắn chặt lấy môi, trên khóe miệng đã đỏ thắm màu máu.

“Lưu Quang, em...”

Hắn mở miệng, lại không thể nói gì nữa, chỉ thở dài một cái, nâng mình lên liếm đi máu trên môi Lưu Quang.

Mùi máu tươi nồng nặc xộc lên.

Đàm U như bị cái gì kích thích, bỗng đứng đứng dậy, híp mắt nhìn Lưu Quang. Một lúc sau cuối cùng cũng nói: “Em thật sự thích Bạch Thất Mộng như vậy?”

Lưu Quang im lặng không trả lời.

Chỉ là đôi mắt kia — vẻ đăm nhậ ôn nhu ấy đã nói hết tất cả.

Đàm U không giận mà cười, đột nhiên vỗ tay, mở miệng nói một tiếng “Tốt”, sau đó xoay người, phất tay áo rời đi.

Lưu Quang nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

Trên môi hần đầy máu, quần áo nhếch nhác không chịu nổi, bộ dạng cực kỳ khốn khổ, song lại mệt mỏi đến cực điểm rồi, cả sức nhúc nhích một ngón tay cũng không có, nên chỉ đành nhắm mắt lại.

Hắn không biết mình đã nằm thế bao lâu, chỉ biết khi sắc trời đã tối hẳn, vẫn thấy mình mơ mơ màng màng, như ngủ như tỉnh, hình như có người đến bên cạnh, ôn nhu vuốt tóc hắn.

Khi mở mắt đã thấy mình nằm trên một chiếc giường ấm áp sạch sẽ.

Đàm U ngồi ở đầu giường, buồn chán vuốt ngón tay mình, thấy hắn tỉnh, liền nở nụ cười, nói: “Ba ngày.”

“Sao?”

“Em ngủ suốt ba ngày.”

“Ừm.” Lưu Quang nhàn nhạt đáp, không có phản ứng gì.

Đàm U lại cười, có vẻ tâm tình rất tốt, nói: “Em có biết trong ba ngày này đã có những chuyện gì xảy ra không?”

“Liên quan đến tôi sao?”

“Không hề, nhưng liên quan tới Bạch Thất Mộng.”

Lưu Quang lập tức giãy dụa ngồi dậy.

Đàm U không tức giận, mà nở nụ cười sung sướng: “Ta đưa linh hồn gốc lan đó trở lại, cũng sửa lại sách nhân duyên. Bạch Thất Mộng không phải kẻ ngu, sau khi biết rõ hết thấy, thì không còn mê luyện nữ tử kia nữa.”

Lưu Quang không khỏi siết chặt nắm tay.

Đàm U thấy hết, nhưng làm bộ cái gì cũng không thấy, tiếp tục: “Nhưng không ngờ, nàng cũng là người cương liệt. Nàng lúc trước vì Bạch Thất Mộng mới giao dịch với ta, hôm nay nản lòng thoái chí, nhảy từ Tru Tiên đài xuống, thà buông tha ngàn năm đạo hạnh cũng không muốn gặp lại Bạch Thất Mộng.

Dừng lại, nụ cười vui vẻ trên môi càng sâu, hỏi: “Kết quả... em đoán sẽ ra sao?”

Mí mắt Lưu Quang nhảy lên, không nói.

Đàm U mỉm cười vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cậu, cố ý để căng thẳng tới cao trào, mới chậm rãi nói: “Bạch Thất Mộng quả là đại tình thánh, hắn cũng nhảy xuống theo.”

Nghe vậy, trong đầu Lưu Quang nghe “Ông” lên một tiếng, lạnh lẽo thấu xương dấy lên trong lòng, từ đầu đến chân đều lạnh, nhưng gò má lại nóng hổi, trời đất đều đảo lộn.

Thì ra, hắn thật lòng yêu nàng.

Dù biết là một cái bẫy, cũng vẫn như trước yêu nàng.

Bạch Thất Mộng lúc ra đi, từng nói sẽ quay lại cứu mình, giờ thì không thể nữa rồi.

Lưu Quang vốn tưởng nỗi đau khi đó đã là tột cùng, không thể ngờ... lại có lúc đau hơn.

Cậu cảm thấy mình thật đáng cười, nhưng cổ họng như bị thứ gì ngăn chặn không làm sao cười nổi, đến khi lấy lại tinh thần, vội đẩy Đàm U trên giường ra, chân trần chạy ra khỏi cửa.

Lưu Quang không biết đường trên Huyền Hư đảo, chạy một hồi đã đến cuối hành lang, đưa mắt tới trước chỉ thấy mịt mờ những nước, vốn không có chỗ để đi.

Cậu ngơ ngác nhìn mặt nước.

Phía sau có tiếng bước chân Đàm U, hắn nói: “Lưu Quang, em không chịu nổi hàn khí trong nước, mau trở lại.”

Lưu Quang chậm rãi quay đầu, ánh mắt trống rỗng nhưng lại mịt mờ.

“Bạch Hổ đại nhân...”

“Trong lòng Bạch Thất Mộng không có em.” Đàm U đi tới từng bước một, đưa tay ra cho Lưu Quang, “Người thích em là ta, em nên ở bên ta mới phải.”

“Ngài? Không, ngài chưa từng thích tôi.” Lưu Quang lắc đầu, nói, “Thật sự thích một người, sao có thể để họ thương tâm? Chỉ là ngài vì không chiếm được, nên mới muốn độc chiếm tôi mà thôi?”

Đàm U giật mình, nhất thời không nói gì.

Lưu Quang bình tĩnh đứng đấy, đột nhiên cười nhẹ. Cậu chỉ mặt một bộ áo mỏng, lại đi chân trần, thân hình thật sự mỏng manh, nhưng lúc này nụ cười đậm nhạt trên mặt lại, như thể đã suy nghĩ xong chuyện gì.

“Là tôi sai, tôi không nên si tâm vọng tưởng.” Cậu nhếch miệng, rõ ràng đang cười, trong mắt lại mờ đi như có sương mù, “Tất cả mọi người đều cho rằng tôi không có tâm, tất cả mọi người đều cho rằng tôi không biết đau, trong mắt tất cả họ, tôi không phải chỉ là một món đồ sao? Sớm biết như vậy, lúc trước không nên biến thành hình người, tránh cho sau này sinh ra nhiều ý nghĩ xằng bậy.”

Dứt lời, nhắm mắt lại, thả người xuống mặt nước mênh mông.

15. Chương 15

Đàm U kinh hãi, không kịp bắt lấy tay Lưu Quang, đến khi tiếng nước soàn soạp vang lên mới đọc chú ngữ, sử dụng pháp thuật tách từng tầng nước ra.

Nhưng dưới đáy nước không hề có người, càng không có Lưu Quang.

Chẳng lẽ là ve sầu thoát xác?

Không, không thể nào!

Đàm U nhíu mày, định tìm chung quanh, thì cảm thấy trên ngực chợt nóng lên. Tâm hấn nảy lên, vội lấy trần châu cất trong ngực ra, hạt châu so với bình thường tỏa sáng hơn vài phần, chung quanh bao phủ một lớp hào quang ngũ sắc, đẹp mắt cực kỳ.

Như thể...

Như thể trong nháy mắt tiếp theo sẽ nát vụn.

Trong chót mắt, Đàm U đã hiểu ý Lưu Quang.

Hắn không chút do dự, lập tức nắm chặt viên ngọc trong tay, sau đó cúi đầu cắn tay mình, đưa lên không trung vẽ một phù chú.

Thoáng chốc ánh sáng chói lòa.

Đàm U được bao bọc trong hào quang, có điều chỉ trong nháy mắt, đã biến mất tăm chỉ còn hạt trần châu rơi trên mặt đất, lăn tròn mấy vòng.

Trời đất xoay chuyển.

Đàm U nhắm chặt mắt, đợi cảm giác choáng váng đi qua mới mở mắt nhìn chung quanh – chân đạp trên nền cát xộp, tầm mắt có thể thấy cả biển khơi bao la không giới hạn.

Nơi xa xa biển trời hòa một màu, chân trời rực rỡ bảy sắc mây bay, cảnh sắc đẹp vô cùng; gần đó có một phiến đá nổi, một nam tử áo đen đang đứng trên đó, bóng lưng thon gầy đơn bạc, tựa như gió thổi sẽ tan vào hư không.

Đàm U biết đã tìm đúng nơi, không khỏi nở nụ cười, bước lên trước, cất cao giọng: “Không thể ngờ bên trong viên ngọc bé nhỏ lại là cả một động tiên.”

Nghe vậy, nam tử áo đen quay đầu trở lại, gương mặt lạnh nhạt có một tia rung động: “Điện hạ sao lại đến đây?”

“Thiên hạ to lớn, có nơi nào ta không thể đến?”

“Nhưng nơi này khác những nơi khác.”

“Đúng, đây có thể coi là lãnh địa của em, dù ta có bản lĩnh thông thiên, ở chỗ này cũng không dùng được.” Đàm U từng bước đến bên cạnh Lưu Quang, nở nụ cười tự nhiên, “Nếu em muốn báo thù, hiện tại là thời cơ tốt nhất.”

“Thù ư?” Lòng mày Lưu Quang cau lại, chợt nở nụ cười, “Tôi và điện hạ thì có thù gì?”

“Em không hận ta chia rẽ em và Bạch Thất Mộng ư?”

“Nếu trong lòng ngài ấy có tôi, thì dù điện hạ giở thủ đoạn hèn hạ nào cũng không hữu dụng. Huống chi hận một người còn nhọc công hơn yêu một người, tôi lấy đâu ra tinh lực?”

Lưu Quang vừa nói, vừa ngồi xuống, nhìn mặt biển đến ngây người, không để ý tới Đàm U.

Đàm U xưa nay muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, đã bao giờ bị lạnh nhạt như vậy? Trong lòng không khỏi cảm thấy thất bại, nhưng thấy bên mặt tái nhợt của Lưu Quang, lại không nhịn được cười ha hả.

Thật buồn cười.

Hắn hao hết tâm tư, nhưng cả sự thù hận của người này cũng không chiếm được.

Có phải là vì không chiếm được, nên càng không thể từ bỏ không thể buông tha, có phải không?

Nghĩ đến đây, Đàm U cũng theo Lưu Quang ngồi xuống, nhìn mặt biển lặng yên không cơn sóng, “Đây là Đông Hải trong trí nhớ của người? Người sinh ra ở đây sao?”

Lưu Quang không trả lời, nét mặt có phần ngây ngẩn, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Lúc ban đầu, bốn phía đều một màn đen, ngoài hơi lạnh cái gì cũng không thấy, cũng không cảm nhận được. Sau đó không biết tại sao, có thể nghe thấy thanh âm của người khác, cảm giác được sự náo nhiệt xung quanh, nội tâm bắt đầu biết đến tịch mịch, rất muốn mở mắt nhìn trộm thế giới thử xem.”

“Sau đó thì nhìn thấy Bạch Thất Mộng?” Đàm U khinh thường hừ một tiếng, “VẬY chỉ có thể nói tên kia vận tốt. Nếu em lần đầu mở mắt thấy người khác, e cũng sẽ yêu như thế thôi.”

“Có lẽ vậy.” Lưu Quang không phủ nhận, còn thoải mái nói, “Đáng tiếc hết lần này tới lần khác lại là Bạch Thất Mộng.”

“Lưu Quang.” Tâm tư Đàm U khẽ động, bất giác cầm lấy tay cậu, “Chúng ta ở đây đã khá lâu, hẳn là nên đi ra ngoài thôi.”

Lưu Quang lắc đầu, ngẩng mặt nhìn trời. “Điện hạ đúng là nên đi ra ngoài, tôi muốn ở lại.”

Trong lúc nói chuyện, mặt biển chợt nổi cơn giông tố, trời thoáng chốc trở nên đen kịt, mây đen ùn ùn kéo tới, phẳng phất như lập tức sẽ có mưa to.

Đàm U biến sắc, nắm chặt lấy bàn tay Lưu Quang, nói: “Năng lực của em đã cực hạn rồi, ảo cảnh này rất nhanh sẽ tan vỡ.”

“Đúng.”

“Em thật sự định tự hủy nguyên thần?”

Lưu Quang mỉm cười, cuộc đời cậu, có lẽ hôm nay là ngày cười nhiều nhất. “Làm người mệt mỏi quá, có lẽ làm một viên ngọc bình thường vẫn hơn.”

Về mặt cậu đậm nhạt, nhưng nụ cười lại đẹp vô cùng, khiến toàn thân như thể phát ra hào quang.

Đàm U nhìn không rời mắt.

Nháy mắt tiếp theo, mạnh mẽ kéo Lưu Quang vào trong ngực, hỏi: “Nếu ta thật tâm, kết quả sẽ khác chứ?”

Lưu Quang suy nghĩ, nhắm mắt lại: “Làm sao có thể.”

Đàm U không lên tiếng, chỉ dùng một tay kéo Lưu Quang đứng dậy, quay đầu đi.

“Điện hạ?”

“Giờ đi vẫn còn kịp, thứ ta muốn, sao có thể bị hủy diệt như vậy.”

Họ vừa nói vừa chạy về phía trước, bên tai vang lên tiếng nổ đùng đùng, mặt đất dưới chân không ngừng chấn động, chân trời u ám kia cũng bắt đầu rạn nứt, từng khối đá khổng lồ thi nhau rơi xuống.

Đàm U đoán không lầm, ảo cảnh trong trần châu này sẽ sớm vỡ tan.

Trong lòng Lưu Quang lo lắng, không khỏi kêu lên: “Điện hạ nếu không rời khỏi đây, e là cũng bị ảnh hưởng.”

“Ta đi, ta sẽ dẫn em theo.”

“Tôi? Tôi đã quyết tâm...”

“Quyết tâm vứt bỏ tất cả?” Đàm U cười, thay cậu nói tiếp, “Chỉ gặp một vài vướng bận đã đầu hàng thế sao? Lưu Quang ta biết không phải người nhát gan như vậy.”

Lưu Quang cứng họng, nói: “Hắn điện hạ đã nhìn lầm người.”

“Không, em nhất định sẽ đi theo ta.” Đàm U ở đây không thể sử dụng pháp thuật, chỉ có thể kéo theo Lưu Quang né tránh những tảng đá kia, bộ dạng có vẻ chật vật, nhưng nụ cười bên môi không đổi.

“Nếu tôi không đi, điện hạ cũng ở lại sao?”

“Đúng vậy.”

“Thứ điện hạ muốn đã đoạt được, còn điều gì không hài lòng? Việc gì phải làm như thế?”

“Vì em là Lưu Quang.” Đàm U siết chặt cổ tay Lưu Quang, đôi mắt đen thẳm như dãy sóng, từ tốn nói từng từ, “Trời đất ngàn vạn tuổi, trong ngàn năm vạn năm, chỉ có một Lưu Quang.”

16. Chương 16

Lưu Quang giật mình, đột nhiên hoảng hốt.

Cậu không biết, tại sao vị Nhị điện hạ mây mưa thất thường này lại cố chấp đến vậy, vì một người không chiếm lấy được mà hao hết tâm tư, có đáng không?

Nhưng đến giờ khắc này, cậu cũng chẳng có sức lực nào đi lo người ta hư tình giả ý nữa, dùng sức một cái giãy ra khỏi tay Đàm U, nghiêm mặt nói: “Điện hạ cố chấp không tha, xin đừng trách tôi thủ hạ vô tình.”

Ngày càng có nhiều đá từ trên trời rơi xuống.

Mái tóc đen của Lưu Quang không gió mà bay, càng làm nổi bật gương mặt đang tái nhợt đi.

Như Đàm U đã nói, nơi này là lãnh địa của cậu, dù có là Nhị điện hạ bản lĩnh thông thiên ở đây cũng không phải là đối thủ của cậu.

Nhưng Đàm U chẳng hề nhúc nhích, người lại nghiêng đầu nhìn hắn, đáng thương nói: “Vô tình? Từ khi quen biết, em với ta còn chưa đủ vô tình sao?”

Lưu Quang chán nản.

Đàm U tiếp tục: “Dù thế nào ta cũng không đi đâu, em ở chỗ nào, ta tất nhiên cũng ở nơi đó.”

Lúc nói chuyện, mặt đất dưới chân vẫn không ngừng chấn động.

Có mấy tảng đá còn sượt qua má Đàm U, quả có phần kinh tâm động phách.

Lưu Quang không nhìn được nữa, khẽ thở dài: “Ngài đối với tôi đâu có thật tâm, sao phải vậy?”

“Đúng thế, lúc trước ta tìm mọi cách tiếp cận em, chỉ là để trêu chọc em. Còn nhớ đêm đó em đã nói gì không? Ta muốn chứng minh cho em thấy, trên đời này không có thứ gì ta không chiếm được.” Đàm U gật đầu, thẳng thắn thừa nhận, cười nói, “Nhưng...”

Lời còn chưa dứt, hắn bỗng biến sắc, vội bỏ nhào tới ôm Lưu Quang, ôm lấy hắn lặn một vòng trên đất.

“ẦM ẦM!”

Tiếng nổ dữ dội vang lên đỉnh tai nhức óc.

Nơi bọn họ vừa đứng, không biết từ lúc nào nhiều thêm một cái khe, bên dưới là vực thẳm vạn trượng sâu không thấy đáy.

Lưu Quang nhắm mắt lại, lưng áp trên mặt đất thô ráp, trước mắt đỏ một màu máu, nhưng kỳ lạ là, dù tay chân cậu tê dại, nhưng thân thể lại không thấy đau.

Một hồi lâu sau, mới phát hiện máu kia không phải của mình.

Đàm U vẫn ôm chặt lấy Lưu Quang, trên trán xây xát, bị thương không nghiêm trọng, nhưng máu tí tách chảy xuống thật khiến người ta trông mà phát sợ.

Nhưng hắn lại chẳng quan tâm, thuận tay vuốt trán một cái, nhẹ nhõm cười: “Đáng tiếc ở nơi này ta không thể sử dụng pháp thuật, thiếu chút nữa là không bảo vệ được em rồi.

Trước mắt Lưu Quang mờ đi một màu đỏ, một hồi lâu sau mới hồi phục tinh thần, đưa tay lên vết thương trên trán Đàm U. Cậu tự cho là mình rất hiểu vị Nhị điện hạ này, nhưng giờ lại thấy mê man.

Người này có thể vì người khác mà bị thương sao?

Thực không thể tưởng tượng nổi.

Đàm U lập tức nắm lấy tay Lưu Quang, ánh mắt sáng rực, nói tiếp lời còn dang dở: “Ta lúc trước đúng là hư tình giả ý, nhưng giờ phút này là thật tâm.”

Dừng lại, cúi đầu hôn môi Lưu Quang, dịu dàng nói: “Em có khả năng khiến ta xao xuyến, ta thích em, vậy có ngại gì?”

Khóe miệng người này cong lên, trên mặt vẫn là nụ cười trước sau như một, đẹp không tỳ vết, khiến người ta không rõ thật giả.

Lưu Quang nghe đến ngây người, mơ hồ cảm thấy giọng điệu đáng vẻ người này rất cổ quái, đột nhiên như đã nghĩ ra chuyện gì, bật thốt: “Ngài căn bản không hiểu tình là thứ gì!”

“Hiểu chứ. Em là người đầu tiên khiến ta động tình.” Đàm U thản nhiên cười, kéo Lưu Quang đứng dậy, “Từ giờ ta sẽ học, hẳn vẫn còn kịp?”

“...” Lưu Quang còn biết nói gì nữa, chỉ biết trợn mắt nhìn.

Đàm U đưa tay vuốt ve khuôn mặt hắn, hoàn toàn không để ý vết thương trên trán, giọng khàn khàn hỏi: “Lưu Quang, cho ta một cơ hội, được không?”

Lưu Quang không nói một lời.

Ở trong ảo cảnh sắp sụp đổ, còn bị một kẻ vô lại bám chặt không buông, cậu lại suýt bật cười.

Khó trách Đàm U sao lại hào hứng muốn hủy diệt tâm của cậu, thì ra hắn hoàn toàn không hiểu thích một người là cảm giác thế nào. Hắn cho rằng nhân tâm cũng như đồ chơi, chết đi rồi, lập tức có thể đưa một người khác vào trong.

Nhưng Lưu Quang cậu thì sao?

Lưu Quang đúng là vì một trò chơi vớ vẩn của Nhị điện hạ tùy hứng làm bậy mà mất hết hy vọng với Bạch Thất Mộng.

A, đúng là rất buồn cười.

Bả vai Lưu Quang run lên, cười đến không thể dừng, đến khi cổ họng khàn đi, mới nghiêng răng siết chặt nắm tay, cảm nhận vị đắng trong miệng.

Cậu đã hết hy vọng với Bạch Thất Mộng, chẳng lẽ cũng hết hy vọng với chính bản thân mình sao?

Ngay cả mình còn không yêu chính mình, sao có thể mong người khác yêu mình?

Chung quanh đã là núi băng sông lửa.

Lưu Quang cảm thấy đầu vầng mắt hoa, cơ hồ không đứng nổi, lại cảm thấy từng đầu ngón tay lạnh buốt, chưa từng lạnh như vậy.

Dù cố gắng nhiều thế nào, trong mắt người khác, cậu vĩnh viễn chỉ là món đồ chơi.

Nếu đã thế, sao phải đợi người khác tới cứu?

Thiên hạ to lớn, có thể cứu lấy mình... chỉ có mình mà thôi.

Lưu Quang hít một hơi thật sâu, chậm rãi ngẩng đầu đối mặt với Đàm U.

Đàm U lập tức nở nụ cười, giọng dịu ngọt như đường: “Lưu Quang, Bạch Thất Mộng vốn không xứng với em, em đáng giá hơn thế.”

“Đúng vậy.” Lưu Quang lần này gạt đầu, vẻ mặt không vui không buồn, lặng lẽ đáp, “Đáng tiếc, người đó không phải ngài.”

Dứt lời, tung một chưởng đẩy Đàm U vào vực sâu vạn trượng kia.

Đàm U không đề phòng, gương mặt lộ vẻ ngạc nhiên hiếm thấy, rồi bật cười ha hả. Thân thể hắn cứ thế rơi xuống, vẫn mơ hồ trông thấy Lưu Quang đứng ở chỗ cũ, vẻ mặt đạm nhạt, rồi lạnh lùng, rồi lại như dịu dàng, khiến người ta tâm động.

Hắn bắt giác càng cười lớn tiếng, kêu lên: “Lưu Quang, ta thích em nhất ở điểm này.”

Sau đó, như bị hắc ám vô biên áp tới, thân thể bị cuốn vào lốc xoáy.

Khi mở mắt, đã thấy mình nằm trên hành lang Huyền Hư đảo.

Viên ngọc kia vẫn lăn trên mặt đất, rực rỡ đủ màu, không hề bị tổn hại.

Lưu Quang cả người ướt sũng ngồi ở gần đó, vì bị hàn khí ảnh hưởng, ho không ngừng.

Đàm U mừng thầm, vội vàng nhào tới vỗ lưng hắn, cười nói: “Lưu Quang, ta biết em nhất định sẽ đi ra.”

Lưu Quang liếc nhìn hắn, lạnh lùng đáp: “Điện hạ không sợ bị nhốt ở đó sao?”

“Sao phải sợ? Em vẫn luôn rất mềm lòng.”

Lưu Quang ngẩn ngơ, giọng vẫn lạnh băng: “Dù thế nào, điện hạ đã mạo hiểm quá mức.”

“Có lẽ,” Đàm U cười, đôi mắt đen tinh mịch như nước, hơi hột nói, “Nhưng ta chưa từng thua ván bạc nào.”

17. Chương 17

Lưu Quang nhú mảy, không hiểu người này lấy sự tự tin đó ở đâu, dứt khoát quay mặt đi không nhìn hần nữa. Có điều vừa nãy nhảy xuống hàn khí đã thâm nhập đến vào tim, khiến cậu ho mãi không ngừng.

Ánh mắt Đàm U trở nên nghiêm túc, lập tức cầm tay cậu, vừa nghĩ, linh lực đã truyền sang.

Lưu Quang chợt cảm thấy ngực ấm áp, hàn khí trong người bị quét sạch, nhưng vẫn không lộ biểu cảm nào, chỉ nói: “Điện hạ nếu còn sức lực, hần trước nên trị thương cho bản thân mình.”

“Lưu Quang, thế này có tính là em quan tâm đến ta?” Tâm tình Đàm U rất tốt, lập tức sáp lại hôn lên mặt hần.

Đáng tiếc chưa được hưởng thụ, đã thấy cổ mát lạnh. Lưu Quang không biết từ lúc nào đã hóa ra một thanh đoản kiếm, giờ phút này, mũi kiếm bén nhọn đang chỉ ngay vào cảm hần.

Đàm U cười, thút thời lui ra sau, không quá phận nữa. “Tinh thần tốt như thế, hần thân thể đã không còn đáng ngại.”

Lưu Quang không đáp, tay chống xuống đất, chậm chậm đứng dậy.

Thân thể cậu hơi lão đảo, nhưng lưng thẳng tắp, trông rất an ổn, y như lúc Đàm U mới gặp vậy, chỉ đứng đó mà có thể cản cả thiên binh vạn mã.

Mắt Đàm U lóe lên ánh nước, cổ nén không tới diu cậu, chỉ nhặt viên ngọc kia lên, cẩn thận giữ trong lòng bàn tay, “Ta sẽ nghĩ biện pháp để Bạch Thất Mộng trở về Thiên Giới.”

“Điện hạ?”

“Không phải em đã nói rồi sao? Thực sự thích một người, sẽ không nỡ khiến hần thương tâm.”

“...”

Lưu Quang giật mình, không biết trong lời này có mấy phần thật giả, nửa ngày sau mới nói: “Vậy phải cảm tạ điện hạ rồi. Mỗi người đều có duyên phận của mình, xin điện hạ đừng tự ý sửa nhân duyên người khác nữa.”

Giọng hần rất lạnh nhạt, khiến lòng Đàm U xao động, bật thốt: “Em đã hết hy vọng với Bạch Thất Mộng?”

Lưu Quang lặng đi một lát, đưa mắt nhìn nơi khác, trên mặt không có biểu cảm gì, chỉ nói: “Cả đời này, tôi chỉ yêu mình y.”

Chỉ là không còn cuồng dại nữa rồi.

Chỉ là đã tỉnh táo ra rồi, cầu không được, thì buông tay đi.

Yêu thích một người, cũng không nhất thiết phải là cùng người ta nắm tay đến cuối đời, chỉ yên lặng mà nhớ cũng đã đủ rồi.

Đàm U rất thích bộ dạng này của Lưu Quang, đột nhiên cảm thấy trái tim đập nhanh kỳ lạ, lập tức nói: “Trước khi Bạch Thất Mộng trở về, em cứ ở Huyền Hư đảo dưỡng thương đi.”

Dừng một chút lại bổ sung: “Ta chỉ lo lắng cho thân thể của em, không có ý uy hiếp đâu.”

“Tôi hiểu, nếu điện hạ muốn làm chuyện xấu, hần nhất định sẽ khua chiêng gõ trống, khiến mọi người đều biết mới cao hứng.”

Những lời này của Lưu Quang rất không khách khí, rõ ràng là đang trào phúng, nhưng Đàm U không hề bực tức, ngược lại còn cười ha hả, ánh mắt càng dịu dàng, “Lưu Quang, không ngờ em hiểu ta đến thế.”

Lưu Quang không phản bác được, chỉ khẽ hừ một tiếng quay đầu bước đi.

Đàm U tắt nhiên sải bước theo, sai người quét dọn một gian phòng cho Lưu Quang ở lại, còn đích thân tìm vài nhánh Chu Tiên Thảo, sắc thành thuốc cho hần trừ hàn.

Lưu Quang biết thân thể không tốt, nên rất phối hợp, nằm trên giường ngủ một giấc. Tỉnh lại không biết đã là lúc nào, chỉ cảm thấy tinh thần đã khôi phục hơn nhiều, trong phòng tranh tối tranh sáng, Đàm U đang bưng một cái bát ngồi bên giường.

Trong chén là nước thuốc đen sì, còn bốc khói, đương nhiên không phải vừa mới sắc mà là Đàm U cố ý sử dụng pháp thuật giữ ấm.

Tuy không phải việc gì ghê gớm, nhưng nếu là do vị Nhị điện hạ vô cùng kiêu ngạo làm, khó có thể cảm thấy không kỳ lạ.

Thế nên, Lưu Quang không khỏi nhú mày.

Đàm U vội vươn tay xoa điểm giữa lông mày hấn, nói: “Uống thuốc.”

Lưu Quang nói tạ, ngồi dậy, tự mình uống một hơi cạn sạch bát thuốc.

Đàm U hiếm khi thấy cậu nghe lời như thế, không khỏi hí mắt lại: “Sau này sẽ không tìm chết nữa chứ?”

“Chết một lần đã quá khốn khổ, chẳng lẽ còn cần nhiều lần?” Thanh âm Lưu Quang như nước lạnh, thấm thấu mà lạnh buốt xương.

“Đúng vậy,” Đàm U cười, đưa ngón tay quấy lấy tóc Lưu Quang, “Địa phủ âm khí quá nặng, nếu em thật sự trở thành hồn phách, ta lại phải nghĩ cách đưa về. Đến đến đi đi rất hại thân thể.”

Lời hấn nói ngụ ý rõ ràng, dù Lưu Quang sinh tử thế nào cũng không thoát khỏi bàn tay hấn.

Trong lòng Lưu Quang rất rõ, nên liếc mắt qua rồi không hề để ý người kia nữa.

Đàm U cũng không dây dưa, chỉ lấy viên ngọc kia ra vuốt ve, ngón tay thanh thoát mơn trớn một hồi, đột nhiên nổi hứng lấy dải lụa ngũ sắc chằng vào viên trân châu, cúi đầu buộc ở hông mình.

Hấn một thân áo tím đã đầy quý khí, giờ lại thêm viên ngọc rực rỡ như vậy, lại càng đẹp mắt.

Đàm U nhìn một lát, thấy thỏa mãn, còn cười hỏi Lưu Quang: “Thế nào? Đẹp chứ?”

Lưu Quang không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ co khóe miệng, coi như nở nụ cười: “Điện hạ không cần tốn tâm tư. Từ nay về sau tôi không phải đồ trong tay người khác, tôi chỉ là của chính mình.”

Giọng điệu nghiêm túc như thế, diện mạo tuy bình thường nhưng lại có khí chất khiến người ta động lòng.

Đàm U cũng nghiêm túc nhìn, đầu ngón tay mơn trớn viên ngọc, nghiêng đầu cười. Hấn bình thường đã quen bá đạo, dù đôi lúc dùng lời ngon tiếng ngọt, cũng rất kiêu ngạo, tuyệt không như hiện tại, môi mỏng mỉm cười, ánh mắt tràn nhu tình như nước, ngắm Lưu Quang thật lâu.

“Ai nói em là đồ vật?” Hấn nghiêng người tới, nhấn nạt đã lâu, cuối cùng cũng hôn lên môi Lưu Quang, khàn giọng nói, “”Em là Lưu Quang, là người yêu của ta... Đàm U.”

18. Chương 18

Lưu Quang đúng là chịu ở lại Huyễn Hư Đảo.

Cậu suýt chết một lần, đã tỉnh táo hơn rất nhiều, hiểu ra rằng muốn Bạch Thất Mộng bình an trở về, không thể lấy lệ trước mặt Đàm U.

Có điều vị Nhị điện hạ bá đạo này không dễ ứng phó chút nào, không chỉ thích táy máy tay chân, còn bị bệnh ảo tưởng nghiêm trọng, mỗi động tác mỗi ánh mắt đều có thể khiến hấn ta hiểu lầm.

“Lưu Quang, hôm nay em nhìn ta nhiều hơn.”

“Lưu Quang, quả nhiên em thích ta rồi.”

“Lưu Quang...”

Lưu Quang không chịu nổi sự quấy rầy của hắn.

Nhất là mỗi sáng sớm, chỉ cần mở mắt là thấy ngay gương mặt tuấn mỹ của Đàm U kẻ sát, miệng mỉm cười cất lời gọi cậu: “Lưu Quang.”

Giọng như gió xuân ấm áp, nhẹ như thể dịu như thế, phảng phất như thể Lưu Quang đúng là người hắn thương yêu.

Lưu Quang đôi lúc thấy hoảng hốt, gần như quên đi mình đang ở nơi nào, đợi tới lúc phục hồi tinh thần thì thường là không khách khí đá thẳng Đàm U xuống giường.

Đàm U tất nhiên không sợ chiêu này, nhưng vì muốn lấy lòng Lưu Quang, luôn rất biết điều ngả xuống đất, còn vờ vấp lăn mấy vòng, sau đó mới dùng bộ dạng nhếch nhác dạt lại, gọi Lưu Quang Lưu Quang không dứt miệng.

Lưu Quang chỉ có thể thở dài.

“Điện hạ hôm nay lại muốn tặng tôi thứ gì? Kỳ hoa dị thảo hay pháp bảo thông thiên?” Lưu Quang khoác áo lên vai đứng dậy, không hề bị mấy trò đó làm xao động, “Cứ tiếp tục thế này, chờ tới lúc tôi đi, e là phải mang cả Huyền Hư đảo đi cùng.”

“Không phải lo,” Đàm U chớp mắt mấy cái, rồi lập tức lại gần hôn hắn một cái, “Em chỉ cần nhớ mang theo ta là đủ rồi.”

“Điện hạ...”

“Được rồi được rồi, nhanh lên nào. Thứ hôm nay nhất định em sẽ thích.”

Dứt lời, lấy tay thay lược tự mình chỉnh mái tóc đen của Lưu Quang.

Lưu Quang đành chịu, đành nhanh chóng buộc lại thắt lưng, sửa quần áo chỉnh tề rồi theo Đàm U ra khỏi cửa.

Hai bên đường đình đài lầu các rợp quanh, phong cảnh rất đẹp.

Đàm U cười cười nói nói, hăng hái mua vui cho Lưu Quang, chỉ một lát, họ đã rời khỏi hành lang, bước vào rừng cây yên tĩnh.

Trong rừng cây cối tươi tốt, từ xa vang tới tiếng ca ưu mỹ, thoáng mơ hồ như ca khúc ngày nào Lưu Quang bước chân lên đảo được nghe.

Là con chim Phượng kia đang ca hát?

Trái tim Lưu Quang run lên, không nhịn nổi nhìn quanh.

Nhưng Đàm U đã bước tới cầm tay cậu kéo đi mấy bước, nói: “Ở đây.”

Tầng tầng lớp lớp cây lá bị gạt ra, Lưu Quang chợt thấy phía trước sáng rực, nơi đó mặt hồ không lớn không nhỏ lấp lánh. Lúc này gió nhẹ, hồ gợn từng cuộn sóng lăn tăn, phản chiếu bầu trời xanh lam, nếu so với cung điện tráng lệ, lại có vẻ đẹp động lòng người khác lạ.

Khiến cho người ta kinh ngạc, là giữa hồ nước lại có một cặp uyên ương đang nghịch nước.

Lưu Quang ngẩn ngơ, hỏi: “Đây là...”

“Cho em đây.” Sự vui vẻ trong mắt Đàm U quá nồng, không che lấp nổi, dường như còn hơi đắc ý.

Lưu Quang lại cảm thấy kinh ngạc.

Cậu ở Huyền Hư đảo dưỡng thương mấy ngày nay, Đàm U không ngày nào không nghĩ cách khiến cậu vui, đồ đem tới tặng đều là báu vật Thiên Giới, không hiểu lần đôi uyên ương kia là có ý tứ gì?

Đàm U dường như nhìn ra thắc mắc của cậu, ngón tay búng ra, trên tay liền có một tấm gương tinh xảo, đẩy vào tay Lưu Quang: “Em có thể nhìn thấy kiếp trước của chúng.”

Lưu Quang lập tức đoán được đây là Gương Tiền Kiếp nổi tiếng, tập trung nhìn, thì thấy trong gương là một đôi nam nữ, nam thanh lịch nho nhã, đúng là một thư sinh chuẩn mực, nữ thì quốc sắc thiên hương, dung nhan tuyệt sắc.

Gương mặt hai người họ vô cùng quen thuộc.

Lưu Quang nghĩ ngợi một hồi, chợt kêu lên: “Thì ra là Nhện Tinh kia.”

Lúc mới gặp Đàm U, cậu từng tới nhân giới trừ yêu, thấy cảnh Nhện Tinh và phu quân nàng sinh ly tử biệt không khỏi cảm khái vì người hữu tình lại không thể được bên nhau.

Không ngờ, Đàm U cả việc nhỏ ấy cũng nhớ rõ.

Lưu Quang kinh ngạc nhìn đôi uyên ương đang nghịch nước, nhất thời không nói ra lời.

Đàm U nắm chặt tay cậu, cười nói: “Lúc em tới nhân giới trừ yêu, có vẻ không hài lòng chút nào, ra tay lại hạ thủ lưu tình, thiếu chút nữa đã khiến mình bị thương. Giờ tốt rồi chứ, đôi tình nhân đó chuyển sinh làm uyên ương, cuối cùng có thể bạch đầu giai lão rồi.”

“Sao điện hạ lại hiểu lòng ta nghĩ gì?”

“Lưu Quang,” Đàm U bình thản nhìn cậu, nụ cười đầy cưng chiều, “Tâm tư em ghi cả lên mặt mà.”

Dù là như vậy, cũng phải dành công sức suy đoán phải không?

Nếu là người không muốn để tâm, dù cậu có biểu hiện rõ ràng thế nào, người ta cũng chẳng quay đầu.

So với kỳ trân dị bảo lúc trước Đàm U đưa tặng, đôi uyên ương này tầm thường không có gì đặc biệt, nhưng tâm tư đặt vào đó, lại hơn xa những thứ khác.

Tim Lưu Quang đập rộn, bỗng dưng mở mắt, nửa ngày sau mới nói: “Điện hạ làm thế e là trái Thiên Quy.”

“Thế thì có làm sao? Chỉ cần em vui là được rồi.” Đàm U cười, không thềm để ý nói, “Dù ta có đảo tung Thiên Giới này lên, ai dám có bản lĩnh sắp đặt lại.”

Lưu Quang lập tức im lặng.

Người này... luôn tự phụ như thế.

Nhưng cậu lại không hề khó chịu, thậm chí còn thấy muốn cười, thông thả đưa trả tấm gương, nói: “Đa tạ điện hạ, tôi ghi tạc điều này. Chỉ là điện hạ thật sự không cần hao tâm tổn trí đến thế...”

“Tại sao?” Đàm U nhướn mày, hỏi, “Thích một người, không phải là nên như thế sao?”

Lưu Quang không biết phải giải thích thế nào cả, bên tai đột nhiên vang lên những lời Đàm U từng nói.

Hắn nói, cậu là người hắn yêu.

Đôi mắt chăm chú như thế, giọng nói nghiêm túc như thế, chẳng giống như đang giả vờ chút nào.

Trái tim Lưu Quang rối bời, cảm thấy dường như tâm trí mình hồ đồ cả rồi, mở miệng: “Điện hạ dễ dàng bỏ nhiều tâm sức như thế, chẳng lẽ không hề sợ hãi?”

“Sợ gì chứ?”

“Tôi có thể trở thành nhược điểm của ngài.”

Nghe vậy, Đàm U cười ha hả.

“Không sai, nếu người khác muốn đối phó với ta, sẽ ra tay với em.” Hắn tự tiện vuốt lọn tóc mai của Lưu Quang, nụ cười không mấy may suy chuyển, “nhưng há ta lại sợ? Nếu cả người trong lòng cũng không bảo vệ được, thì còn gì có tư cách nắm lấy thiên hạ, thay gió xua mưa?”

19. Chương 19

Người trong lòng?

Lưu Quang lại được nghe cách nói này, nhưng vẫn không biết thật giả thế nào.

Nếu lời Đàm U là thật, thì thứ tình cảm này thật khó có thể lý giải. Nếu là giả, thì quả là không tưởng tượng nổi – chẳng lẽ hấn hao tâm tổn trí đến thế, chỉ là để chơi đùa mình thôi sao?

Lưu Quang gần như đã nghi ngờ còn âm mưu nào đang ẩn giấu.

Nhưng nghĩ thế thật nực cười, cậu chỉ là một viên ngọc tầm thường, có gì đáng để người khác phải tốn âm mưu lừa gạt? Tùy tiện chọn một vật trong những thứ Đàm U đem tặng, đã giá trị hơn cậu ngàn lần rồi.

Nghĩ không ra, nhắm mắt lại cho xong, không để lại trong lòng.

Dù sao cậu chỉ cần không để ý tới sự tồn tại của Đàm U, không để người kia vào mắt, thì còn sợ âm mưu quỷ kế gì nữa.

Nhưng với đôi uyên ương ấy, Lưu Quang đúng là vô cùng yêu thích, không thể nhịn được cứ đến xem, gần như là ngày nào cũng ra hồ. Đàm U lúc đầu còn đi cùng, sau bận rộn nhiều việc, nên để cậu tự đi.

Sau mấy lượt vào rừng, Lưu Quang dần quen cảnh vật xung quanh, đã thăm thú hết cảnh đẹp bên hồ. Chỉ là tiếng ca sâu thẳm triền miên kia từ trước đến nay như luôn mơ hồ không dứt.

Sớm hôm ấy, cậu như thường ngày tới hồ, vừa đứng đó một lúc, tiếng ca kia liền từ xa vọng tới, như khóc như than, cảm động lòng người.

Lưu Quang nghe đến thất thần, không kìm lòng được cất bước, tìm theo tiếng ca.

Càng đi, cây cối càng rậm rạp.

Tiếng ca dần rõ ràng.

Lưu Quang cuối cùng cũng tìm đúng hướng, nhìn xuyên qua lớp cây lá, thì thấy có một con chim lớn đậu trên cây, cổ dài nhỏ ngẩng lên, ánh mặt trời như kim tuyến phủ lên cánh chim ngũ sắc, mỹ lệ vô cùng.

Dù Lưu Quang là người vốn điềm đạm, cũng không ngăn được mình kêu lên một tiếng.

Chim phượng hoàng kia nghe thấy tiếng người, vội vỗ cánh bay từ trên cây xuống, lượn một vòng duyên dáng giữa không trung rồi biến thành một thiếu niên, nhào vào ngực Lưu Quang.

“Người đến rồi.”

Giọng nói trong veo, ngữ điệu càng đẹp, chẳng khác nào đang hát.

Lưu Quang ngẩn ngơ, nhất thời không biết đáp lời thế nào.

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn khuôn mặt hấn, cũng kinh ngạc, khuôn mặt đỏ bừng lên lui lại sau mấy bước, cuống quýt nói: “Xin lỗi, tôi nhận lầm người.”

Cậu bé im lặng, đôi mắt đen lay láy mở to, lại hỏi: “Anh là ai? Sao lại đi vào cánh rừng này?”

Lưu Quang không biết vì sao, vừa nhìn thấy cậu ta đã thấy thích, nên lập tức nói tên mình.

Thiếu niên vẫn giữ khoảng cách với cậu, vẽ mặt cảnh giác dò xét trên dưới một hồi, rồi nói: “Anh có vẻ không giống người xấu.”

Lưu Quang bất giác bật cười. “Người xấu không đến Huyền Hư đảo được.”

“Cũng đúng.” Thiếu niên gật gù, vừa len lén nhìn Lưu Quang, vừa cẩn thận bước tới trước. Vẻ mặt rất thú vị chẳng khác nào thú con, vô cùng đáng yêu.

Lưu Quang từng nghe Đàm U khen dung mạo tiểu phượng hoàng này, hôm nay tận mắt nhìn thấy mới biết lời không sai. Mới chỉ lần đầu gặp mặt, lòng hấn đã thấy muốn thân cận, nên mở miệng: “Em tên là gì?”

Thiếu niên lại bước lại gần thêm một bước, hình như cuối cùng cũng xác định Lưu Quang không phải người xấu, nhẹ nhàng đáp: “Phượng Tử Hi.”

“Tên hay lắm.”

Nghe thế, Phượng Tử Hi đỏ mặt lên, có vẻ ngượng ngùng, nhưng rồi lại lập tức nở nụ cười: “Anh là người thứ hai nói thế.”

Lưu Quang nghe liền hiểu, hỏi: “Người kia... là người em đang đợi?”

“Vâng. Bình thường rất ít người đến cánh rừng này, nên em nghe thấy tiếng lại tưởng là người ta đến.”

Cậu không nói rõ người kia tên gì, nhưng Huyền Hư đảo đầu phải nơi người bình thường có thể tới, cánh rừng này còn bị coi là cấm địa, nên ngoài vị Nhị điện hạ kia, còn có thể là ai?

Lưu Quang chợt nhớ tới vẻ khinh thị của Đàm U khi nhắc đến phượng hoàng, đột nhiên cảm thấy buồn phiền.

Người nọ thật ra đã dùng bao nhiêu thủ đoạn hèn hạ để lừa thiếu niên trước mắt này ngốc nghếch đợi ở đây? Còn bề gãy cánh của nó? Hay là cố ý đồ ngon đồ ngọt, nụ cười dịu dàng giả dối?

Giống như... giống như đối với cậu vậy.

Đầu tiên là cướp đoạt hết mọi thứ, rồi chọn thời điểm người ta tuyệt vọng nhất bỏ thí cho chút ngọt ngào, biện pháp này của Đàm U đã sử dụng tới nhuần nhuyễn rồi.

Lưu Quang thăm cười lạnh, nhưng gương mặt lại chẳng để lộ điều gì, “Tôi thường nghe thấy em hát.”

Đôi mắt Phượng Tử Hi sáng ngời, cười nói: “Em chỉ nổi hứng hát chơi, nhưng người kia nói tiếng ca của em êm tai lắm. Thế nên mỗi ngày em ngồi trên tàng cây này hát, hy vọng nếu người ấy đi qua cánh rừng này thì có thể nghe được.”

Lúc cậu nói, đôi mắt híp lại, nụ cười ngọt như mật, cũng y như giọng nói của cậu vậy.

Lưu Quang thở dài, không đành lòng nói ra sự thật. Chỉ nâng tay xoa mái tóc đen tuyền, nói: “Người kia nếu nghe được, nhất định sẽ rất vui.”

Phượng Tử Hi cười không nói.

Không biết có phải vì đã trò chuyện với Lưu Quang rồi không, cậu bé thư thái hẳn, thậm chí động tác cũng trở nên thân mật, nắm lấy tay Lưu Quang hỏi: “Lưu Quang... Lưu Quang ca ca à, anh là khách trên đảo này sao?”

“Đúng thế, không lâu nữa tôi sẽ rời khỏi đây, nên muốn nghe em hát nhiều hơn một chút.”

“A, nếu thế em sẽ hát.”

Phượng Tử Hi tuy là dễ xấu hổ, nhưng tính tình hoạt bát, quay tới quay lui một lúc, rồi nhẹ nhàng nhảy lên một trạc cây, nghênh đầu cười rộ.

Lưu Quang thấy cậu bé đáng yêu như thế, không cầm nổi lòng thương cảm, mới hỏi: “Nếu người em đợi không bao giờ đến... thì định thế nào?”

Phượng Tử Hi hình như chưa từng nghĩ tới điều này, ngẩn người ra, rồi đáp không do dự: “Sao có thể? Người ấy đã hứa, nhất định sẽ đến.”

Ánh mặt trời đổ đầy mặt đất.

Mái tóc đen của thiếu niên xõa tung, quần áo mỏng manh, nhưng môi vui vẻ nở nụ cười, hai chân đung đưa cất tiếng ca triền miên động lòng người: “Hỡi người xinh đẹp, gặp không thể quên. Ngày không thể gặp, điên cuồng tương tư.”

20. Chương 20

Tiếng hát trong trẻo êm tai, vang thẳng lên mây xanh.

Nhưng điều khiến người ra rung động, là nặng tương tư trong đó.

Không biết Đàm U có từng nghe thấy?

A, e là dù có nghe thấy được, cũng chẳng thêm để ý?

Lưu Quang ở trong rừng một buổi, đến lúc đi, đã thân thiết với Phượng Tử Hi lắm rồi. Cậu thầm hạ quyết định, nên không đợi đến đêm Đàm U tới quán lấy mà tự tìm tới cửa.

Lúc này Đàm U đang ở thư phòng của mình, thấy cậu thì cười tươi, đặc ý hỏi: “Em đã tới gặp tiểu phượng hoàng rồi?”

Lưu Quang biết không có chuyện gì có thể gạt được hắn, nên không che giấu làm gì, lặng lẽ gật đầu.

“Em luôn thích tiếng hát của nó, ta biết em rồi sẽ đi tìm nó.” Đàm U đứng lên nắm tay Lưu Quang, thở dài ra vẻ tiếc hận, “Ôi, ước gì ta cũng có thể ca hát.”

Chỉ tưởng tượng bộ dạng Đàm U ca hát, Lưu Quang đã thấy mắt giật liên hồi, nhưng không dám để lộ, chỉ cẩn thận hỏi: “Cậu ta cũng từng là trò chơi của ngài?”

“Đó là lúc trước.”

“Nếu thế, thả nó đi.”

Lưu Quang đã từng trả giá cho một lần si mê chấp nhất, nên hiểu rõ tâm tình của Phượng Tử Hi lúc này.

Dứt bỏ một mối tình có lẽ là thống khổ không cùng, nhưng so với việc phí hoài năm tháng với người vô tình, chi bằng nên đi tìm người khác thì hơn.

Thiếu niên khả ái hồn nhiên như thế, đứng ra nên được vĩnh viễn đứng dưới ánh mặt trời, cười vô ưu vô lo mới phải.

“Em đúng là rất dễ bụng tiểu phượng hoàng kia.” Đàm U cười, tựa như đã sớm biết Lưu Quang sẽ đưa ra yêu cầu này, trầm ngâm nói, “Muốn thả nó đi đương nhiên là rất dễ. Có điều dù sao nó cũng là lễ vật người ta tặng...”

Vừa nói vừa liếc nhìn Lưu Quang, ánh mắt mang theo lửa nóng cháy người.

Lưu Quang lập tức hiểu, lạnh lùng đáp: “Có điều kiện gì, xin cứ nói.”

Đàm U vui vẻ nở nụ cười, cúi đầu vuốt ve trán châu bên hông, ghé môi vào tai Lưu Quang, nhẹ nhàng nói: “Tối nay hầu ta uống rượu.”

Hắn hiểu rất rõ tính tình Lưu Quang, điều kiện đưa ra cũng chẳng có gì quá đáng.

Lưu Quang đương nhiên là đáp ứng, quay lưng đi.

Đêm ngày hôm ấy, Đàm U quả nhiên sắp một bàn tiệc rượu ở lương đình.

Mái đình này tất nhiên cũng nổi trên mặt nước, chung quanh sương mờ mịt, đôi lúc có thể mơ hồ thấy ánh sáng yếu ớt lóe lên, tiếng nước rào rạt không dứt, cảnh sắc khiến lòng người vui vẻ.

Lưu Quang vừa mới ngồi xuống, đã mở miệng: “Phượng Tử Hi...”

“Yên tâm, ta nhất định sẽ sắp xếp thỏa đáng, đưa nó rời Huyền Hư đảo.”

Có vẻ người này như đang ám muội khiển trách?

“A, thế nên em phải ngồi uống hết bầu rượu này cùng ta.” Nói rồi, tự mình rót rượu, đưa tới trước mặt Lưu Quang.

Lưu Quang xoay cái chén trong tay, đột nhiên nói: “Điện hạ lại hạ độc trong rượu sao?”

Đàm U cười ha hả, một lúc sau mới ngừng lại: “Nếu ta không thích em, hẳn là sẽ làm như thế. Nhưng em hiện là người ta yêu, sao ta có thể cam lòng... đối xử với em như vậy?”

Lưu Quang hình như bị kinh ngạc, bất giác nhíu mày.

Đàm U vội vươn tay xoa điểm giữa lông mày cau, hỏi: “Hắn em đang lấy làm lạ, tại sao ta để tiểu phượng hoàng kia đi dễ dàng như thế?”

Lưu Quang không nói lời nào, ngầm thừa nhận.

“Ta chỉ là muốn chứng minh với em. Ta hiện đã cải tà quy chính, trong lòng chỉ có một người.” Đàm U hắng giọng, nghiêm trang nói, “Hơn nữa ta rất lo, nếu để em gặp tiểu phượng hoàng kia nhiều quá, em sẽ thích nó mất.”

Hắn nháy mắt, vẻ mặt nghiêm túc như thể đã xem Phượng Tử Hi là tình địch.

Trái tim Lưu Quang máy động, suýt nữa bật cười, cuối cùng ngẩng đầu uống cạn ly rượu.

Đàm U lập tức lại giúp cậu rót đầy, mình thì không uống lấy chút gì, chỉ lấy tay chống cằm, mỉm cười nhìn Lưu Quang.

Lưu Quang giả bộ không thấy gì hết, một chén rồi lại một chén, chẳng mấy chốc bầu rượu đã cạn đáy, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt, chẳng hề có chút men say.

Đàm U tỏ vẻ ngạc nhiên: “Tửu lượng của em không tệ.”

“Vâng, nên nếu điện hạ muốn chuốc say tôi, e là không được rồi.”

Đàm U vừa tức vừa buồn cười: “Thì ra trong mắt em, ta xấu xa bỉ ổi tội ác tày trời? Lưu Quang, em thật ra nghĩ thế nào về ta?”

“Điện hạ muốn nghe nói thật hay nói dối?”

Đàm U cười càng sâu, hỏi lại: “Em nguyện đổi trá nịnh nọt sao?”

Lưu Quang lắc đầu, lập tức đáp: “Tôi không thích cũng không ghét điện hạ, chẳng hề có cảm giác gì cả.”

Lời thẳng thắn như thế, không hề nể nang khiến Đàm U đổi sắc.

Nhưng hắn cũng không giận, chỉ ung dung nhìn Lưu Quang, đôi mắt như có nước, nhẹ nhàng nói: “Nhưng ta ít nhất vẫn có cơ hội, phải không?”

“Không sai. Nếu tôi cứ mãi bị nhốt trên Huyền Hư đảo, trải mấy trăm mấy ngàn năm chỉ nhìn thấy mình điện hạ, hẳn tôi sớm muộn gì cũng thích ngài.”

“Lưu Quang, em vốn không phải người ưa dùng miệng lưỡi, sao lời nào cũng tổn thương ta vậy?”

“Điện hạ đã sớm hiểu tính tôi, sao lại còn cứ chọn tôi.”

Đàm U đột nhiên im lặng.

Chung quanh im ắng, một tiếng vang cũng không có.

Hắn khép hờ mi, nhẹ vung tay, sương mù trên mặt nước tan đi, ánh trăng đổ xiên xuống, chiếu sáng gương mặt thanh tú của Lưu Quang.

Đàm U chăm chú ngắm nhìn, biểu cảm như si mê, buột một tiếng thở dài như có như không: “Vì em là người ta vẫn luôn tìm kiếm. Ta muốn có em bên cạnh làm bạn.”

Giọng nói nhu hòa như thế, ở thời khắc này hoàn toàn không có vẻ kiêu ngạo của thường ngày, ngược lại còn mất sâu thăm thẳm, mang vẻ cô đơn khó nói thành lời..

Nhị điện hạ quyền khuynh thiên hạ, cũng có vẻ mặt này sao?

Lưu Quang quả thực không tin nổi. “Điện hạ cũng tịnh mệnh? Cần người sưởi ấm?”

Đàm U chẳng hề để ý cười, “Tại sao lại không? Tương lai của ta dù đạt được đại nghiệp thiên thu, nếu không có người tri tâm bên cạnh, chẳng phải là rất nhàm chán sao? Lưu Quang, em là tri kỷ của ta.”

Lưu Quang kinh ngạc không nói nên lời.

Đàm U nghiêng người đến, từng chút một lại gần, thanh âm trầm thấp: “Lưu Quang, ta say rồi.”

“Điện hạ vốn không uống rượu.”

“Rượu không say người...” Hần đưa tay, đầu ngón tay vuốt nhẹ qua má Lưu Quang, mang đến hơi nóng khác thường, “Người tự say.”

Những chữ cuối cùng hòa tan giữa những đôi môi.

Lưu Quang sớm biết Đàm U mời hắn uống rượu nhất định sẽ giở trò, nên tay trái vẫn một mực đặt lên chuôi kiếm. Nhưng lúc này, cậu không tài nào rút kiếm ra.

Ánh trăng đẹp quá.

Nụ hôn kia mềm mại ngọt ngào quá.

Trái tim cậu rối bời, cả sức nhúc nhích một ngón tay cũng không có, chỉ mơ mơ hồ hồ nói: “Sợ là điện hạ tìm lầm người rồi.”

Sau đó, một nụ hôn còn ấm nóng hơn phủ kín.

Tiếng tim đập lẹ lăm sần vào lồng ngực, giọng Đàm U như gió xuân, khiến người ta bất giác say đắm. “Dù ta có sai, cũng sẽ sai tới cùng.”

21. Chương 21

Sau đêm đó, Lưu Quang không nghe thấy tiếng hát của phượng hoàng nữa.

Ngược lại, Đàm U hai ngày liền nằm trên giường, quần kín chắn rên rỉ không ngừng.

Thì ra đêm đó hắn mượn rượu trêu chọc Lưu Quang, dù Lưu Quang không rút kiếm chém người, nhưng có đá một phát cho rơi tòm xuống nước.

Hàn khí trong nước đương nhiên không làm gì được Đàm U, nhưng có được cơ hội như thế hắn sao có thể bỏ phí? Lập tức ra vẻ đáng thương muốn sống muốn chết, dù đã về phòng mình, vẫn nắm chặt lấy tay Lưu Quang không buông.

Lưu Quang biết hắn đang diễn trò, nhưng không thể mặc kệ được, đành dờ khóc dờ cười ngồi bên giường chăm sóc.

Đàm U rất hiểu thủ đoạn được một tác lại tiến một thước, thừa cơ quần lấy người ta nói chuyện hết trên trời dưới bể. Hắn vốn học rộng biết nhiều, lại đang nỗ lực muốn Lưu Quang vui vẻ, nên đem đủ chuyện từng chứng kiến trước kia ra nói, nói rất chân thực hấp dẫn.

Lưu Quang lẳng lặng nghe, thỉnh thoảng gật đầu một cái. Cậu hiểu Đàm U đang cố tình khoe khoang, nên cố ý hỏi: “Trên đời này... có điều gì Nhị điện hạ không biết không?”

“A...” Đàm U nghĩ ngợi, rồi nghiêm túc đáp, “Lúc nào thì em sẽ thích ta?”

Lưu Quang ngơ ngác, chợt thấy má nóng lên, lập tức đẩy tay hắn ra.

Đàm U cũng không giận, chỉ nhìn cậu bằng cặp mắt sáng ngời, cười nói: “Ôi chà, có lẽ là còn lâu nữa.”

Lưu Quang im lặng một lát, rồi quay đầu đi, một lúc sau mới nói: “Tôi cũng không phải là người kiên định gì. Nhưng giá cho một tấm lòng là tấm lòng.”

Nghe thế, đôi mắt Đàm U sắc lại, hiếm khi không xoén xoét những lời ngọt ngào, chỉ lặng lặng nắm lấy tay Lưu Quang, chậm chậm đặt lên ngực mình.

Thình thịch.

Căn phòng im lặng, chỉ có tiếng tim đập của hai người.

Sau đó, âm thanh càng lúc càng nhanh, thình thịch, tình thịch, trùng điệp hòa quyện.

Bầu trời bên ngoài sáng rồi tối, tối rồi lại sáng.

Lưu Quang ở bên giường Đàm U hai ngày, cho đến khi kẻ vô lại kia ngứa ngáy toàn thân, không còn sức giả bệnh nữa. cậu mới kiếm cơ đi được.

Nhưng Đàm U sao có thể dễ dàng buông tha như thế, thân thể vừa “khởi hân” là bắt đầu kéo Lưu Quang chạy khắp nơi.

Cảnh sắc Huyền Hư đảo đều tuyệt đẹp, những nơi họ đến thường ngoạn đều là tiên cảnh mỹ cảnh, thật là làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

Đáng tiếc Lưu Quang không có hứng thú gì lắm với việc đó, nên không ấn tượng lắm, điều làm cậu thật sự rung động là một nơi nhỏ bé – nơi ấy sát biển, từ xa có thể thấy mặt biển bao la, trên thình không mây tím sáng rực, thực chẳng khác gì ảo cảnh Lưu Quang tạo nên trong trần châu.

Lưu Quang vừa liếc nhìn đã ngây dại, không biết Đàm U bỏ bao tâm sức mới tìm được nơi thế này.

Đàm U biết đã đến lúc tranh công, không nhắc đến chuyện cũ, chỉ giữ chặt tay Lưu Quang cười nói: “Phong cảnh nơi này thế nào?”

Lưu Quang mất một lúc mới tìm lại được giọng nói của mình: “Quả là xinh đẹp, nhưng không có gì đặc biệt.”

“Nhưng mà em thích.”

Đàm U cười nhạt, nắm lấy tay Lưu Quang bước tới trước rồi ngồi xuống một mỏm đá, lắng nghe tiếng thủy triều ào ạt.

Lưu Quang ngây ngẩn, kinh ngạc hỏi: “Sao điện hạ lại biết rõ...”

“Nơi này xuất hiện trong ảo cảnh của em, tất nhiên là rất quan trọng. Chẳng lẽ ta lại ngốc đến mức không phát hiện?” Đàm U đưa tay chỉ phía trước, “Thế nào? Có khác với Đông Hải trong trí nhớ của em không?”

Lưu Quang gật đầu rồi lại lắc đầu, “Đã một ngàn năm rồi.”

Một ngàn năm trước, cậu sinh ra ở đông hải này, theo nước biển lưu động dập dề.

Một ngàn năm sau, trí nhớ đã mơ hồ hết, nhưng ngay cả tiếng gió cũng khiến người ta hoài niệm.

Cậu nằm mơ cũng không ngờ còn có thể quay lại chốn xưa.

Lưu Quang nhắm mắt, lưu lại cảnh sắc quen thuộc kia vào đáy lòng, trái tim kích động không thôi.

Đàm U đứng kế cười với hắn: “Trần châu xinh đẹp thế này, đúng là chỉ có thể gặp được ở nơi này thôi.”

Lòng ngực Lưu Quang đông cứng, một lúc sau mới tỉnh táo đáp trả: “Bản lĩnh trợn mắt nói dối của điện hạ càng ngày càng ảo diệu.”

Đàm U không phục, đưa tay vuốt xe trần châu bên hông, “Lời ta là tâm huyết.”

Im lặng, rồi chợt thở dài: “Có điều em sinh ra ở Đông Hải nơi này, sao cuối cùng lại vào tay Bạch Thất Mộng không biết?”

Ngữ khí buồn bã, dường như là ghen tỵ.

Lưu Quang không biết vì sao Đàm U lại quan tâm đến thân thể hắn như thế, chần chờ một lát, rồi mở miệng kể lại chuyện trước kia: “Sau khi tôi sinh ra, vẫn luôn ngủ say trong lòng nước biển lạnh như băng, cho đến khi tự có ý thức. Nhưng rồi có một ngày bị người ta lấy làm báu vật đưa đến Long cung, rồi lại đến

Thiên giới. Năm trăm năm trước, Bạch Hổ đại nhân lập nhiều công trạng nên được Thiên Đế ban thưởng. Ngài sai người mở kho tùy đại nhân chọn lựa.”

Tròng mắt Đàm U híp lại, bỗng dừng nắm lấy tay Lưu Quang: “Thế là hấn chọn em?”

“Phải,” Lưu Quang gật đầu, trong mắt như có hào quang, “Lúc đó có rất nhiều kỳ trân dị bảo chồng chất, mỗi một thứ đều đáng giá hơn tôi ngàn lần, nhưng Bạch Hổ đại nhân chỉ chọn mình tôi.”

Lời còn chưa dứt, Đàm U đã sầm mặt, không hề báo trước mà quay đầu, mạnh mẽ hôn lên môi Lưu Quang.

Nụ hôn này rất thô lỗ, là cắn là nhai, hoảng hốt lại nóng bỏng gần bó triền miên như muốn nuốt sống Lưu Quang vậy.

Lưu Quang bất giác thở hổn hển “Điện hạ lại muốn bị đá xuống nước.”

Đàm U lui lại, nhưng vẫn giữ lấy tay Lưu Quang, đôi mắt thâm trầm thấp giọng hỏi: “Nếu em gặp ta trước, liệu rằng có thích ta?”

Lưu Quang ngẩn ngơ, lắc đầu: “Không thể nào.”

“Lưu Quang...”

“Điện hạ sao có thể gặp tôi trước?” Lưu Quang mấp máy môi, khẽ cười dịu dàng đầy mà lạnh lùng đầy, nhẹ nhàng nói: “Ngài xưa nay mắt cao hơn đầu, sao có thể chọn ta giữa muôn vàn bảo vật.”

“Trước kia có thể không, nhưng giờ thì có.” Đàm U lần nữa dán lại gần, nhưng không làm càn nữa, chỉ kề trán với Lưu Quang, ngọt ngào nói, “Lưu Quang, ta đã trao trái tim mình cho em.”

Lưu Quang bị bất ngờ, nhìn sâu vào đáy mắt đối phương, chợt cảm thấy không thể nào không chế nổi trái tim mình. Đôi mắt kia long lanh như nước, lan tỏa màu sắc thật mỹ lệ, như sẽ hút hết hồn phách người ta.

Ôi, tất cả cảnh đẹp trên thế gian, sao có thể bì được với những gì trước mắt đây?

22. Chương 22

Lưu Quang khẽ thở phào, cảm thấy tay chân như nhũn ra, sức lực biến đi đâu mất hết, đúng là y như say mất rồi.

Chẳng lẽ cậu bị người nào đó lấy cho sao?

Hay là mệt mỏi quá sức rồi, nên không chống chịu được nữa mà đắm chìm?

Đàm U hiển nhiên rất biết nắm bắt cơ hội, hôn lên má Lưu Quang rồi tránh ra, cười: “Người không tin cũng không sao, ta sẽ chứng minh cho ngươi xem.”

Hấn định chứng minh như thế nào?”

Móc tim ra sao?

Lưu Quang biết Nhị điện có rất nhiều thủ đoạn, giờ có đoán cũng không đoán nổi hấn sẽ làm những chuyện gì, chỉ cảm thấy trán hơi nhức, đau đầu thật.

Đàm U cười tủm tỉm nhìn hấn, lại nói chuyện phiếm, nhưng hơn phân nửa là hỏi đến những điều liên quan đến Lưu Quang.

Lưu Quang chưa bao giờ nhắc đến chuyện của mình với người khác, bây giờ nói ra mới thấy bản thân mình cô đơn thế nào. Ngủ sâu trong đáy biển lạnh lẽo ngày ngày đợi chờ không biết bao giờ mới thấy được ánh sáng...

Có lẽ vì thế, vừa mở mắt đã thích Bạch Thát Mộng mất rồi?

Lưu Quang và Đàm U hiếm khi ngồi an lành với nhau, tựa vai bên bờ biển hồi lâu, mãi cho đến khi sắc trời ảm đạm mới trở lại Huyền Hư đảo nghỉ ngơi.

Đêm hôm đó, Lưu Quang nằm mơ.

Mơ mình lại trở về dưới mặt nước lạnh lẽo kia, những gợn sóng ngằm lướt qua người, nhìn đi đâu cũng chỉ toàn một màu đen. Cảnh đó cũng chẳng có gì đáng sợ, nhưng nhìn đi đâu cũng y như nhau, khiến cậu thấy mà lạnh run, muốn vùng chạy.

Cho đến khi bên tai vang lên tiếng trầm thấp gọi khẽ: “Lưu Quang.”

Lưu Quang mở choàng mắt, bị ánh mặt trời chói chang đâm vào mà ngơ ngác một lúc, rồi mới thấy có người ngồi bên giường mình – khuôn mặt mơ hồ không rõ ràng, mất một lát sau mới nhìn thấy dung nhan cười như không cười.

Trong một thoáng, cậu đã quên mất đây là chốn nào.

Một lúc lâu sau mới tỉnh táo lại, nghẹn giọng nói: “Điện hạ.”

“Em tỉnh rồi.” Tâm tình Đàm U đang rất tốt, tay nghịch tóc Lưu Quang, cười nói, “Ta có thứ này muốn cho em xem.”

“Sớm thế này?”

“Khụ khụ,” Đàm U cúi đầu ho khan, có vẻ không được tự nhiên, “Đêm qua ta không ngủ.”

Tuy là nói thế, nhưng thần sắc vẫn tốt lắm, đôi mắt trong suốt sáng ngời, đưa tay cho Lưu Quang, giống như nóng lòng muốn dẫn cậu đi ngay.

Lưu Quang chợt chấn động, như có nơi nào đó trong lòng tan ra, không kìm lòng được cầm lấy bàn tay ấy.

Đàm U lập tức nở nụ cười mê hoặc, ngọt ngào nói: “Nhất định em sẽ thích.”

Lưu Quang không nói được một lời, chỉ cảm thấy trái tim lại máy động, vội vàng quay mặt đi, mặc quần áo đứng dậy, theo Đàm U ra ngoài.

Nơi bọn họ đi cũng không xa lắm, chỉ đi dọc trên các hành lang một lát rồi dừng lại trước một gian phòng. Đàm U đẩy cửa vào, Lưu Quang theo ngay sau, suýt nữa thì bị những thứ trong phòng chọc cho mù mắt.

Phòng không lớn cũng không nhỏ, nhưng không có thứ gì hết, chỉ toàn trần châu!

Những viên ngọc trai đỏ chồng lên nhau, dưới ánh nắng mặt trời tỏa sáng rực rỡ, đẹp đến rung động lòng người.

Lưu Quang kinh ngạc há hốc miệng.

“Điện hạ, thế này là sao?”

“Tặng em.”

“...”

Lưu Quang kinh ngạc vô cùng, hoàn toàn không nói nên lời.

Đàm U đưa tay vuốt má hắn, nói: “Đùa thôi, thứ ta muốn em thấy, không phải đây.”

Dứt lời, tay giơ lên, gỡ hạt ngọc bên hông xuống, đưa lên miệng hôn một cái rồi mới nhắm mắt lại.

Chớp mắt sau, tất cả trần châu trong phòng đèn bay lên, như bị thứ gì lôi kéo bay xung quanh Lưu Quang. Mà hạt ngọc trong tay Đàm U cũng thoát khỏi tay hắn đập dềnh trong không trung, chốc lát đã lẫn vào với những viên ngọc khác trong phòng, không thể phân biệt được nữa.

Cho đến khi Đàm U mở mắt, hiện tượng kỳ dị này mới chấm dứt, nhưng vẫn còn những hạt trần châu vẫn trôi nổi giữa không trung khắp cả phòng, choán hết tầm mắt.

Lưu Quang kinh ngạc đến tột đỉnh, ngơ ngác nhìn những viên ngọc lấp lánh rực rỡ khắp phòng, mờ hồ đoán được ý định của Đàm U, bật thốt: “Điện hạ, chẳng lẽ người...”

“Suýt,” Đàm U đưa ngón trỏ lên môi, khẽ cười, “Em chỉ đứng xem là được rồi.”

Vừa nói vừa chấp tay sau lưng, tự tin đi tới trước đưa mắt nhìn bốn phía.

Đồng trần châu này dù có lớn có nhỏ, nhưng lẫn vào trong đó, lại trôi nổi khắp không trung trông như chẳng có gì khác biệt. Đàm U vừa mỉm cười, vừa kiểm tra từng viên, vẻ mặt vô cùng chăm chú.

Đến lúc này, làm sao Lưu Quang có thể không hiểu ý Đàm U?

Hành động này thật không thể tưởng tượng nổi, đúng là đáng cười, nhưng Lưu Quang không cười nổi, chỉ cảm thấy trái tim mình đập dồn, hai tai chỉ có tiếng thành thành.

Cậu đứng yên tại chỗ, nhìn Đàm U ở trong phòng đi tới đi lui, ngón tay thon dài mơn trớn từng viên trên châu, nụ cười trên mặt như thể sinh ra đã có.

Cả phòng vẫn rất tĩnh lặng.

Thế giới vì thế mà trở nên mơ hồ hazy, giống như đã qua cả đời người, lại ngán ngủ như chỉ vừa chớp mắt.

Cuối cùng, khi ngón tay Đàm U chạm vào một viên trên châu, hần đột nhiên run lên, đôi mắt đen thẳm thẳm soi rõ ánh lấp lánh đang chuyển động. Hần nắm tay lại, giữ chặt viên trên châu rục rờ kia trong tay rồi mới quay đầu đi về phía Đàm U, môi nở nụ cười dịu dàng.

Lưu Quang như chìm trong mộng.

Cả thế giới dường như đều tan biến, mắt cậu chỉ thấy mình Đàm U, thấy hần từng bước đi về phía mình, chậm rãi xòe tay.

Viên minh châu tỏa sáng nơi đó, hào quang lưu chuyển đẹp vô cùng.

Nhưng càng đẹp hơn lại là nụ cười của Đàm U.

Hần mỉm cười đối diện với Lưu Quang, khẽ nghiêng đầu, khóe mắt như mang phần tà ác cẩn thận nói từng chữ: “Mặc kệ giữa bao nhiêu trân bảo tuyệt thế, ta chỉ cần nhìn nhất định sẽ nhận ra em.”

23. Chương 23

Đầu Lưu Quang trống rỗng, mãi mới tỉnh táo lại được, tay ôm lấy mặt, không thể ngăn tiếng cười khan.

Cả đời cậu chưa từng cười như thế, cười đến khi cổ họng khàn đặc mới dừng lại được, nhưng miệng vẫn cong lên, không thể nào cản được.

Cậu vẫn biết Đàm U có gan, chuyện gì cũng làm ra được, nhưng tuyệt không ngờ hần lại... ngây thơ như thế. Chỉ cần nghĩ đến chuyện vị Nhị diện hạ kiêu ngạo vô cùng kia tìm đủ một phòng trên châu tới cho cậu xem, đã đủ khiến cậu cười chết rồi.

Nhưng cậu cũng không thể lờ đi tiếng trái tim mình loạn nhịp.

Dù là vô cùng ngu xuẩn, nhưng cả thiên hạ rộng lớn, có mấy người nguyện vì cậu làm loại chuyện xuẩn ngốc này đây?

Nếu có người vì cậu làm đến thế này, dù biết rõ phía trước là vực sâu muôn trượng thì cam tâm tình nguyện nhảy xuống có xá gì?

Nghĩ thế, Lưu Quang lại không nhịn được mà cười.

Khi cậu nở nụ cười, quanh người như có hào quang, tuy rằng diện mạo chẳng có gì đặc biệt, lại khiến người ta không dứt mắt ra được.

Đàm U chưa bao giờ chứng kiến cậu như thế, nhất thời ngỡ ngàng, bước sát tới mân mê tai Lưu Quang, giọng nói mang theo hơi nóng rục: “Lưu Quang, ta đã nhận ra em, em tính thưởng gì cho ta?”

Giọng nói hần vừa nhẹ vừa ngọt, thực như đứa trẻ đang bám lấy cha đòi kẹo.

Lưu Quang nắm mắt, thở dài một hơi, rồi như hạ quyết định đột nhiên tháo bội kiếm của mình ra, ném qua một bên.

Mắt Đàm U tối lại, lập tức hiểu ý cậu, gương mặt lộ vẻ mừng như điên ôm chặt lấy Lưu Quang vào lòng.

“Lưu Quang, Lưu Quang...” Hần liên tục gọi, hai tay chuyển động rất nhanh, chẳng mấy chốc cơ thể đã nóng rực.

Lưu Quang không hề giãy dụa, chỉ lui lại sau một bước, lưng dựa vào bức tường rắn chắc.

Nụ hôn của Đàm U liền rơi xuống mặt hần.

Từ trên trán, trượt xuống mặt, cuối cùng mới tới môi, nhẹ nhàng day cắn.

Lưu Quang bị Đàm U hôn nhiều lần, nhưng chưa từng động tình như thế này, cảm thấy như nhiệt độ chuyển hết từ môi đi, cả người như nung trong biển lửa, lúc nào cũng có thể biến thành tro bụi.

“Ưm...”

Cậu thở hổn hển, hơi thả lỏng một chút, Đàm U liền nhân cơ hội xâm nhập vào trong miệng, tùy ý liếm cắn, buộc cậu phải quẩn quýt lấy mình.

Tay của Đàm U cũng trượt xuống lọt vào trong áo trong, xoa nắn hai điểm nổi lên trên lồng ngực.

Thân thể Lưu Quang run lên, bất giác muốn xoay người bỏ chạy.

Đàm U vội giữ lấy eo cậu, len đầu gối vào giữa hai chân cậu ép cậu mở đùi ra, khẽ khàng nói: “Lưu Quang, ta muốn em.”

Vài chữ vô cùng đơn giản, đã khiến Lưu Quang không thể cử động.

Đàm U thấy thế cúi xuống, cuồng nhiệt hôn lên lồng ngực cậu, ngón tay không ngừng đi dần xuống, tới bên hông xoa nắn một hồi, rồi đột nhiên mơn trớn nơi bí ẩn, nhẹ nhàng niết một phát.

“Ưm...A...”

Lưu Quang rên lên thành tiếng chân tay trở nên cứng đờ, dục vọng phía dưới nóng rực dựng đứng không chịu nghe lời mà run rẩy trong tay Đàm U. Cậu khó chịu ngẩng đầu lên, cắn chặt môi không để bản thân phát ra thứ âm thanh đó nữa.

Đàm U lại cố tình đối đầu với cậu, bàn tay bọc lấy dục vọng đã nửa cứng lên, không nặng không nhẹ xoa nắn trên chọc.

Lưu Quang quả nhiên không chịu nổi, kêu một tiếng dài, trước mắt mờ đi, tròng mắt đã sưng nước.

Đàm U nhìn đôi mắt ướt át của cậu, trái tim trở nên kích động, bất giác lui lại, lật thân thể Lưu Quang lại, bản thân áp lấy.

Toàn thân Lưu Quang nhũn ra, chỉ có thể bám tay vào vách tường, cảm nhận Đàm U từ phía sau áp sát, dùng thứ cứng cứng rắn kia chọc vào giữa hai chân mình. Bàn tay xấu xa kia còn quẩn lấy dục vọng phía trước của cậu, lên xuống nhịp nhàng, âm thanh ma sát nghe thật dâm dã.

Đàm U hạ môi hôn xuống cổ Lưu Quang, tiếng nói khản đặc quyến rũ, thì thầm: “Lưu Quang, thích không?”

Từng trận tê dại từ sau lưng truyền đi, Lưu Quang há miệng thở hổn hển, cả một câu cũng không thể thốt nên lời.

Đàm U không hỏi thêm nữa, chỉ cười tà một tiếng, thẳng lưng, đẩy phần đầu đi sâu hơn.

Chân Lưu Quang lập tức nhũn ra, thấy thứ nóng rực kia cách lớp vải quần cạp ở phía sau, ma sát trên mông cậu, vừa phiền tình lại dâm loạn.

Khoái cảm mãnh liệt như nước vỡ bờ.

Cậu cảm thấy tim mình đập càng ngày càng nhanh, cuối cùng không chịu đựng nổi, cúi đầu kêu lên, nhưng lại không hiểu nổi bản thân đang kêu cái gì.

Mà Đàm U há miệng cắn lên cổ Lưu Quang, càng thêm chặt chẽ đè lên người cậu, mãnh liệt va chạm.

Động tác hần vừa hung dữ lại chuẩn xác, tuy không tiến hần vào trong thân thể Lưu Quang, nhưng phương thức kết hợp thân mật tương tự như giao hợp này cũng đã đủ khiến Lưu Quang muốn phát điên, chẳng mấy chốc mà run rẩy bắn ra dịch thể trắng đục trong tay Đàm U.

“A...”

Thanh âm khi đạt đỉnh của cậu khác hẳn thường ngày, trầm hơn, thấp hơn, ngọt ngào mê hoặc.

Đàm U nghe được, cúi đầu thở dốc, từ phía sau đẩy thêm vài lần rồi cũng tiết ra.

Tiếng thở dốc trong phòng dần lắng đi.

Toàn thân Lưu Quang mềm như bún, cơ hồ không thể đứng nổi, chỉ có thể dựa vào vách tường, quay đầu nhìn Đàm U.

Đàm U rút bàn tay tùy tiện kia khỏi quần áo cậu, vừa nhìn Lưu Quang, vừa chậm rãi liếm đi chất lỏng còn dính trên đầu ngón tay.

Lưu Quang bị nhìn tưởng như thân thể thủng ra hai lỗ, cuống quýt quay đầu đi, gò má đỏ bừng.

Đàm U thẳng thắn hôn lên vành tai cậu, cử động hông, phía dưới hung hãn va chạm giữa hai chân cậu, thì thầm bằng giọng điệu ái muội: “Hôm nay tạm tha cho em. Chờ đến khi em thừa nhận em thích ta, ta sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời.”

24. Chương 24

Thích?

Cậu thích hẳn sao?

Biết rõ người này có tâm tư khác thường, vẫn không nhịn được mà sa vào sao?

Thân thể Lưu Quang mềm như bún, chỉ nghe tiếng Đàm U quanh quẩn bên tai đã thấy trái tim run rẩy, cả sức lực cử động một ngón tay cũng không có.

Đàm U đưa tay chỉnh lại tóc đen bết lại trên trán cậu, lại cúi đầu hôn mấy cái mới lưu luyến không thôi tách ra, tự tay sửa lại xiêm y cho cậu.

Lòng dạ Lưu Quang rối bời, cả người cứ mơ mơ màng màng, đến khi tỉnh táo lại đã thấy mình nằm trên giường.

Cũng từ đêm đó, Đàm U danh chính ngôn thuận ở lại phòng cậu, ngủ thì cùng ngủ, chỉ cần mở mắt là có thể thấy khuôn mặt tươi cười kia.

Hai người đã ở chung, hành động thân mật tất nhiên không thể thiếu.

Có điều Lưu Quang đã không còn hồ đồ nữa, mỗi lần đều rút trường kiếm ra, hờ một chút là lấy cổ Đàm U làm giá kiếm.

Khiến cho Đàm U nhìn kiếm thở dài, đáng thương oán giận: “Ngày hôm trước rõ ràng em rất nhiệt tình...”

“Là do tôi nhất thời xúc động.”

Nghe thế, Đàm U kinh ngạc, lập tức nhào tới ôm sát eo cậu: “Tý nữa là em ăn sạch ta rồi, chẳng lẽ bây giờ tính bội tình bạc nghĩa?”

Lưu Quang nhếch môi, mỉm cười.

Không biết vì nguyên nhân gì, chỉ cần ở bên cạnh Đàm U, thì không phải là tức muốn chết, thì là cười muốn chết, không có cách nào không chế cảm xúc bản thân.

Vốn cậu vì Bạch Thất Mộng mới đến Huyền Hư Đảo, nhưng khoảng thời gian ở nơi đây không hề cảm thấy khó chịu chút nào, có điều Đàm U bám chặt quá, khiến cậu không ứng phó nổi.

Cứ như thế qua mấy tháng, ngày hôm đó trên đảo đột nhiên có một vị khách xuất hiện, Lưu Quang mới rảnh rỗi vào rừng cây đi dạo.

Đáng tiếc cậu vừa đi được mấy bước, vừa định ngồi xuống bên hồ đã thấy eo thắt lại, có người từ phía sau ôm lấy, hơi thở nóng rực phả vào tai.

Lưu Quang không cần quay đầu cũng biết người đó là ai, không hề khách khí đá cho một cái, nói: “Không phải hôm nay có khách sao?”

“Là một đứa em của ta, gặp hay không cũng thế thôi.” Đàm U cố ý kêu đau, nhưng vẫn không buông ra. “Ta muốn ở bên em hơn.”

Lưu Quang bật cười.

Đến bây giờ, thật ra là ai ở bên ai?

“Cả ngày quần lấy nhau, rất nhanh sẽ chán thôi.”

“Sao có thể? Ta chỉ ôm em thế này, thân thể đã nóng không chịu nổi.” Vừa nói, vừa nắm tay Lưu Quang kéo xuống dưới thân mình sờ soạng, Lưu Quang phải liều mạng giãy dụa mới chịu từ bỏ, cười khổ nói: “Ta nếu có thể bớt thích em một chút, thì đã không khổ như thế này.”

Đôi mắt hần khê chớp chớp, ra vẻ rất đáng thương.

Lưu Quang nhin cười không nổi, dùng sức đẩy hần: “Đi tiếp khách đi. Ta không quan tâm chuyện của Thiên Giới, nhưng cũng biết gần đây Thiên Đế bệnh nặng, thời điểm tranh quyền đoạt thế này, làm gì có hoàng tử nào bừa bãi giống ngài.”

Đàm U ghé sát tai cậu cười, không hề để ý nói: “Thứ đã nằm trong tay, bỏ công sức ra làm gì nữa?”

Ngữ khí hần tự nhiên vô cùng, thái độ luôn thản nhiên như thế.

Lưu Quang nheo mắt, trong lòng chợt lạnh đi, nhưng chưa kịp mở miệng, Đàm U đã cầm lấy tay hần hôn, “Thôi được, ta sẽ ra ngoài ứng phó một lát. Tỷ trở về với em, được không?”

Lưu Quang không trả lời, chát một tiếng gạt tay hần ra.

Đàm U không hề nổi giận, cười dài nhìn cậu hồi lâu rồi mới quay người đi.

Lưu Quang lại thấy trán phát nhức, gần như không hề còn tâm tình dạo chơi nữa, đi loay hoay một hồi rồi mới tới cái hồ xem đôi Uyên Ương kia.

Loài chim nước kia đang ở trên mặt nước chơi đùa, tuy không rực rỡ bằng phượng hoàng nhỏ, nhưng lại rất bắt mắt.

Lưu Quang nhìn đến gần bờ, trong lúc lơ đãng, thấy mặt nước gợn từng tầng sóng, dưới ánh sáng mặt trời rực rỡ lấp lánh như thể có sinh mệnh, đều tập trung vào một chỗ.

Cậu vội càng bước tới trước một bước, đến khi lại gần mới phát hiện giữa hồ có xoáy nước nhỏ, chỉ xuất hiện trong một thoáng rất khó phát hiện.

Kỳ lạ, dưới đáy hồ có gì sao?

Mấy tháng trước rõ ràng không hề giống thế này.

Lưu Quang rất thích đôi Uyên Ương kia, lòng lo lắng, nên do dự một lát rồi dứt khoát tháo hài bước xuống nước.

May mà đây chỉ là một hồ nước bình thường, không có hàn khí hại người, Lưu Quang đi thẳng xuống đáy nước, không hề gặp trở ngại. Điều duy nhất khiến cậu giật mình là dưới đáy hồ có một động vừa lớn vừa sâu, cậu vừa tới gần đã bị dòng nước hút vào.

Lưu Quang hoảng sợ, thiếu chút nữa mở miệng gọi người kia.

Tuy rằng kịp cắn răng lại, nhưng vẫn kinh ngạc tới toát mồ hôi, thì ra vào thời điểm nguy cấp nhất, trái tim cậu chỉ có... người kia sao?

Cậu thất thần, càng không thể ngăn được lực đẩy của dòng nước, thoáng chốc đã bị kéo vào hắc ám.

Rào rào.

Lưu Quang trôi nổi theo dòng nước, ý thức lúc thanh tỉnh lúc mơ hồ, không biết bao lâu sau mắt mới được thấy ánh sáng. Cậu mở mắt ra, đã thấy mình nằm ở trong một động kỳ lạ, hơi ẩm dưới chân rất dày, có nơi còn có nước động, nhưng vì ở đây khá cao, nên không bị ngập.

Cậu không quen thuộc địa hình Huyền Hư Đảo, đương nhiên không biết đây là nơi nào, trong lòng chỉ thầm nghĩ phải mau đi, nhưng vừa đứng lên, bên tai đã nghe thấy một âm thanh quái lạ.

Nó giống như giọng người vừa trầm vừa khàn, lại méo mó, khinh khỉnh như từ lòng đất truyền ra. Nhưng vào lúc này, giọng nói đáng sợ đó lại hát lên làn điệu Lưu Quang vô cùng quen thuộc.

Không sai, đó là bài ca Phượng Tử Hi từng hát.

Lưu Quang buồn bã, đột nhiên rất muốn quay đầu đi, vất vả lắm mới kiềm chế được, cậu theo tiếng nói kia, cũng giống như lúc trước cậu tìm thấy Phượng Tử Hi.

Bốn phía hàn khí khiến người ta rét run.

Lưu Quang đi thêm một bước thì tay lại run rẩy thêm một chút, đến khi đến tận cùng động kia, gương mặt cậu đã trắng nhợt không còn chút máu.

Dưới ánh sáng mờ nhạt, Lưu Quang có thể thấy rõ thiếu niên nằm trên mặt đất lạnh băng.

Trên người cậu bé mặc áo rộng thênh, làn da trắng đến gần như trong suốt, tứ chi đều bị xích sắt khóa chặt, sợi xích dài gắn vào tường đá. Đôi mắt cậu vốn trong sáng sinh động, nhưng nay hoàn toàn mất đi thần trí, chỉ là miệng vẫn như trước không ngừng ca hát – Dùng giọng nói vỡ nát kia mà chuyên chú hát ca.

25. Chương 25

Trái tim Lưu Quang tưởng như ngừng đập, thất tha thất thểu đi tới trước, mới dám gọi tên người thiếu niên kia: “Tử Hi...”

Phượng Tử Hi nghe thấy, con mắt khê chuyển động, trên mặt cuối cùng cũng có chút sinh khí, mong manh đáp: “Lưu Quang ca ca.”

Khi cậu mở miệng, tiếng nói như thể ngậm đá trong miệng vậy, thô mà khàn.

... hoàn toàn khác giọng nói như chuông bạc trước kia.

Chân Lưu Quang mềm nhũn, lập tức nhào tới nắm lấy tay hắn, run rẩy nói: “Tử Hi, sao em lại ở đây?”

Phượng Tử Hi chớp mắt, dường như không hiểu nổi, phải hỏi lại: “Em ở đâu cơ?”

Lưu Quang thấy bộ dáng cậu như thế, đành phải hỏi lại: “Giọng em bị làm sao vậy?”

Cậu đã mơ hồ đoán được, nhưng suy nghĩ đó quá đáng sợ, nên không dám thừa nhận.

Phượng Tử Hi ngẩn ngơ hồi lâu, rồi cũng tỉnh táo hơn, miệng nhếch lên, lộ ra muốn cười mà không cười nổi.

“Nhị diện hạ không thích nghe ta hát, nên bảo ta uống thuốc.” Về mặt cậu vẫn ngây thơ hồn nhiên như thế, “Ngài không khiến ta cảm hân, nên vẫn là đã nương tay rồi, phải không?”

Lưu Quang nghẹn thở, làm sao có thể đáp được?

Tay cậu kịch liệt run rẩy, ngực đau đớn như trời rung đất chuyển.

Cậu thật ngu xuẩn, cho rằng Phượng Tử Hi đã sớm rời Huyền Hư Đảo, sao có thể ở đây chịu tra tấn. Hiện giờ nhớ lại, Đàm U chỉ nói sẽ sắp xếp thỏa đáng rồi đưa phượng hoàng đi, nhưng nào có nói là ngày nào, đến cùng thì ai biết hẳn muốn sắp xếp đến ngày tháng năm nào chứ?

Từ đầu tới cuối, chỉ là tự cậu hiểu lầm thôi.

Cậu vốn đã hiểu rõ tính Đàm U, thế mà lại dễ dàng tin tưởng hẳn, cho rằng hẳn vì khiến mình vui chuyện gì cũng làm được.

Thật ra cậu là ai chứ?

Cũng chỉ là một Phượng Tử Hi khác mà thôi.

Lưu Quang vừa nghĩ, vừa nắm chặt tay Phượng Tử Hi, nói: “Tại anh cả, nếu không phải tại tôi cầu xin hẳn thả em đi, hẳn sẽ không đối với em như thế.”

“Anh cầu xin ngài thả em ra?” Phượng Tử Hi chậm rãi ngồi dậy, khiến xích sắt kêu lên leng keng, “Sao có thể, ngài làm sao có thể? Dù đã chơi chán, cũng đừng hòng thoát khỏi lòng bàn tay ngài.”

Lưu Quang và Đàm U bên nhau lâu thế, đương nhiên hiểu rõ cách hành xử của hẳn, nhất thời không nói nên lời.

Phượng Tử Hi tựa đầu vào tường đá, đầu óc cũng hồ đồ rồi, ánh mắt cứ như đang nhìn về nơi xa xăm nào đó, khẽ khàng lầm bầm: “Cha ta là tộc trưởng Phượng Hoàng tộc, mẹ ta thân phận lại thấp, từ khi có ký ức ta đã bị bạn bè bắt nạt, cuối cùng trở thành lễ vật bị đưa đến Huyền Hư đảo này. Lúc mới ban đầu, ta còn phản kháng kịch liệt, dù cánh bị bể cũng không chịu cúi đầu, cho đến khi...”

“Cho đến khi, em thích nhị diện hạ?”

Phượng Tử Hi thở dài một hơi, môi nở nụ cười, ánh mắt lại trống rỗng đến đáng sợ: “Làm sao có thể không thích? Ngài là người đối xử với ta tốt nhất, ngài gọi tên ta, khen giọng hát của ta. Khi ngài một lòng đối tốt với ai, thì quả là có thể đem cả thiên hạ ra lấy lòng người trước mắt, dù người ta không cam lòng thế nào, rồi cũng bắt tri bất giác sa vào thôi.”

“...Ừ.”

Lưu Quang miễn cưỡng lên tiếng, hàn ý như tơ giăng trong lòng, mặt chết lặng đi.

Khi Đàm U quần quít lấy hẳn, hẳn cũng giống như thế?

Ánh mắt ôn nhu, thái độ si tình, phẳng phất như nguyện ý đem cả thiên hạ tới đổi một nụ cười của hẳn.

Nhưng mà, sau này thì sao?

Trong lúc hoảng hốt, cậu không thể phân biệt rõ, trước mắt là Phượng Tử Hi, hay... bản thân tương lai?

Cách một hồi lâu, giọng Lưu Quang mới vang lên trong động tối tăm: “Hẳn chiếm được đến tay, thì không còn hứng thú với em nữa?”

“A, ngài nào có hứng thú gì với em? Mãi sau này em mới hiểu, lúc trước trăm phương ngàn kế lấy lòng, tìm mọi biện pháp khiến em động tâm, chỉ vì một bí mật của tộc Phượng Hoàng.”

Lưu Quang ngẩn ra, lòng tuy rằng kinh ngạc, nhưng lại không thể truy hỏi chuyện này nữa.

Mà Phượng Tử Hi dường như đã hoàn toàn chìm trong suy tưởng bản thân, tự mình nói tiếp: “Nhị diện hạ thân phận tôn quý, bản lĩnh cao cường, hô phong hoán vũ ở Thiên Giới không ai có thể sánh bằng, nhưng dù lợi hại ra sao vẫn có nhược điểm. Từ nhỏ thế chất ngài đã âm hàn, khắc tinh duy nhất là Huyền Nhật Tiên do phượng hoàng bắn ra.”

“A?”

“Lần đầu em nghe chuyện này, cũng kinh ngạc như anh vậy, nên không đợi hẳn hỏi đã đem bí mật này nói ra – Tuy chúng ta có thể dùng lửa phượng hoàng tạo ra Huyền Nhật Tiễn, nhưng nếu làm thế thì phải trả giá bằng tính mạng. Tên một khi bắn ra thì cũng dầu hết đèn tắt, cách ngày chết không xa. Nếu không phải vì thâm cừu đại hận, nào có phượng hoàng nào cam tâm bỏ đi tuổi thọ trời cho mà làm chuyện ngu xuẩn ấy? Thế nên căn bản không phải là uy hiếp với điện hạ.”

“Thì ra là thế. Khi hẳn biết chân tướng, thì đã khiến em...”

“Đã bỏ mặc em thôi.” Phượng Tử Hi nhắm chặt mắt, trong con ngươi như có gì lấp lánh, “Đã không còn giá trị, thì còn gì đáng xem?”

“Nhưng em vẫn một lòng với hẳn.”

Nghe thế, Phượng Tử Hi cúi đầu nở nụ cười.

Tiếng nói khàn đặc nghèn nghệt kia lại vang lên, hoàn toàn khác giọng tuyệt đẹp trước đây.

“Đúng vậy, em vẫn chờ ngài, em không tin ngài lại vô tình như vậy.” Nụ cười của cậu, rõ ràng là tuyệt vọng, lại đẹp đến đáng sợ, “Em vì muốn người quay đầu, nên nói cho ngài một bí mật khác.”

Lưu Quang vẫn không hỏi, mà chờ cậu nói tiếp.

Quả nhiên, Phượng Tử Hi cười xong, thì hạ giọng: “Huyền Nhật Tiễn tuy là khắc tinh của điện hạ, nhưng nếu ngài muốn vẫn có một cách thay đổi thể chất âm hàn của mình. Chỉ cần... ngài có thể tìm được một vật...”

“Với khả năng của hẳn, có gì không tìm được?”

Phượng Tử Hi lắc đầu, “Không hẳn thế.”

“Đến cùng đó là gì?”

Phượng Tử Hi rất mệt mỏi, cúi đầu ho khan vài tiếng mới nhẹ nhàng nói ra vài chữ: “Linh châu ngàn năm từ Đông Hải.”

Lại là vài chữ giản đơn, lại như nổ tung trong đầu Lưu Quang, cậu đột nhiên thả tay Phượng Tử Hi ra. Ngực như có một tảng băng không ngừng tỏa ra khí lạnh, đau đớn không đến không thể ức chế. Cậu mở miệng ra, giọng nói còn khàn hơn Phượng Tử Hi, đến cậu cũng giật mình.

“Trên châu Đông Hải... cũng không phải thứ gì hiếm có.”

“Đúng thế, nhưng nhị điện hạ muốn dùng thuật thải bổ, trên châu bình thường có tác dụng gì? Mà trong ngàn vạn viên trên châu, có mấy viên có thể hấp thụ linh khí trời đất biến thành người?”

Thuật thải bổ: Khái niệm chúng ta hay nghe hơn là thải âm bổ dương hoặc thải dương bổ âm. Tóm lại là đối tượng A rút sức mạnh/sinh khí/tiên khí của đối tượng B để nâng cao cho bản thân, thường được tả là bằng cách XXX

26. Chương 26

Nghe trọn lời ấy, Lưu Quang đã hiểu cả rồi.

Cậu lập tức cảm thấy thân thể đông cứng cả lại, tay chân lạnh ngắt.

Thì ra là vậy!

Cậu vẫn lấy làm lạ, vị Nhị điện hạ tôn quý vô cùng kia sao lại vừa mất mình? Giờ thì đã hiểu mọi việc đều có nguyên do.

Khó trách từ lần đầu gặp mặt, hắn đã luôn quần lấy mình.

Khó trách hắn dùng mọi thủ đoạn, cũng muốn trái tim Lưu Quang.

Khó trách hắn tò mò về thân thể bản thân, dò hỏi nhiều lần.

Thì ra, hắn chỉ đơn thuần muốn lợi dụng cậu thôi.

Lưu Quang tuy sớm biết Đàm U không hẳn là thật tâm, nhưng khoảnh khắc biết được chân tướng vẫn cảm thấy miệng đắng chát, không thể nói rõ đây là cảm giác gì nữa.

Thì ra ánh mắt si tình kia, nụ cười ngọt ngào ấy, tất cả đều là giả dối.

Từ trước đến nay, chưa từng có ai thích cậu như vậy.

Nghĩ đến đây, Lưu Quang đột nhiên muốn cười.

Cậu không biết mình nên thấy may mắn vì chưa sa vào quá sâu, hay là... tiếc rằng mình tỉnh lại quá sớm?

Trong lúc Lưu Quang vẫn còn ngẩn ngơ, Phượng Tử Hi lại dùng giọng thô khan kia hát lên, lời hát đứt quãng, lẫn vào lời lẩm bẩm mơ hồ: “Ta biết thứ đó ở đâu, ta vẫn chờ hắn tới hỏi ta. Nhưng hắn không đến, hắn còn nói ghét giọng nói của ta...”

Phượng Tử Hi vừa nói vừa ho, ánh mắt đục hắc, hiển nhiên đã mất đi lý trí, tứ chi bị xích sắt khóa chặt vùng vẫy, chẳng mấy chốc mà máu chảy ra.

Lưu Quang lúc này mới hoàn hồn, vội vã ôm chặt lấy cậu, nhẹ nhàng dỗ dành: “Giờ em đã thấy rõ bộ mặt thật của người kia, dù sao cũng đỡ hơn chờ đợi cả đời.”

Phượng Tử Hi nghiêng chặt răng, miệng phát ra tiếng kêu khan khan chẳng rõ giai điệu gì. Một hồi lâu sau mới chịu yên, tựa đầu vào vai Lưu Quang, đôi môi đã khô cứng, nước mắt chậm chậm chảy ra: “Lưu Quang ca ca, ta cảm thấy mình như nằm mơ, giờ tỉnh lại rồi chẳng còn gì cả.”

Tiếng cậu nhỏ đến gần như không thể nghe được, thân thể không ngừng run rẩy, giống nhau đau khổ đến cùng cực.

Lưu Quang gắt gao ôm cậu vào lòng, ruột gan cũng quặn thắt, lắp đi lắp lại: “Tĩnh là tốt rồi, tốt rồi...”

Không sai, Phượng Tử Hi đã tỉnh mộng rồi.

Mà cậu thì sao?

Trái tim cậu, có phải đã bị ai kia nắm lấy?

Lưu Quang chỉ cần nghĩ thế, đã thấy khó mà thở được, không dám suy nghĩ xa xôi hơn nữa, chỉ chuyên tâm vỗ về Phượng Tử Hi trong lòng.

Phượng Tử Hi gương mặt nhìn về chốn không tên nào đó, gương mặt vô cảm lẩm bẩm: “Lưu Quang ca ca, ta không muốn làm cá chậu chim lồng nữa. Nhưng giờ cánh ta đã gãy, không bay được nữa, làm sao bây giờ?”

Trái tim Lưu Quang máy động, lập tức nói: “Anh sẽ cứu em ra!”

“Không thể nào... không ai có thể trốn khỏi Huyền Hư đảo...”

“Là tôi hại em thành ra thế này, dù thế nào anh cũng sẽ cứu em.” Lưu Quang dừng lại, chần chừ một chút rồi nói tiếp, “Huống chi, ta cũng phải rời đi, trở lại... với người mình thích.”

Nói xong câu đó, dường như trong lồng ngực cậu dường như trống rỗng, gió lạnh cứ thế thổi qua không hề hấp nổi.

Người cậu thích ở nơi nào chứ?

Cậu đã sớm vứt bỏ si mê với Bạch Thất Mộng.

Thiên hạ rộng lớn, không ai muốn ở bên cạnh cậu.

Phượng Tử Hi hiển nhiên không tin vào khả năng có thể chạy thoát, nên nghe lời Lưu Quang cũng chẳng phản ứng gì, chỉ lại tiếp tục hát, chẳng mấy chốc đã mệt mỗi ngủ thiếp trong lòng Lưu Quang.

Lưu Quang biết nơi này không thể ở lâu, nếu không Đàm U sẽ nghi ngờ, nên đợi Phượng Tử Hi ngủ rồi thì chống tay đứng lên, theo đường cũ mà ra.

Cậu theo dòng nước bơi đi, khi người ướt đầm leo lên thì bờ mặt trời đã ngã về tây.

Lòng dạ Lưu Quang rối bời, tay chân vẫn còn run rẩy, nhưng hấn lại tỏ vẻ bình tĩnh, về phòng thay quần áo rồi đi ăn chiều như không có việc gì.

Đợi Đàm U tiếp khách xong tìm gặp hấn, thì đã không phát hiện được dấu vết những việc hôm nay nữa rồi.

“Lưu Quang,” Đàm U vừa vào cửa đã ôm lấy cậu, nói những lời ngon ngọt đã thành quen, “Ta rất nhớ em.”

Đối trá!

Bên tai Lưu Quang như có tiếng quát lên, nhưng mặt cậu vẫn bình thản, đá cho người kia một cái như thường.

Đàm U rõ ràng có thể né tránh, nhưng lại cười dài mặc kệ, còn giả vờ kêu vài tiếng, nói: “Mấy đứa em của ta càng ngày càng thú vị, thường ngày ta rất thích gặp chúng, nhưng hôm nay không biết có chuyện gì, chỉ thấy rất sốt ruột muốn về gặp em.”

Vừa nói vừa nắm lấy tay Lưu Quang hôn mấy cái, cười hỏi: “Em thì sao? Nhớ ta không?”

Lưu Quang bình tĩnh nhìn Đàm U, không nói lời nào.

Trong đầu cậu có rất nhiều ý nghĩ, có rất nhiều điều muốn nói, rất nhiều việc muốn hỏi, nhưng không nói ra nổi một chữ. Cậu nếu muốn cứu Phượng Tử Hi ra ngoài, lúc này tuyệt không thể đánh rần động có, trở mặt với Đàm U.

Dù lời Phượng Tử Hi là thật giả thế nào, Đàm U đúng là tâm ngoan thủ lạt, lần trước cậu mới gặp Phượng Tử Hi một lần đã hại em ấy thành ra thế, giờ sao có thể tiếp tục mạo hiểm.

Vào lúc này, Lưu Quang chẳng hề suy nghĩ tới tính mạng mình, mà lại nghĩ những chuyện chẳng đâu vào đâu, vừa mở miệng đã hỏi một câu chính mình cũng không ngờ: “Điện hạ có thể nhận ra ta giữa nhiều trân châu như thế, đã giả chiều gì vậy?”

Lông mày Đàm U cong lên, cười vô cùng sung sướng.

“Bí mật.” Hấn chớp mắt, rồi nhanh chóng thêm một câu, “Chờ đến khi em thích ta, ta sẽ nói cho nghe.”

Lưu Quang lập tức quay đầu mặc kệ hấn.

Đàm U liền cúi đầu cười, rồi lại ngửa mặt nhìn Lưu Quang, như thể xem mãi không chán, dịu dàng nói: “Lưu Quang, ta thích em.”

Giọng điệu ấm áp vô cùng, lại có thể khiến người ta kinh hãi dậy sóng.

Lưu Quang vội khép mắt lại, không nhìn, không nghe.

Biết rõ là hư tình giả ý.

Biết rõ đối phương chỉ có ý đồ lợi dụng mình.

Thế nhưng vì sao, nhớ tới ngày hôm đó, Đàm U tìm được cậu giữa cả phòng sáng rực trân châu rồi quay đầu nở nụ cười, trái tim cậu lại đau như thế?

27. Chương 27

Kể từ ngày hôm ấy, Lưu Quang còn đến gặp Phượng Tử Hi vài lần nữa.

Cậu biết mọi việc trên Huyền Hư đảo khó mà qua mắt Đàm U được, nên mỗi lần đều vô cùng cẩn thận. May mà người em kia của Đàm U còn ở lại đảo này vài ngày, khiến Đàm U phân tâm, đỡ cho Lưu Quang phải lo lắng nhiều.

Lúc mới mất đầu, Phượng Tử Hi tuyệt vọng không hề có ý định bỏ trốn, nhưng Lưu Quang khuyên bảo lâu, cũng dần lay chuyển, ánh mắt có vài phần sinh khí.

Nhưng hai người phải đi như thế nào, lại là một chuyện đau đầu.

Huyền Hư đảo không hề có thủ vệ, nhưng bốn bề đều là biển nước mênh mông, hàn khí trong nước rất nặng, tùy tiện nhảy xuống tất chỉ có đường chết. Hơn nữa dù dùng mạng ra đặt cược cũng chưa chắc thoát khỏi tay Đàm U.

Hai người bọn họ cân nhắc nhiều lần nhưng chẳng nghĩ được biện pháp gì hay, cuối cùng Phượng Tử Hi nói: “Ta ở trên đảo đã lâu, quen với địa hình nơi này rồi, chỉ cần có khả năng chịu nổi hàn khí trong nước thì cũng không phải là không có đường trốn. Nhưng Nhị Điện Hạ nắm rõ mọi sự trên đảo, Lưu Quang ca ca đến thăm ta nhiều lần thế này đã mạo hiểm lắm rồi, huống hồ trốn đi? Trừ phi...”

“Trừ phi thế nào?”

“Trừ phi có thể khiến Nhị điện hạ tới Nhân giới. Bản lĩnh hắc cao cường nhưng đến Nhân giới rồi, cũng khó mà khống chế việc trên đảo.” Ngắt lời, cười khổ, “Nhưng nhị điện hạ trời sinh cao ngạo, chỉ là đặt chân xuống Nhân Giới e là đã làm ô uế chân hắc, sao có thể ở lại cái nơi ấy?”

Trái tim Lưu Quang run rẩy, bỗng dưng nhớ tới chuyện nào đó, kinh ngạc không nói nên lời.

Lúc đó Lưu Quang phụng mệnh tới nhân gian bắt yêu, Đàm U từng lặng lẽ đi theo hai ngày, sau đó còn theo hắn dạo chơi mấy tòa thành, thậm chí còn định mua trâm châu tặng hắn.

Xem ra, muốn vị Nhị điện hạ kia ở lại nhân gian vài ngày không phải là việc khó.

Chỉ là không biết... cậu còn cái sức hút khiến người đó nghe lời hay không?

Lưu Quang nghĩ đến đây, không khỏi cảm thấy may mắn mình chưa động tình, không thì vị Nhị điện hạ có mới nới cũ đó đã sớm vứt cậu đi xó nào rồi, cả liếc cũng không thèm liếc.

Lưu Quang suy nghĩ thật nhanh, rồi lập tức quyết định, nhưng không nói cho Phượng Tử Hi biết, chỉ trấn an vài câu rồi lại đi.

Đêm hôm đó, Lưu Quang tỏ ý muốn đi Nhân giới.

Lúc đó cậu và Đàm U vừa nằm xuống giường, Đàm U không ngừng ôm ôm hôn hôn, vừa nghe tất nhiên là rất kinh ngạc: “Đang yên đang lành, sao lại muốn tới đó chơi?”

“Không phải là chơi.” Lưu Quang đã sớm tìm cơ, thần nhiên nói, “Ta muốn thăm Bạch Hổ đại nhân.”

Bạch Thất Mộng hạ phàm đầu thai mới được có một năm, giờ vẫn là đứa bé miệng ngậm sữa, có gì đáng xem?” Giọng điệu Đàm U rất lạ, không giấu ý ghen tị.”

Nhưng lúc này, Lưu Quang cũng không cười, mà hỏi ngược lại: “Cả một đứa bé đang bú mẹ điện hạ cũng ghen?”

Chuyện mất mặt như thế, Đàm U đời nào chịu thừa nhận? Lập tức khoát tay, nói: “Thôi đi, đợi ta đuổi thẳng nhóc kia đi, rồi đi với em tới nhân gian một chuyến.”

“Điện hạ nếu bận, đâu cần phải cố theo.”

“Sao thế được?” Đàm U cong hai tay, càng ôm chặt Lưu Quang hơn, nhẹ nhàng thổi vào tai hắn, “Ta vừa rồi em đã thấy ngớ rồi.”

Lưu Quang không ngờ lại thuận lời đến thế, thân thể căng thẳng cũng nhẹ nhàng hơn, nhưng vừa thở ra một hơi đã bị Đàm U cắn vào tai: “Lưu Quang, việc gì ta cũng nghe em, em không cảm ơn ta sao?”

Thân thể Lưu Quang run lên. “Ý điện hạ là...?”

“Ờ ta đi.” Đàm U vừa hôn hai má cậu, vừa nắm tay cậu kéo xuống dưới, giọng nói đã khàn đi mấy phần, “Chỉ cần em hầu hạ ta vui vẻ, tất nhiên ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời.”

Mắt đảo qua, con ngươi đen thẳm lại sâu thêm mấy phần.

Trái tim Lưu Quang máy động, tay chân trở nên nóng rực, để mặc Đàm U nắm tay cậu kéo xuống, bao lấy thứ cứng rắn đã rất phần chần.

Vật nóng bỏng trong tay cậu lại lớn lên.

Lưu Quang vội nhắm mắt, theo cử động của Đàm U mà thả tay.

Tiếng thở dốc như có như không vang lên trong phòng.

Rõ ràng là việc đáng xấu hổ như thế, Lưu Quang lại thấy cơ thể có gì khác thường, cũng nóng lên không tự chủ được mà kề sát Đàm U.

Cậu không biết thuật thải bỏ ấy cần điều kiện gì, mà Đàm U không có trái tim của cậu không được.

Cậu nhớ tới Phượng Tử Hi vẫn đang chờ đợi.

Lúc trước, có phải Phượng Tử Hi cũng từng bị quyến rũ như thế này?

Có phải cùng từng... khó kìm lòng nổi thế này?

Cả đêm không ngủ.

Ngày hôm sau, Lưu Quang lại chạy tới chỗ Phượng Tử Hi.

Cậu biết được đi nhiều lần quá, độ nguy hiểm sẽ tăng lên, nhưng nếu gặp Phượng Tử Hi ít hơn một chút, chỉ e... chỉ e cậu không thể giữ nổi quyết tâm.

Lưu Quang và Phượng Tử Hi vừa gặp đã nói lại kế hoạch, cậu tính lừa Đàm U tới Nhân giới, rồi tranh thủ cơ hội cho Phượng Tử Hi trốn thoát.

Phượng Tử Hi vừa nghe đã lắc đầu: “Không được! Có đi thì hai chúng ta phải cùng đi, sao có thể để Lưu Quang ca ca một mình mạo hiểm?”

“Nếu không làm thế, sao có thể lừa Nhị điện hạ rời Huyền Hư đảo?”

“Nhưng mà...”

“Sau này ta sẽ còn cơ hội đi. Hơn nữa, ta ở lại là có lý do.” Từ đầu tới cuối, cậu chỉ nghe lời từ một mình Phượng Tử Hi chứ không hề hỏi qua Đàm U, không thể ra đi mà không rõ ràng như vậy.

:Nhị điện hạ là loại người nào? Nếu biết mình bị lừa chắc chắn sẽ không tha cho anh.”

Lưu Quang nhắm mắt lại, cười. “Thế thì đó là mệnh ta rồi.”

“Lưu Quang ca ca...”

“Ngao đi.” Lưu Quang vuốt tóc Phượng Tử Hi, giọng rất thần nhiên, vẻ mặt rất kiên định, không để cho người đối diện cự tuyệt, “Dù thế nào ta cũng muốn cứu em, nếu lúc này em không đi, hai người chúng ta đều không đi được.”

Phượng Tử Hi ngẩn ra, gần như muốn khóc, vát vả lắm mới nghiêng rằng chịu đựng, lục trong túi một chuỗi hạt, rồi lấy từ trong đó ra một viên ngọc đỏ rực tháo ra đưa cho Lưu Quang.

Giọng cậu bé run rẩy, nói rất khẽ: “Đây là thánh vật của của tộc Phượng Hoàng chúng ta, ăn vào tuy không thể cải tử hồi sinh, nhưng lỡ như kế hoạch thất bại, Nhị điện hạ muốn gây bất lợi cho anh... ít nhất có thể giữ mạng.”

28. Chương 28

“Tử Hi...”

“Lưu Quang ca ca, anh tốt với em như thế, em không nỡ để anh chịu nguy hiểm.” Phượng Tử Hi vừa nói vừa vùi đầu vào lòng la, nghiêm túc nhắc lại, “Anh nhất định phải bình an.”

Trái tim Lưu Quang mềm nhũn, bàn tay vuốt mái tóc đen mềm mại của cậu bé, đáp “ừ” một tiếng rất khẽ.”

Hai người họ cẩn thận bàn lại vài chi tiết nữa, hai ngày sau, Lưu Quang lấy một thanh kiếm từ trong đám bảo vật Đàm U tặng cậu, dễ dàng chém đứt xích trói Phượng Tử Hi.

Bởi vì luôn lo nghĩ chuyện chạy trốn, tinh thần Phượng Tử Hi khá hơn rất nhiều, dần dần cũng hiện nụ cười. Hai người họ đều biết tiền đồ mờ mịt, trốn đi rồi khó biết sẽ sống chết ra sao, nhưng ánh mắt Phượng Tử Hi sáng lên mỗi lần tưởng tượng tương lai sau này khiến Lưu Quang rất đau xót.

Trước ngày rời khỏi Huyền Hư Đảo, để Phượng Tử Hi không lo lắng, Lưu Quang đã nuốt thánh quả màu đỏ kia trước mặt cậu bé. Hai người ôm nhau một hồi mới lưu luyến chia tay.

Ngày hôm sau lên đường đến Nhân Giới, Lưu Quang càng nghĩ càng sợ, nếu không phải người em trai kia của Đàm U đeo bám rất chặt khiến hắn phân tâm, thì tuyệt không thể thuận lợi như thế.

Có điều vừa đến Nhân Gian, tâm tư cậu đã thay đổi hẳn.

Bởi vì cậu đã gặp được chuyển thế của Bạch Thất Mộng.

Lúc này Bạch Thất Mộng vẫn là một đứa bé, ngồi trên giường i a học nói, tuy không có khí độ phong lưu trước nay, nhưng mi thanh tú mục đáng yêu lắm, lớn lên nhất định là một công tử hào hoa.

Lưu Quang vừa thấy y, dù đã không còn tình cảm ái mộ xưa cũ, vẫn cứ thấy đau lòng.

Từng yêu thương đến thế.

Từng nhớ nhung là thế.

Đến phút này, lại chẳng khác nào một kiếp khác.

Có lẽ tình yêu là như thế.

Có lẽ yêu có đậm sâu bao nhiêu, theo thời gian cũng sẽ tiêu tán hết.

Lưu Quang quá xúc động, không nhịn nổi ôm lấy tiểu Bạch Thất Mộng, hỏi: “Khi nào Bạch Hổ đại nhân mới có thể về Thiên Giới?”

Đàm U hừ một tiếng, cười lạnh: “Sao phải nóng vội, ít nhất hắn cũng phải trưởng thành đã. Trở về Thiên Giới bằng cái địa vị này, không phải là để người ta cười cho rưng rưng sao?”

Dừng một chút, đưa tay捏 hai cái má bánh bao của thằng bé, cười híp mắt: “Tên họ Bạch này tốt số thật, đầu thai cũng chui vào lót đẹp thế này, thật khiến người ta hâm mộ.”

Nghe thế, Lưu Quang không nói lời nào, chỉ lặng lặng nhìn hắn.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Đàm U lập tức rút tay lại, cười nói: “Ta chỉ thuận miệng nói thôi, chưa có làm gì hết, càng không tính hủy dung hắn.”

Hắn chưa đánh đã khai như vậy, thành ra lại chộtaijho Lưu Quang nhếch miệng, khẽ cười.

Đàm U rất yêu nộ cười ấy, lập tức vút Bạch Thất Mộng vươg tay vươg chân qua một bên rồi xông vào thay thế, môi mỏng cọ vào má Lưu Quang: “Em gặp Bạch Thất Mộng rồi, giờ đi được rồi chứ?”

“Nhưng tôi chỉ vừa gặp Bạch Hổ đại nhân...”

“Liếc nhìn thôi là nhiều quá rồi.” Đàm U dùng môi chặn miệng Lưu Quang, giọng điệu rất cường ngạnh.

Tâm trí Lưu Quang rối tung, đỏ mặt thở hổn hển, không nói được tiếng nào.

Nhưng dù sao cậu cũng không phải là chơi không, nụ hôn vừa dứt lập tức kéo Đàm U ra khỏi chỗ ở ctm, cố gắng điều chỉnh hô hấp, ra về không có việc gì nói: “Hiếm khi đến Nhân Gian, tôi muốn đi dạo một chút.”

Tâm tình Đàm U đang rất tốt, nên không cự tuyệt đề nghị của cậu, lập tức đáp: “Nếu em thích.”

Họ ăn cơm xong, trời cũng xẩm tối, có thể đi chơi chợ đêm.

Trên đường người đến người đi, vô cùng náo nhiệt.

Đàm U nhân cơ hội nắm chặt tay Lưu Quang, kéo cậu đi khắp nơi, nói liên miên đủ chuyện.

Lưu Quang nhờ thế mới biết Đàm U quả là ghét Nhân Giới, nhưng vài lần đến nơi này đều là vì cậu. Cậu càng nghĩ, càng thấy loạn, nên chọn không nghĩ nữa, chỉ thưởng thức cảnh vật chung quanh.

Đi một lát, nhực cậu bỗng chốc nóng rực, chẳng khác nào cơ thể đang tự bốc cháy. Chỉ chớp mắt thôi mà trời đất đảo lộn, chút nữa thì ngã xuống đất.

Đàm U vội bắt lấy tay cậu, hỏi: “Em sao thế?”

Lưu Quang cũng biết mình hơi kỳ lạ, nhưng hít sâu một hơi lại không thấy cảm giác lúc nãy nữa, lắc đầu nói: “Không sao, chắc là hơi mệt.”

Đàm U ngẫm nghĩ rồi cũng cho là vậy, đỡ cậu ngồi xuống ven đường, mắt đảo chung quanh rồi cười rộ lên, chỉ vào hàng người đang xếp hàng mua bánh nước: “Ta ra mua thứ kia.”

A?

Lưu Quang ngẩn ngó, rồi mới nhớ lúc nãy mình có nhìn sạp hàng đó mấy lần, không ngờ Đàm U lại để bụng.

Để đường đường Nhị hoàng tử Thiên Giới xếp hàng mua bánh nướng quả là chuyện dưng gáy tóc, Lưu Quang định ngăn lại, nhưng Đàm U đã đứng lên bước nhanh về phía ấy.

Ánh trăng lạnh phủ kín mặt đất

Tuy không đẹp như cảnh sắc Huyền Hư Đảo, nhưng lại rất động lòng người.

Lưu Quang bỗng nhớ tới ngày ấy uống rượu ở lương đình, khi Đàm U mỉm cười nhìn cậu đôi mắt lại không dấu nổi nỗi cô đơn. Cậu không quan tâm dung nhan tuấn mỹ, không quan tâm quyền thế ngập trời của hắn, nhưng lại không thể dứt bỏ về mặt ấy.

Nếu tất cả đều chỉ là giả dối, chẳng lẽ giây phút này cũng thế sao?

Liệu chẳng hay, một giây một phút nào đó, người đó thực sự động chân tình?

Lưu Quang biết nếu mình muốn trốn chạy, giờ là thời cơ tốt nhất, Phượng Tử Hi có lẽ đã thoát khỏi Huyền Hư Đảo, chỉ cần cậu che giấu hơi thở của mình lẫn vào trong biển người, Đàm U nhất định sẽ không tìm được. Người ấy có thể nổi trận lôi đình, thậm chí phá hủy trần châu bên hông, nhưng muốn tìm được cậu thì khó như mò kim đáy bể.

Chỉ là không biết tại sao, đôi chân Lưu Quang như bị chông xuống đất, một bước cũng không đi nổi.

Cậu chỉ mở to đôi mắt ngóng trông về phía trước, nhìn Đàm U chen vào hàng người thật dài, nhìn Đàm U quay đầu nhìn cậu nở nụ cười.

Trái tim cậu đau đớn, chỉ khoe miệng vẫn cong lên, kim lòng không nổi trả lại hắn một nụ cười.

Đây là cạm bẫy tự cậu đặt ra, cậu thân đã gọn trong bẫy rồi.

Thiên hạ rộng lớn, có thể trốn đi đâu?

Lúc người ta gặp hiểm nguy, có người sẽ chọn quay đầu né tránh, cũng có người lại mỉm cười, nuốt ly rượu độc.

29. Chương 29

Lưu Quang biết mình không phải là kẻ lý trí, không thể thuyết phục mình bỏ đi cho được. Hơn nữa dù chân tướng thế nào, cũng phải hỏi cho rõ ràng. Nên cậu ngồi yên chờ Đàm U mua đồ về.

Lúc tay nhận bánh nướng vẫn còn nóng hôi hổi, cậu cắn một miếng, hương vị chẳng có gì, chỉ có hơi ẩm bốc lên nhòa cả mắt.

Đàm U vẫn đang cười nhìn cậu, thấy thế vội đưa tay giúp cậu lau mắt, rồi nhẹ giọng nói, “Sao lại bắt cắn thế?”

Giọng nhẹ nhàng như thế, ấm áp như thế, ngón tay còn nóng lướt qua gò má khiến trái tim người ta run lên, không tự chủ đập dồn.

Lưu Quang bỗng thấy, thời khắc đẹp đẽ nhất cuộc đời cậu chính là hiện tại.

Dù là thật hay giả, ít nhất cậu cũng là người được yêu.

Ánh trăng như nước.

Lưu Quang hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tâm lại, cẩn thận nhai từng miếng bánh nướng.

Cậu ăn rất chậm, như thể đang cầm món ăn ngon nhất trên đời, khi ăn xong miệng cuối cùng, Đàm U đột nhiên cầm lấy tay cậu, liếm đi mảnh vụn còn sót lại.

Lưu Quang đỏ bừng mặt.

Đàm U đắc ý cười, lại nắm chặt tay cậu kéo đi tới trước.

Rất nhanh đã đi hết con phố nhỏ.

Nhưng hai người họ vẫn không có ý dừng lại, cứ như vậy ra tận ngoài thành, dù đang ở nơi hoang dã vẫn tay trong tay, không nói lời nào.

Cuối cùng Đàm U vẫn là người mở miệng trước, “Mệt chưa? Về Huyền Hư đảo luôn hay ở lại đây vài hôm?”

Lưu Quang lắc đầu, mở miệng muốn nói.

Đàm U lập tức thêm một câu: “Không được gặp lại Bạch Thất Mộng!”

Lưu Quang nghe thôi đã bật cười, nghiêng đầu nhìn Đàm U vừa bá đạo vừa trẻ con trước mặt, nghiêm mặt nói: “Tôi...”

Cậu vừa mở miệng, đã phải đưa tay lên ngực, sắc mặt thay đổi hẳn.

Cảm giác nóng rực lúc trước lại bốc lên, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng, tứ chi bách hài đều như bị thiêu đốt, ngực đau bức bối.

Lưu Quang không nhìn được gập lưng xuống, há miệng thở, đau đớn không thể chịu nổi.

Đàm U luôn ở bên đương nhiên lập tức phát hiện ra, vội vàng ôm cậu vào lòng hỏi: “Chuyện gì vậy? Thân thể em lại không thoải mái?”

Lưu Quang nghiêng rằng, vừa sợ hãi vừa khó hiểu, cậu không bị thương, sao lại đau đớn thế này? Nghĩ mãi không hiểu nổi, chỉ có thể nắm lấy tay Đàm U.

Đàm U vừa nghĩ, lập tức thông qua bàn tay nắm chặt của hai người, truyền linh khí bản thân qua.

Ai ngờ được Lưu Quang lập tức phát run, dường như càng đau đớn hơn, trên trán cũng chảy mồ hôi lạnh.

Đàm U kinh ngạc kêu lên, vội triệt bỏ linh lực của mình, hỏi: “Lưu Quang, mấy ngày gần đây em có ăn thứ gì lạ không?”

Lưu Quang cảm thấy trong người như có lửa thiêu đốt, không những chân tay mất khống chế, cả thân chí cũng mơ hồ, vốn chẳng hiểu Đàm U nói cái gì. Hắn hỏi vài lần, cậu mới nghe ra được.

Nhưng mấy ngày nay tâm sự chất chồng, làm sao nghĩ được đồ ăn có gì? Ngoài bánh nướng Đàm U hôm nay tự mình mua, chỉ có...

“Một quả... một quả trái cây đỏ...”

“Vị ra sao?”

“Mùi tanh rất nồng.”

“Ăn vào lúc nào?”

“Hôm qua.”

Nghe lời đáp dứt quãng của cậu, Đàm U rửa thắm một câu mơ hồ “Độc tinh đã thâm”, rồi lại càng ôm chặt cậu hơn.

Lửa vẫn thiêu đốt trong người.

Tại Lưu Quang ù đi, trước mắt hoa lên đủ năm luồng ánh sáng, thân thể nhẹ nhàng như muốn bay lên rồi lại bị đau đớn kịch liệt kéo lại, liên tục bị tra tấn.

Cậu cũng biết việc không bình thường, chắc chắn đã bị người ta âm mưu gì, nhưng sức nóng trong người không để cậu suy nghĩ, tập trung còn không nổi.

Nóng.

Nóng quá.

Cậu sợ hãi vô cùng, cuối cùng không chịu được mở miệng kêu, nhưng lại không hiểu mình nói những gì, chỉ cảm thấy Đàm U ôm chặt cậu, tay lướt qua mái tóc, nhẹ nhàng gọi: “Lưu Quang, Lưu Quang...”

Ngón tay thon dài ấy vô cùng lạnh lẽo, khiến cho hơi nóng lui đi một chút.

Lưu Quang không khỏi khẽ sát lại.

Sau đó cậu nghe Lưu Quang hít một hơi, giọng khàn hơn nhiều: “Lưu Quang...”

Kỳ lạ quá.

Đột nhiên cậu rất thích thanh âm ấy, chỉ mong Đàm U tiếp tục gọi tên mình.

Cậu thậm chí còn cười khẽ, không ngừng vận vẹo thân thể, dùng miệng mình tìm kiếm nơi lạnh lẽo phát ra, hôn lấy không chịu buông.

Sau đó thì trời đất đảo lộn.

Cậu ngã ra trên đất vừa lạnh vừa cứng, lưng đau muốn chết, nhưng lại cứ như đang nằm trên mây, bất tri bất giác ôm chặt lấy người phía trên mình.

Trí não mơ hồ cả rồi, chỉ biết chỉ có người này có thể giảm đi thống khổ cho mình.

“Lưu Quang, đây là do em chủ động, tỉnh lại rồi không được trở mặt đâu.” Cùng với tiếng thở dài nỉ non, một nụ hôn thật nhẹ rơi xuống.

Lưu Quang thở hổn hển, cảm giác đau đơn trong ngực đã vơi bớt đi, nhưng hơi nóng vẫn từ sâu trong cơ thể tràn ra, khiến cậu không thể không mở miệng cắn lấy miệng Đàm U, triển miên lưu luyến.

Tay cậu cũng hoạt động nhanh hơn, chẳng mấy chốc đã lột quần áo vướng víu giữa hai người.

Cậu không hiểu mình bị làm sao, rõ ràng là tay chân mềm nhũn không cử động nổi, thế mà sức lực lại lớn đến thế. Đầu óc như chỉ có tương hồ, ngoài Đàm U ra chẳng còn gì cả.

Người ấy hôn cậu, cậu cúi đầu gọi.

Nơi tay người ấy chạm vào, vừa lạnh vừa nóng, cả đau đớn đều không còn đáng kể.

Thình thịch, thình thịch.
Ngực vang như đánh trống.
Giữa một mảng sương mù, cậu nghe được tiếng tim mình đập.
Vội vã như thế.
Gấp gáp như thế.

30. Chương 30

“A... a a...”

Quần áo toán loạn dưới đất.

Lưu Quang toàn thân trần trụi, cài sợi tóc đen dính trên trán, thần trí đã tiêu tan từ lâu, miệng vẫn không ngừng kêu.

Giọng nói khản đặc mơ hồ quyến rũ, ngọt ngào đến xao xuyến.

Đàm U nặng nề áp lên người cậu, một tay vuốt má, tay còn lại ẩn ở bên dưới không ngừng ra vào.

Mỗi lần ngón tay đi vào hỏa lò bên trong, thân thể Lưu Quang sẽ không nhịn được run lên, nhưng mỗi lần nó rời đi, vách tường nóng ướt lại thắt chặt lại không chịu buông.

Đàm U cúi đầu hôn đôi môi trắng bệch của Lưu Quang, mắt tối lại đầy ám muội, chỉ đụng chạm như thế đã khiến hắn không thể nhẫn nại nổi.

Nhưng không được.

Vội vàng quá thì không thể bức độc trong người Lưu Quang ra.

Hắn hít sâu, cố áp chế dục vọng ngu xuẩn, ngón tay tiếp tục đưa đẩy sâu bên trong cơ thể Lưu Quang, cho đến khi tìm thấy điểm đó thì ấn mạnh lên.

“Ư...”

Lưu Quang kêu khẽ một tiếng, đôi mắt càng thêm ướt.

Đàm U lại thêm một ngón tay lặp lại lần nữa, tiếp tục trêu chọc thân thể cậu.

Lưu Quang chỉ cảm thấy lưng tê dại đi vì khoái cảm, chân vô thức gập lại, dưới khó rõ ràng là đã trưởng lên, phía trên đỉnh chảy ra một ít chất lỏng dính dấp.

Đàm U thấy thêm cố ý niết hồng cậu.

Lưng Lưu Quang cong lên, thân mình giật nảy, kiềm nén kêu lên: “Đừng mà...”

Trong giọng nói rõ ràng đã mang theo tiếng khóc.

Đàm U cực kỳ yêu bộ dạng này, vội cúi xuống hôn môi cậu, dịu dàng nói: “Ngoan.”

Hắn rút những ngón tay vẫn chôn sâu trong thân thể Lưu Quang, kéo cao chân cậu lên, đưa vật nóng rực của mình lại nhẹ nhàng cọ xát lỏi vào mềm mại.

Lưu Quang run rẩy không thôi.

Nhưng miệng cậu bị Đàm U khóa lại, không kêu lên nổi, chỉ có thể cảm nhận vật cứng rắn nóng bỏng kia xâm nhập thân thể từng chút một, cuối cùng đẩy mạnh vào trong, gần như xé cậu làm đôi.

Đau quá.

Lưu Quang đến giãy dụa, nhưng bị Đàm U ghì chặt không thể động đậy, hai chân càng yếu ớt mở rộng, mặc cho thứ kia ra vào trong cơ thể mình.

Đầu đòn vẫn không ngừng.

Nhưng khi Đàm U chạm vào điểm mẫn cảm yếu ớt kia, khoái cảm xa lạ sẽ dâng lên, thay nhau tra tấn cơ thể cậu, vừa khổ sở vừa kích thích.

“Lưu Quang, Lưu Quang.” Đàm U đẩy hông, vừa mãnh liệt va chạm vừa hôn lên mắt cậu, khẽ lẩm bẩm, “Ta thích em.”

Đầu óc Lưu Quang đã sớm trôi về phương nào, vốn chẳng hiểu những lời này nghĩa là sao, nhưng bên trong bất giác thắt chặt lại, gắt gao giữ lấy hung khí nóng rực kia.

Đàm U được đáp lại, tất nhiên càng động tình, nâng chân Lưu Quang quấn quanh eo mình, liên tục đánh bảo điểm mềm mại kia.

Lưu Quang vốn chẳng có chút sức lực nào trong người, chỉ có thể run rẩy theo từng nhịp đẩy của Đàm U, sau rồi thì chính bản thân cũng vô thức đẩy thắt lưng, nghênh đón từng động tác dâm dã.

“A...Ư...”

Sau một đợt va chạm kịch liệt, Đàm U bỗng nhiên dừng lại, nằm trên người Lưu Quang thở dốc.

Lưu Quang nghiêng rằng, cảm giác dịch nóng bỏng tràn trong chỗ sâu cơ thể, khoái cảm điên cuồng xâm chiếm cơ thể, đầu óc trống rỗng. Đến khi lấy lại tinh thần, cậu đã bắn ra nhiệt tình của mình trong tay Đàm U.

Tiếng thở dốc dần bình phục.

Lưu Quang mệt đến nỗi không nhúc nhích nổi một ngón tay, cảm giác nóng rực nơi lồng ngực cũng đã biến mất, đầu đòn cũng không còn, lý trí tan rã dần quay trở lại.

Cậu cuối cùng cũng tỉnh táo.

Bởi vì nhớ rõ tất cả những chuyện vừa rồi, nên ngay lập tức gương mặt cậu lại hồng rực lên, mắt vẫn ướt át, giãy dụa muốn đứng lên mặc quần áo vào.

Đàm U vẫn không chịu buông Lưu Quang ra, mê muội nhìn dáng vẻ không thể khép chân lại của cậu, không chịu được dâm tay vào nơi vẫn đang tuôn dịch lỏng kia ra, lại bắt đầu đùa bỡn.

Lưu Quang kêu to một tiếng, vai run lên, hung hăng trừng mắt.

“Bỏ ra.”

“A? Hồi phục nhanh thế?” Đàm U cười, thuận thế hôn lên má Lưu Quang, nửa đùa nửa thật nói, “Đáng tiếc quá.”

Nhưng dưới ánh mắt của Lưu Quang, vẫn thành thật rút tay ra, cẩn thận đỡ cậu ngồi dậy, dùng quần áo của mình lau chùi hạ thể giúp cậu, rồi lại khoác cho cậu từng lớp y phục.

Thể lực Lưu Quang vừa khôi phục được một chút, lập tức gạt tay Đàm U, tự buộc lại áo.

Đàm U cũng không hề tức giận, cười hì hì dụi vào cổ Lưu Quang, chớp mắt nói: “Lưu Quang, hiện ta đã là người của em, em không thể bội tình bạc nghĩa.”

Trái tim Lưu Quang run lên, tuy không hiểu lắm mình gặp phải chuyện gì, nhưng vẫn nhớ ban nãy mình chủ động như thế nào, cậu đỏ mặt tía tái, theo thói quen đẩy Đàm U ra.

Ai ngờ Đàm U vừa bị đẩy đã ngã lăn ra đất, có vẻ không sao dậy nổi.

Bình thường Đàm U vẫn vì chọc hấn cười, thường xuyên làm mấy trò mèo này, nhưng hôm nay có vẻ khác rất nhiều – Lưu Quang đến giờ mới phát hiện gương mặt Đàm U nhợt nhạt bất thường, hơn nữa hô hấp hỗn loạn, dường như rất mệt mỏi.

Cậu biết hấn lâu nay, chưa từng thấy hấn yếu ớt đến thế.

Lưu Quang cũng không quá ngốc, vừa nghĩ trước sau thì lập tức hiểu, nhưng vẫn không tin nổi: “Quả kia có độc? Anh... Anh đẩy độc lên chính mình?”

Đàm U nở nụ cười, chậm rãi ngồi dậy, tùy tiện mặc quần áo.

“Vì lúc này tình hình khá đặc biệt, thể lực của ta mới kém thế, bình thường tuyệt không như vậy đâu.” Giọng điệu của hắn rất nghiêm túc, như thể sợ Lưu Quang nghi ngờ năng lực của hắn.

Về mặt tự nhiên như thế, chẳng hề giống người trúng độc.

Lưu Quang kinh sợ không biết phải làm sao.

Vừa nghĩ, lại nghĩ đến ngay một chuyện khác, vội kéo Đàm U đứng lên, nói: “Chúng ta nhanh về Huyền Hư Đảo thôi.”

Theo tình hình hiện tại, cậu trúng độc hiển nhiên là vì thứ thánh quả Phương Tử Hi đưa cho, mà Phương Tử Hi làm thế đương nhiên là để tính kẻ người nào đó.

Cậu và Phương Tử Hi không cừ oán, không thể ngờ mình lại thành mục tiêu ám hại.

Tức là...

Tức là lần này Đàm U bị lừa trời khỏi Huyền Hư đảo, lại còn trúng kịch độc, nếu có ai muốn xử lý hắn, hiện là thời cơ tốt nhất!

Lưu Quang nghĩ vậy lập tức sợ đến trắng mặt. Cậu gặp Phương Tử Hi mới gặp nhau mấy lần, sao lại dễ dàng tin tưởng lời cậu ta thế chứ? Còn thân nhiên ăn thứ cậu ta đưa cho?

Cậu càng nghĩ càng sợ, chân mềm nhũn, suýt nữa lại ngã ra.

Đàm U thấy cậu lo lắng đến thế, không khỏi nở nụ cười, bạn tay nhẹ vuốt má cậu: “Không sai, nên về Huyền Hư Đảo thôi. Không phải em thắc mắc ta làm sao nhận ra em giữa trăm ngàn viên trân châu sao? Để ta nói cho em nghe. Lưu Quang, thật ra ta...”

Lời đến đây, đột nhiên hắn dừng lại, tươi cười vẫn đọng trên môi.

Rồi mới cúi đầu, từ từ nhìn xuống ngực mình.

Mắt Lưu Quang giật giật, trông xuống theo, thì thấy nơi ngực trái Đàm U... cắm một mũi tên đỏ cháy rừng rực.

31. Chương 31

Mũi tên kia kéo theo mỗi tia sáng đỏ dài, tiếng lửa cháy rừng rực vô cùng đáng sợ, chẳng khác nào đang thiêu đốt lòng người.

Chỉ nhìn, Lưu Quang đã cứng người lại, không sao thở nổi.

Ngược lại, Đàm U lại một lần nữa cười rộ lên, nâng tay lau máu trào ra khỏi miệng, đôi mắt đen tối lại, chẳng thèm bận tâm mà bật ra mấy tiếng: “Huyền Nhật Tiến.”

Lưu Quang từng nghe những từ này.

Phương Tử Hi đã nói, nhược điểm lớn nhất của Đàm U là thể chất âm hàn, chỉ có Huyền Nhật tiến đúc kết từ lửa phượng hoàng mới có thể tổn thương hắn.

Ngọn lửa đang cháy này là lửa phượng hoàng ư?

Lưu Quang hoảng loạn lắm, không hề nghĩ ngợi đưa tay muốn rút mũi tên kia ra. Nhưng tay cậu vừa chạm vào tên đã thấy toàn thân đau nhức, ngón tay nháy mắt đỏ rực.

Cậu nhúu mày, chính bản thân còn không kêu đau, Đàm U đã vội cầm tay hắn la lên: “Đừng chạm vào, lửa phượng hoàng này không dễ ứng phó.”

Vừa nói vừa cẩn thận xem bàn tay Lưu Quang, hoàn toàn không để ý mũi tên nơi ngực.

Lưu Quang biết điều này, cổ họng nghẹn lại, lúc sau mới nói được: “Người bị thương...”

“Vết thương nhỏ, không đáng kể.” Đàm U cầm tay Lưu Quang lên thối, khi thấy không có gì đáng lo, mới cười nói, “Ta vừa thấy em trúng độc là biết kẻ nào ám hại. Nhưng kẻ đó vì muốn tổn thương ta, ngay cả mạng mình cũng không tiếc đổi, thật làm người ta bội phục.”

Dứt lời, quay đầu lại, nhìn ngọn núi cách đó không xa.

Dưới ánh trăng có thể thấy mơ hồ ngọn núi đó không quá cao, trên đỉnh có một người đang đứng, tay áo đỏ rực tung bay trong gió, mái tóc đen dài xõa ra, gương mặt thanh thoát xinh đẹp.

Nhãn lực Lưu Quang vô cùng tốt, lập tức nhận ra người này là Phượng Tử Hi – cậu ta đang đứng ngược gió, tay cầm một cây cung lớn đỏ, vẻ mặt vẫn ngây thơ như trước, nhưng mày nhúu chặt như thể đang lâm đại địch.

Quả nhiên... mũi tên kia là do Phượng Tử Hi bắn ra!

Lưu Quang nhớ cậu ta từng nói, Phượng Hoàng tộc tuy có thể hóa ra Huyền Nhật Tiên, nhưng một khi tên bắn ra bản thân cũng dầu hết đèn tắt, không có phượng hoàng nào lại ngu ngốc thế.

Nhưng giờ, Phượng Tử Hi vì sao lại làm thế?

Cậu ta căm hận Đàm U như thế thật sao?

Sau biến cố hôm nay, Lưu Quang không biết còn có thể tin lời Phượng Tử Hi được mấy phần, lập tức chẳng nghĩ ngợi nhiều, chỉ hỏi Đàm U: “Mũi tên này không thể tùy tiện rút ra sao?”

“Ừ, phải về Huyền Hư Đảo trước đã.”

“Vậy chúng ta lập tức trở về.”

Đàm U nhắm chặt mắt, cầm tay cậu cười, nói: “Giờ thì chưa được.”

Lưu Quang kinh ngạc, còn muốn hỏi, thì nghe thấy một tiếng cười lạnh.

“Nơi này đã bày ra thiên la địa võng, sợ là nhị ca khó có thể dễ dàng trốn đi được đâu.” Giọng kia âm trầm đáng sợ, tưởng như vọng lại từ chân trời lại như gần trong gang tấc, khiến người nghe rợn tóc gáy.

Đàm U như thể nghe được chuyện buồn cười nhất, lông mày nhướn lên, cười khê: “Chỉ bằng người?”

Tiếng cười lạnh kia nhất thời càng thêm âm trầm.

Ánh trăng đổ về tây, Lưu Quang nhìn thấy từ xa bên cạnh hòn đá Phượng Tử Hi đang đứng xuất hiện thêm một bóng người. Vì ngược sáng, khuôn mặt người đó mơ hồ, nhưng nhìn là biết còn rất trẻ, đáng tiếc biểu tình quá hung ác nham hiểm, gương mặt khuất tối như chưa bao giờ biết cười.

“Nơi này không phải Huyền Hư Đảo, Nhị ca trúng độc lại bị thương, không biết còn lại vài phần sức lực?”

“Dù là còn vài phần sức lực, vẫn thừa đủ đối phó với người.” Đàm U nắm chặt tay lọn, vô thanh vô tức chắn trước người Lưu Quang, vừa nói vừa cười, “Có điều người vì tấn công ta ngay cả Huyền Nhật Tiên cũng có thể tìm ra, không hổ là đứa em tốt của ta.”

“Biết làm sao được, ai bảo Nhị ca muốn cướp người trong lòng của ta? Để cứu hắn ra, chỉ có thể đối địch với Nhị ca vậy.” Người nọ vừa nói vừa đưa tay ôm eo Phượng Tử Hi, tay còn lại chậm rãi đưa lên, trong lòng bàn tay lại xuất hiện quang sáng đỏ rực.

“Khoan đã!” Phượng Tử Hi vội vàng ngăn hắn lại, kêu lên, “Lưu Quang ca ca còn đứng ở đó, anh đừng làm anh ấy bị thương.”

“Không sai, nếu không nhờ hắn hỗ trợ, không biết đến năm nào tháng nào chúng ta mới có thể đoàn tụ.” Dứt lời, thật sự triệt đi lửa đỏ trong tay.

Phượng Tử Hi giờ mới thở phào, cất tiếng gọi Lưu Quang: “Lưu Quang ca ca, Nhị diện hạ bị Huyền Nhật Tiến bắn trúng, giờ ngay cả đứng thẳng cũng khó, người không cần sợ hấn, mau tránh ra đi.”

Lưu Quang đứng im bất động.

“Lưu Quang ca ca?” Phượng Tử Hi lại gọi, “Anh nghĩ mọi biện pháp để được Nhị diện hạ tín nhiệm, hi sinh như thế để lừa hấn tới Nhân giới không phải là để thoát khỏi Huyền Hư đảo sao?”

Lưu Quang giật mình, không nói ra lời.

Lúc trước để an ủi Phượng Tử Hi, quả đã nói muốn cùng trốn đi, nhưng nay nhắc lại việc này thì đã thành một ý nghĩa khác. Cậu nguyên chỉ muốn cứu Phượng Tử Hi ra, nhưng giờ chẳng khác nào ba người họ hợp mưu ám hại Đàm U.

Phượng Tử Hi vẫn dõi theo hấn, thân thiết gọi “Lưu Quang ca ca”.

Người trẻ tuổi kia đưa tay ôm chặt lấy Phượng Tử Hi, hỏi mang phần ghen tuông: “Hấn dùng trăm phương ngàn kế giúp em, không phải là vì thích em đó chứ?”

“Đừng nói vậy, Lưu Quang ca ca đã có người mình thích rồi.”

Bọn họ cười cười nói nói, như thể đã coi Lưu Quang là người của mình.

Đàm U nghe vào tai, sao có thể không nghĩ ngợi? Lập tức quay đầu liếc nhìn Lưu Quang, hỏi: “Lưu Quang, chuyện là thế nào?”

Lưu Quang mở miệng, nhưng Phượng Tử Hi lại cất tiếng cười, nói: “Nhị diện hạ còn không hiểu sao? Không thể tưởng được kẻ thông minh như người lại có lúc hồ đồ như thế. Lưu Quang ca ca cố ý ăn quả độc đó, anh ấy không tiếc mạo hiểm để thoát khỏi khống chế của người trở về bên người yêu thương.”

Nghe thế, Đàm U chấn động, sắc mặt đột nhiên tái nhợt như tuyết.

Khóe môi hấn vết máu còn chưa khô, giờ lại trào ra lần nữa, nhưng bản thân như chẳng hề hay biết, chỉ nhìn thẳng vào Lưu Quang, ánh mắt không dám tin ấy khiến người ta cả đời khó quên.

32. Chương 32

Nếu không phải là kẻ ngây thơ hay đột nhiên hóa ngốc, chỉ là không muốn nghi ngờ mà thôi. Cả người yêu mến cũng không thể tin tưởng thì thế giới này không phải là quá đáng sợ rồi sao.

Đàm U vốn nắm tay Lưu Quang, đến giờ vẫn không buông, chỉ lẳng lặng nhìn cậu, hỏi: “Lưu Quang, lời hấn là thật sao? Em cố ý gạt ta để rời Huyền Hư đảo? Em... tự nguyện uống độc được?”

Hấn liên tục hỏi ba câu, tai Lưu Quang kêu ong ong, vốn không biết nên trả lời như thế nào. Đến tình hình này có giải thích nhiều lời cũng là dư thừa, cậu nhắm mắt lại, cuối cùng đáp: “Tôi chỉ muốn giúp Phượng Tử Hi chạy khỏi Huyền Hư Đảo.”

Đàm U gật đầu, vẻ mặt đã bình thường lại, thậm chí còn nhếch khóe môi: “Ta hiểu cách làm người của em, em nhất định sẽ không ám hại ta.”

Dứt lời, đưa mắt nhìn hai người đang chờ xem kịch trên đỉnh nói, nói tiếp: “Ta cũng đoán được đại khái Phượng Tử Hi lừa em thế nào. Lưu Quang, ta không cần nghe giải thích, chỉ cần một câu của em là đủ.”

Lưu Quang nghe trái tim mình đập dồn dập trong lồng ngực, rồi mới thấy Đàm U đang nở nụ cười trước mặt mình.

Lần đầu tiên cậu cảm thấy, người này nở nụ cười quả là đẹp, khóe miệng cong lên, đuôi lông mày đầy tình ý, đôi mắt sâu như nước hút hồn.

Sau đó Đàm U mở miệng, giọng nói ôn nhu ấm áp, chẳng khác gì gió mùa xuân: “Lưu Quang, em thật ra có tin ta không? Chân tâm của ta chẳng lẽ không thắng được vài câu nói dối của Phượng Tử Hi?”

Thật ra câu này rất dễ trả lời, cậu chỉ cần lắc đầu đồng ý là được.

Cậu hẳn nên gào lên không phải, nhưng tiếng nghẹn lại nơi cổ, không nói được nên lời.

Cậu đúng là không tin tưởng Đàm U.

Dù không có Phượng Tử Hi lừa gạt, cậu cũng không tin người kia thật tâm yêu mình.

Nhị diện hạ kiêu ngạo bốc đồng, muốn gì được nấy, có điểm nào đáng để người ta tin? Dù hẳn dùng mọi thủ đoạn lấy lòng, dù hẳn đem ra tất cả ấm áp, dù hẳn tìm được mình giữa ngàn vạn viên trân châu... cậu vẫn không dám để dành giao trái tim mình ra.

Lưu Quang trầm mặc, đáp án tự nhiên đã rõ.

Đàm U vẫn nhìn cậu, tuy rằng vẫn mỉm cười như ánh mắt đã tối đi, cuối cùng thở dài một hơi, nhẹ thả bàn tay hai người đang đan nhau.

“Lưu Quang,” gương mặt hắn vô cùng bình thản, chỉ có âm thanh run rẩy là tiết lộ tâm tình mình, “Ta biết rõ em không phải là người biết nó dối, những thà rằng em cứ gạt ta đến cùng.”

Lưu Quang kinh hoảng, cảm thấy trong ngực như có thứ gì nứt vỡ.

Nhị diện hạ cao cao tại thượng sao có thể nói ra những lời này? Hẳn nên luôn kiêu ngạo tự phụ, nên cuồng vọng không thể khống chế, hẳn nên... Cậu gần như đã quên, hẳn cũng như cậu, sẽ có lúc cô độc.

Lưu Quang đột nhiên cảm thấy hối hận vô cùng, bước tới một bước, muốn nắm lại bàn tay Lưu Quang.

Nhưng giữa không trung vang lên một tiếng rít quái dị, một quả cầu lửa lao về phía họ.

Tốc độ Đàm U tăng nhanh, một tay ôm Lưu Quang vào lòng, một tay đưa lên ngăn quả cầu lửa lại. Lửa cháy rừng rực đập vào lòng bàn tay hắn, chớp mắt đã biến mất, thân hình Đàm U lảo đảo, gần như không đứng thẳng.

Lưu Quang nghe tiếng hắn rên lên, trái tim thất lại, muốn rút kiếm ra nhưng lại bị Đàm U ghì chặt trong lòng, trước mắt chỉ có thể thấy khoảng ngực đỏ máu của hắn.

Trên núi vang lên tiếng vỗ tay nhạt nhẽo, có người cười lạnh: “Nhị ca quả là có bản lĩnh, đứng còn không vững mà vẫn có hứng thú chơi trò yêu đường.”

Đàm U ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn, nhìn không ra là giận hay là cười: “Huyền Nhật Tiến tuy có thể làm ta bị thương, nhưng không lấy mạng ta được, e là lúc này Lục đệ không thể như nguyện.”

“Ha ha: Lục hoàng tử nghe thế cười, nhưng khuôn mặt vẫn âm trầm như cũ, “Nhị ca bị trọng thương như thế, dù hôm nay có thể may mắn thoát hiểm, thì mấy trăm năm sau cũng chỉ có thể trốn trên Huyền Hư Đảo dưỡng thương. Thiên Giới thay đổi không ngừng, mấy trăm năm sau ai biết được thiên hạ ai là chủ.”

“Không sai, mục đích của ngươi đã đạt, vậy máu xéo.” Đàm U nhắm mắt, khi vừa dứt lời, đột nhiên đưa tay bẻ mũi tên trên ngực ném đi.

Viu!

Nửa mũi tên xé gió bay thẳng tới chân trời, kéo theo một đường lửa dài, rồi mỗi đăm rách không trung, tiếng đổ vỡ như lòng trời lở đất.

Ánh sáng chói mắt nhạt đi, Lục hoàng tử ôm bả vai bị thương, được Phượng Tử Hi đỡ lùi lại mấy bước, lảo lảo không dứt: “Sao có thể... Hẳn bị trọng thương như thế, sao có thể phá vỡ kết giới...”

Phượng Tử Hi mặt trắng bệch, nhưng vẫn cố trấn tĩnh: “Nhị diện hạ quả danh bất hư truyền, chúng ta nên đi mau thôi.”

“Không được! Ta còn chưa...”

“Người còn chưa đủ bản lĩnh lấy mạng ta.” Đàm U ngạo nghễ đứng đó, không thèm để ý chỉ ngực mình, cười lạnh, “Mũi tên này còn cách tim ta một tấc. Lần sau nếu muốn giết ta, nhớ ngắm chuẩn một chút.”

Dứt lời, hờ hững nhìn qua.

Tà khí trong mắt hắn rất nặng, môi tuy mỉm cười, ánh mắt lại lạnh như băng, chỉ là một cái liếc mắt thần nhiên lại khiến người ta rét run, tim lạnh như băng.

Oành oành!

Sấm sét rạch ngang trời.

Chớp mắt trời đất âm u, cuồng phong gào thét.

Nhị diện hạ hỉ lộ vô thường kia lúc này đã thực sự tức giận.

Phượng Tử Hi và Lục hoàng tử gần như là chạy bán sống bán chết.

Lưu Quang chỉ mơ hồ cảm nhận, muốn ngẩng đầu nhìn cho rõ, nhưng lại bị Đàm U đẩy mạnh, ngã lăn ra đất không sao đứng dậy được.

Đến khi cậu chật vật đứng lên được, nhìn về phía Đàm U, không khỏi giật mình.

Giữa bầu trời tăm tối, cậu thấy... một người đang bốc cháy.

Cả người Đàm U đều bị lửa đỏ thiêu đốt, y phục tím sẫm dẫm lửa, tóc dài không gió tự bay – gương mặt hắn nhăn lại, rõ ràng là đang chịu thống khổ cùng cực, nhưng ánh mắt lại chẳng khác bình thường, chẳng chút biểu cảm.

Lưu Quang giờ mới hiểu vừa nãy Đàm U đánh lui địch chỉ là âm thầm chịu đựng, chứ thực ra thân thể đã đến cực hạn. Cậu muốn đứng lên đi đến bên cạnh hắn, lại nghe Đàm U mở miệng: “Người đi đi.”

“A?”

“Đừng làm chuyện ngu xuẩn tự hại mình, về bên Bạch Thất Mộng đi.”

“Điện hạ...”

“Như lời em nói, ta chỉ chơi mà thôi. Giờ chơi chán, đương nhiên sẽ thả em đi.” Đàm U cười, đôi mắt lại mờ mịt không biết đang nhìn về nơi nào, bàn tay phải mở ra, để lộ một viên ngọc rực rỡ hào quang.

Thì ra hắn đã sớm gỡ hạt ngọc bên hông xuống nắm trong tay, tuy là cả người bị thiêu đốt không sót chỗ nào, nhưng viên ngọc trong tay lại không hề bị tổn hại, hiển nhiên là được phép thuật bảo vệ.

Hắn đưa viên ngọc lên môi hôn, giọng nói chìm trong lửa, trở nên khản đặc: “Viên trân châu này tuy rằng rất đẹp, nhưng không nhất thiết phải trói buộc mãi bên người, dù sao... ta cũng chưa hề động chân tình.”

Dứt lời, nhẹ buông tay, trân châu từ đầu ngón tay hắn trượt đi, lăn xuống đất.

Lưu Quang ngơ ngác tại chỗ, không hiểu nổi lời hắn nói, mãi đến khi Đàm U quay lưng đi, mới tỉnh táo lại, cuống quýt nhặt lấy viên trân châu dưới đất.

Ngón tay chạm vào lạnh toát.

Đúng thế, hắn thà bản thân chịu đau đớn hỏa thiêu, cũng không nỡ để cậu chịu chút tổn thương nào.

Trong chớp mắt, Lưu Quang đột nhiên nghĩ ra là mình đang quay lưng lại hướng Đàm U rời đi, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Đàm U quay lưng lại. Cậu thấy gì?

Lửa cháy sáng rực.

Rồi sao đó, biến mất tăm.

Lòng dạ Lưu Quang quặn lại, chợt hiểu, thì ra cậu và Đàm U là cùng một loại người.

Một khi đã hết hy vọng, thì tuyệt đối sẽ không quay đầu.

33. Chương 33

Lưu Quang từ trong mơ tỉnh lại, cảm thấy thân thể vô cùng mệt mỏi.

Cậu lại mơ thấy giấc mơ kia, mơ thấy mình chìm trong hắc ám khôn cùng, trôi dạt trong dòng nước biển, rồi bỗng nhiên có người gọi tên cậu, cảm giác ấm áp bao bọc quanh, trước mắt dần có ánh sáng.

Cậu nhận ra tiếng người đó, vội mở mắt, nhưng chỉ thấy căn phòng trống rỗng.

Không có người ngồi ở đầu giường cười với mình, không có giọng nói quen thuộc gọi tên mình, tất cả chỉ là ảo giác.

Lưu Quang thở dài, ngậy người nhìn trần nhà, mãi rồi mới ngồi dậy mặc quần áo. Rửa mặt chải đầu xong, vừa mở cửa đã thấy hai con chim sẻ một đỏ một tím bay vào, thân thiết đậu lên vai cậu, giọng nói ngọt ngào như thiếu nữ.

“Lưu Quang, Bạch Hổ đại nhân hôm nay sẽ trở về, cậu không ra ngoài nữa đấy chứ?”

“Đúng thế, cậu tìm lâu thế có thấy cái đảo gì đó đâu, chắc chắn có hi vọng đâu.”

Lưu Quang khép hờ mắt, cười khổ: “Không phải là không tìm được, mà là hắn không muốn ta tìm đến.”

Huyền Hư đào tên là Huyền Hư, bởi đúng thực là một nơi tự do ngoài tam giới, chỉ tồn tại trong ảo cảnh, bình thường không thể đặt chân tới. Nhất là nếu người kia không muốn thấy cậu, thì có bản lĩnh cao cường thế nào cũng không thể tới được.

Lưu Quang lòng hiểu rõ, nhưng lại không thể ngừng tìm kiếm.

Cậu sợ hãi tới nỗi không thể để mình rảnh rỗi.

Cậu chỉ sợ mình chỉ cần không cẩn thận một chút, là sẽ nhớ lại ánh mắt Đàm U ngày hôm đó, nhớ cảnh hắn dù bị liệt hỏa thiêu đốt vẫn bảo vệ mình chu toàn.

Đến tận lúc đó, cậu mới hiểu được chân tình của hắn.

Nhưng, quá muộn rồi.

Lưu Quang chỉ cần nghĩ thế, đã thấy lòng buồn bã, rồi lại bắt đầu ngẩn ngơ.

Hai con chim sẻ này thấy thế cũng không phiền, bay vòng quanh phòng rồi hóa thành hai thiếu nữ xinh đẹp, tươi cười cầm tay nhau.

“Bạch Hổ đại nhân sắp về rồi, chúng ta nên về sửa soạn thật xinh đẹp mới phải.”

“Không sai. Bạch Hổ đại nhân đi lâu như thế, không biết có nhớ chúng ta không?”

Đúng, Bạch Thất Mộng sẽ sớm trở về Thiên Giới, các cô bé này làm gì còn sức lực để ý tới việc của người khác.

Lưu Quang nghĩ đến Bạch Thất Mộng, ư thì vui vẻ hơn được một chút, cũng theo ra khỏi cửa xử lý những việc vặt vãnh bên ngoài, rồi tới hồ ngắm đôi Uyên Ương kia.

Ngày hôm đó khi cậu đã bình tĩnh lại, thì không còn bóng dáng Đàm U đâu nữa, sau đó tìm mãi cũng không tìm được đường trở về Huyền Hư đảo, chỉ có thể trở về chốn cũ. Đến khi bước vào cửa, mới biết Đàm U thật sự rất khăng khải, đã sai người đem tất cả những gì từng tặng cậu đến đây rồi.

Lưu Quang cũng chẳng thích thú gì với chúng, nên cứ ném hết vào phòng, duy chỉ đôi uyên ương kia là rất thích, đặc biệt thả chúng trong hồ, thỉnh thoảng lại đến xem.

Cậu giống như mọi ngày đứng lại đó một hồi lâu, đang lúc thất thần, chợt nghe đằng sau có tiếng bước chân quen thuộc.

Lưu Quang nóng lòng quay lại, quả nhiên thấy Bạch Thất Mộng đang từ một đầu khác hành lang đi tới, bên cạnh là hai thiếu nữ một hồng một tím, nụ cười ẩn tình phong lưu phóng khoáng trước này càng sâu.

Ánh mắt chạm nhau, như đã cách cả đời.

Không, đúng thực là đã cách cả một đời người.

Lưu Quang lòng có ngàn vạn lời muốn nói với Bạch Thất Mộng, nhưng khi vừa thấy người, lại không mở miệng được.

Hai thiếu nữ kia trái lại vô cùng hoạt bát, nũng nịu quần lấy Bạch Thất Mộng, cười nói không ngừng.

“Bạch Hồ đại nhân cuối cùng cũng trở lại, cứ tưởng còn phải chờ tám mươi năm nữa cơ.”

“May mà Bạch Hồ đại nhân hạ giới chỉ là đứa trẻ thôi, nếu trưởng thành không biết lại gặp bao nhiêu nợ phong lưu.”

“A, ta cũng thấy lạ, tự dưng lại được trở về Thiên Giới?” Bạch Thất Mộng lắc lắc cây quạt, có vẻ hoang mang, “Theo quy củ, một khi đã chuyển sinh thành phàm nhân thì nào có thể dễ dàng trở về.”

Lưu Quang biết Đàm U đã giở thủ đoạn, những điều hắn đã đồng ý với cậu thì không có gì là không làm được. Nhưng cậu không nói gì, chỉ giống như trước theo sau Bạch Thất Mộng.

Bạch Thất Mộng liếc nhìn Lưu Quang, đột nhiên khoát tay, nói: “Tiểu Hồng Tiểu Tử, hai em đi trước đi. Ta nói chuyện với Lưu Quang một lát.”

Hai thiếu nữ rất biết điều, lú rú đáp lời rồi dắt díu nhau thoăn thoắt bước đi.

Lưu Quang không biết Bạch Thất Mộng muốn nói gì, đột nhiên bối rối, cúi đầu không nói lời nào.

Bạch Thất Mộng cầm tay hắn, kéo hắn đi trong vườn, vừa đi vừa nhú mày, chiếc quạt hết khép lại mở, dường như vô cùng do dự. Một hồi lâu, mới chịu mở miệng: “Lưu Quang, hôm đó ta vội vàng đi, không biết có khiến cậu chịu thiệt không?”

“... Không hề.”

Trước kia không phải là đau khổ.

Nên cho tới giờ, chuyện nên chấm dứt thì chấm dứt rồi, yêu hận tình thù chỉ là mây bay, có gì mà suy nghĩ mãi?

Bạch Thất Mộng nhẹ nhõm hẳn, nói tiếp: “Ta có vài lời, vốn sớm nên nói với cậu, nhưng lại không dám, nên phải đợi cho đến giờ.”

Im lặng một lát, bỗng dưng quay đầu lại nhìn Lưu Quang, “Lưu Quang, ta biết cậu thích ta lâu rồi.”

Lưu Quang kinh ngạc, mở to mắt, rồi mau chóng cup xuống, bả vai run lên.

“Nhưng ta không thể đáp lại tấm lòng của cậu, nên đành làm bộ không biết. Ta biết rõ tật xấu của mình, dù có yêu ai cũng không thể lâu dài.” Hắn cười, dung mạo tuấn mỹ vô song, mắt đào hoa hút hồn người, “Ta có thể yêu đương bất kỳ ai, nhưng không thể chộc tới em được.”

Lưu Quang, ta luôn xem em như em trai mình.” Hắn nhẹ giọng nói, ngón tay lướt qua má Lưu Quang, đôi mắt đầy vẻ cưng chiều, “Em hiền lành dễ thương thế này, sao ta có thể khiến em thương tâm được?”

Lưu Quang kinh ngạc mở to hai mắt, không ngờ Bạch Thất Mộng lại nói ra những lời này.

Bạch Thất Mộng bặc bặc rồi cũng biết ngượng, ho khẽ mấy tiếng, nói: “Nhưng giờ mới nói ra, e đã làm tổn thương em rồi.”

“Không đâu.”

Lưu Quang không hề nghĩ ngợi mà đáp, lần đầu tiên trong đời vượt phép tắc, đưa tay ôm lấy Bạch Thất Mộng.

Cậu vẫn cho rằng mình có cũng được không có cũng không sao.

Cậu vốn hèn mọn đến cả tiếng thích cũng không dám nói.

Nhưng thì ra, Bạch Thất Mộng vẫn luôn để tâm đến cậu.

Cậu dần vật lộn thế, thống khổ lâu như thế, chẳng phải là vì chút để tâm này của người ta sao?

Lưu Quang hít sâu một hơi, khó khăn lắm mới ức chế được kích động trong lòng, lui lại một bước, nở nụ cười cúi đầu nói: “Có những lời này của Bạch Hồ đại nhân, đủ lắm rồi.”

34. Chương 34

Khi cậu nở nụ cười, trong mắt như có hào quang lấp lánh, đẹp đến vô cùng.

Bạch Thất Mộng nhìn đến ngẩn ngơ, cầm quạt gõ lên trán mình, lầm bầm: “Chết rồi, sau này ta nhất định sẽ hối hận.”

Lưu Quang nghe rõ ràng, bắt giắc lại cười.

Từ trước đến nay khi cậu ở bên Bạch Thất Mộng vẫn luôn cố ẩn mình trong bóng tối, cho đến khi nghe những lời tâm huyết vừa này, mới dám bộc bạch lòng mình.

Thì ra, trên đời không phải là không có ai thích cậu.

Chỉ vì cậu đã quá tự ti, nên không thể nhìn thấy mọi sự chung quanh.

Không biết lúc này mới tỉnh ngộ liệu còn kịp không?

Lưu Quang nghĩ đến đây, trái tim bình tĩnh hẳn, mở miệng: “Bạch Hồ đại nhân có thể giúp tôi một việc hay không?”

“Chuyện gì?”

“Tôi muốn biết đường tới Huyền Hư Đảo.”

Bạch Thất Mộng kinh hoàng, đột nhiên mặt đổi sắc, vội la lên: “Cái gì? Nhị điện hạ bắt nạt em? Nếu em muốn báo thù, tất nhiên ta sẽ hỗ trợ, nhưng chỉ bằng sức hai ta e không phải đối thủ của hắn...”

Hắn vừa nói vừa dùng cầm quạt múa lên không, có vẻ như đang tưởng tượng mình cùng Lưu Quang xông lên Huyền Hư Đảo chém người, trông rất buồn cười.

Nhưng Lưu Quang cười không nổi, chỉ thở dài một tiếng, không biết nên giải thích thế nào.

Đang còn do dự, Bạch Thất Mộng lại nắm lấy tay hắn, tức giận dậm chân, “Đều tại ta làm hỏng hết cả, để mình mắc bẫy Nhị điện hạ, đem em ra đánh cược. Nhị điện hạ đây tai tiếng đã làm đủ thứ chuyện, cứ nghĩ em vốn có quan hệ với y, nên vẫn cho rằng y sẽ không thương tổn em...”

Nghe vậy, mí mắt Lưu Quang giật lên, lập tức ngắt lời: “Quan hệ là sao? Tôi sao lại có quan hệ với Nhị điện hạ?”

“Ồ?” Bạch Thất Mộng đương nhiên còn ngạc nhiên hơn cậu, sững sờ nói, “Em không biết? Nghe nói lúc trước chính Nhị điện hạ đã đưa em tới Long Cung.”

“...” Lưu Quang kinh ngạc mở to mắt, dường như không hiểu lời hắn nói.

Bạch Thất Mộng lại thao thao bất tuyệt: “Lần đầu tiên thấy em hóa thành hình người, đã rất hoảng sợ, nên đã tìm hiểu thân thế của em, lúc đó mới biết em có quan hệ với Nhị điện hạ. Sau này hắn ở đây một thời gian, lại tỏ ra đặc biệt quan tâm đến em, nên vẫn nghĩ tình cảm hai người rất tốt...”

Nhưng lời liên thiên ấy, Lưu Quang vốn chẳng nghe lọt vào tai.

Cậu chỉ thấy người mình lúc lạnh lúc nóng, thái dương giật giật, người như mê đi.

Bạch Thất Mộng thấy vẻ mặt cậu không đúng, vội ngừng lại hỏi: “Lưu Quang, em không sao chứ? Sao sắc mặt khó coi thế?”

Lưu Quang lắc đầu, khó khăn lắm mới bình tĩnh lại, miễn cưỡng nói được một câu: “Tôi muốn trở về phòng.”
“Ta đưa em đi.”

“Không cần. Bạch Hồ đại nhân mới về, nên nghỉ ngơi đi. Tôi xin đi trước.”

Lưu Quang dứt lời mặt không chút thay đổi, cũng không chờ Bạch Thất Mộng trả lời, bước đi luôn.

Cậu đi cũng không mau, nhưng bước chân cứ hỗn loạn, đi được nửa đường thì trượt ngã. Thế mà lại chẳng hề thấy đau, chống người đứng dậy rồi lại tiếp tục đi.

Cậu còn không nhớ mình làm sao về phòng được.

Chỉ biết hai tay mình run lẩy bẩy, lòi từ dưới giường ra một cái thùng, lục đục tìm kiếm một hồi.

Bên trong đều là những gì Đàm U đã đưa cho cậu, cậu tìm hồi lâu, mới lòi từ trong đám bảo vật ra một cái gương – bên ngoài trông quá mức bình thường, mặt gương còn mờ đục, không hề soi ra bóng người.

Lưu Quang cố lấy lại bình tĩnh, tay giữ chặt mặt gương, từ tốn đọc một chuỗi chú ngữ.

Chú ngữ này cậu từng nghe Đàm U nói một lần, không nhớ được rõ, đến khi mở miệng mới thấy giọng mình run rẩy.

May mà pháp thuật thành công, không bao lâu sau, mặt gương dần sáng lên, rồi như thể gợn sóng, tản rộng ra.

Chiếc gương rung động kịch liệt, dần kết lại thành cảnh tượng mơ hồ.

Nước biển cuộn cuộn.

Nói đó có khối đá lớn, phía xa biển trời như hòa một, trên trời đầy sao.

Lưu Quang nhận ra nơi này.

Cậu từng tạo ra ảo cảnh giống y như thế trong trần châu, lúc này đây, bóng người hằng thương nhớ đang ở ngay nơi biển cả ấy.

Đàm U trong gương cũng mặc bộ đồ tím y như thế, gương mặt trẻ trung hơn hiện giờ một chút, trên mặt vẫn là nét cười như có như không kia, tuy không thể coi là đẹp dễ nhất, nhưng vẻ phóng khoáng ấy thì không ai sánh được.

Lưu Quang tỉnh mắt, chẳng mấy mà nhìn ra trong tay hắn đang nắm một vật nào đó, cầm trong tay thưởng thức hồi lâu, đặt lên môi hôn rồi chợt mỉm cười.

Lưu Quang từng gặp nụ cười ấy.

Hôm đó dưới ánh trăng, Đàm U từng cười với cậu như thế.

Người kiêu ngạo là thế, mà lại không thể giấu được nỗi cô đơn sâu thẳm trong mắt, khiến người nhìn thấy không khỏi thương tâm.

Trái tim Lưu Quang đập liên hồi, thăm đoán được điều sắp xảy ra, mắt trừng trừng nhìn vào trong gương, nín thở chờ đợi.

Quả nhiên, cậu thấy Đàm U mở tay phải ra, trong lòng bàn tay là một quả trân châu sáng mịn.

Vốn nó chẳng hề khác biệt so với ngàn vạn viên ngọc khác, nhưng ánh mắt Đàm U lại rất chăm chú, cúi đầu xuống cắn ngón tay mình, để máu đỏ sẫm trào ra, nhỏ xuống viên ngọc kia.

Thoáng chốc ánh sáng ngập tràn.

Máu đỏ tươi đã biến mất không thấy, nhưng không biết vì nguyên nhân nào, viên trân châu vốn rất bình thường lại tỏa ra ánh sáng sáng rực.

Đàm U rất vừa lòng với kết quả này, môi mỉm cười, vẻ mặt rất dịu dàng, miệng khẽ thì thầm: “Ta có thể thỏa mãn tâm nguyện của người, giúp người biến thành thân người. Nhưng nếu tương lai có duyên gặp lại, người ta đều vẫn cô đơn như hiện giờ, người có nguyện ở bên ta không?”

Trần châu tất nhiên không thể trả lời.

Đàm U nhếch môi cười, đáy mắt có tia sáng động lòng người.

Lưu Quang nhìn thấy, cả người như bị sét đánh, ruột gan rối bời.

Vì sao Đàm U lại xuất hiện ở bờ biển ấy? Vì sao lại lưu lại máu mình lên viên trần châu? Vì sao... lại nói ra những lời ấy?

Lưu Quang giữ chặt lấy gương, thân thể run rẩy không ngừng, vốn đã đoán được đáp án, nhưng lại không dám tự mình kết luận.

Đàm U thường xuyên truy hỏi thân thể của cậu, là vì đã sớm nhận ra cậu rồi? Hay là, bởi vì chính hắn đã giúp cậu biến thành hình người?

Chuyện quan trọng như thế, vì sao Đàm U chưa từng nhắc đến?

Không, là cậu đã quên hẳn trước.

Đàm U kiêu ngạo tự phụ như thế, sao có thể chủ động nhắc đến chuyện này?

Người này phải đợi cậu thật sự thích mình, mới mở miệng nói cho cậu, bản thân đã làm thế nào nhận ra cậu trong trăm ngàn viên trần châu.

Gương lại rung động.

Mặt gương gợn sóng, hình ảnh lại dần mờ đi.

Lưu Quang cuống quýt cúi đầu, hôn lên bóng dáng đã dần tan biến, miệng đắng ngắt, không kìm lòng được lẩm bẩm liên hồi: “Tôi thích người, tôi thích người, tôi thích người...”

Giọng cậu càng ngày càng thấp.

Để mà cuối cùng bay đi theo làn gió, không đến tai ai được.

35. Chương 35

Hoàng hôn buông xuống.

Vàng dương nơi chân trời sáng rực, hồ nước phủ lên mình lớp voan sương mù mỏng manh, cảnh vật bốn phía đều chìm trong một khoảng mênh mông.

Lưu Quang ngồi trên một hòn đá cạnh bờ hồ, một bàn tay ngâm trong nước lạnh, lẳng lặng theo dõi đôi Uyên Ương chơi đùa trên mặt nước, quẩn quít triền miên, khiến người ghen tỵ.

Người hữu tình trên thế gian này, nên được ở bên nhau.

Có điều cậu hiểu được thì đã quá muộn, để lỡ mất người kia.

Lưu Quang cử động ngón tay, mặt nước lại gợn lên từng tầng sóng, loáng thoáng như nét mặt Đàm U. Rõ ràng là không cố nhớ đến, nhưng chỉ cần không cẩn thận là sẽ phát hiện tâm trí mình chỉ có một người.

Còn nhớ lần đầu gặp mặt cũng là ở bên hồ nước này, Đàm U dưới ánh trăng mỉm cười, bằng một câu nói đã vạch trần thân phận cậu, hỏi cậu có phải là từ ngọc trai hóa thành không.

Chuyện đã qua từ lâu, nhưng cậu vẫn nhớ rõ ánh mắt sâu thẳm nóng cháy ấy bám chặt lấy mình, lời nói rành rọt – Ta, muốn, em.

“Lưu Quang”

Giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau.

Lưu Quang hoảng hốt, thoát khỏi dòng ký ức triền miên, quay đầu lại thấy Bạch Thất Mộng đang từ xa tới. Trái tim cậu đập dồn dập, chẳng biết sức lực đã biến đi đâu hết, vất vả lắm mới đứng lên hành lễ: “Bạch Hồ đại nhân.”

“Lưu Quang, gần đây cậu làm sao thế? Cả ngày chẳng thấy bóng dáng đâu?” Bạch Thất Mộng nhanh chân tiến đến, cây quạt trong tay lay động, bộ dáng phong lưu đã trở lại như xưa, “Hừm... hơn nữa gần đây có vẻ tinh thần cậu không tốt lắm.”

“Chỉ là hơi mệt thôi.”

“Thế thì càng nên nghỉ ngơi. A, đúng rồi, mấy ngày trước cậu đã hỏi đường tới Huyền Hư đảo đúng không? Ta đã nhờ người dò hỏi, sẽ nhanh có tin thôi.”

Mấy ngày trước ư?

Đúng thế, mới chỉ có mấy ngày ngắn ngủi mà thôi.

Nhưng với cậu, sao lại dài như cả một đời vậy?

Lưu Quang nhắm mắt lại, cả cảm giác đau đớn cũng đã thành tê dại, nhẹ nhàng nói: “Dù tìm được cũng chẳng ích gì, người ấy sẽ không gặp tôi.”

“Lưu Quang?”

“Nhưng dù thế nào, tôi cũng phải về bên ngài ấy.”

Bởi vì cậu thích người.

Bởi vì cậu không thể khống chế... nỗi tương tư vô bờ bến.

Lưu Quang vừa dứt lời thì mặt tái nhợt, ánh mắt lại kiên định, dường như dù có phí phạm cả một đời cũng sẽ không ngừng tìm kiếm, không hề do dự.

Bạch Thất Mộng không phải thẳng ngốc, tất nhiên có thể đoán được phần nào, vừa định truy hỏi, Lưu Quang đã phục hồi lại, cố ý đổi đề tài: “Nghe nói Bạch Hồ đại nhân đã nhận nhiệm vụ mới, phải tới Nhân Giới một lần?”

“Ừ, chỉ là bắt một thằng nhóc về, rất đơn giản.”

“Tôi cũng theo.”

“Không cần phiền toái, ta mang Tiểu Hồng Tiểu Tử đi là được. Thân thể cậu không tốt, cứ ở lại giữ nhà đi.”

“Bạch Hồ đại nhân.”

“Ôi, tối nay ta có hẹn uống rượu, không đi khéo lại muộn mất.” Bạch Thất Mộng mỉm cười, khoe mắt lông mày hiển hiện phong lưu, dịu dàng nói: “Lưu Quang, em ngoan ngoan nghe lời đi.”

Lưu Quang chịu thua y, đành thở dài đáp vâng, nhìn bóng y khuất sau hành lang dài.

Có điều ngay ngày thứ hai họ rời đi, Lưu Quang vẫn không thể yên tâm, cân nhắc nhiều lần, cuối cùng vẫn hình lên viên trân châu, lặng lẽ đi theo.

Đến Nhân Giới mới biết Bạch Thất Mộng phóng đảng ra sao.

Thì ra hẳn tuy đầu thai chuyển thế một lần, nhưng tính trăng hoa không mấy may thay đổi, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng, luôn vọng tưởng trái ôm phải ấp, tận hưởng yến oanh.

Thậm chí ngay cả khi xử lý việc nghiêm túc vẫn không quên dùng ít thủ đoạn phong lưu, chẳng hiểu sao lại đánh cược với Quý Vương, nếu luận võ thua dưới tay hắn, sẽ bỏ qua tha cho đứa bé kia.

Thế nên chuyện Bạch Thất Mộng bị người ta lừa rơi vào trận pháp tà quái uy lực đáng sợ là đương nhiên, trận chiến này vốn đã không có phần thắng. Nếu không tuân thủ lời hứa hẹn kia, e là vĩnh viễn Bạch Thất Mộng cũng không thể ra khỏi quỷ trận, nhưng nếu thật sự thả đứa bé là ma tinh chuyển thể kia đi, chắc chắn sẽ xúc phạm Thiên Quy, đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Mất thấy tình thế nguy cấp, Lưu Quang không thể không hiện thân chắn trước mặt Bạch Thất Mộng, đỡ thay hẳn một kiếm của Quỷ Vương.

“Lưu Quang?” Bạch Thất Mộng thấy cậu, bật kêu, đưa tay xoa trán châu trên trán, thở dài một tiếng, “Quả nhiên cậu vẫn đi theo.”

“Bạch Hổ đại nhân ở đây, sao tôi có thể không tới.”

“Nhưng mà...”

“Thuộc hạ tự tiện bỏ nhiệm vụ, trở về xin chịu phạt sau.”

Lưu Quang mặt không thay đổi ứng đối vài câu, quay đầu về phía Quỷ Vương, hạ giọng nói: “Một lời Bạch Hổ đại nhân đáng giá ngàn vàng, nếu đã nhận lời đánh cược với các hạ, tất nhiên sẽ không đổi ý. Nhưng việc này liên hệ rất nhiều, một thân ma tính của vị tiểu công tử kia nếu thả ra ngoài Thiên Giới ắt sẽ truy cứu. Thế nên, xin để cho ta thấy Bạch Hổ đại nhân đánh ván cược này đi.” Vừa nói chuyện, vừa rút vũ khí bên hông ra.

“Kết quả luận võ dù ai thắng ai thua, thì đều do mình ta gánh chịu.”

Thân hình cậu mỏng manh, nhưng trường kiếm nơi tay, khí thế bức người không để cho ai khinh thường.

Quỷ Vương vẻ ngoài chẳng khác nào một thư sinh trẻ tuổi, tuy bụng dạ khó lường, nhưng bề ngoài lại rất nhã nhặn, đánh giá Lưu Quang một hồi vẫn không lên tiếng.

Bạch Thất Mộng ngược lại mặt biến sắc, kêu lên: “Lưu Quang, cậu phát điên rồi sao? Chỉ dựa vào một mình cậu sao có thể lật ngược tình thế. Chúng ta không có phần thắng, nếu cậu thay ta nhận ván cược này chắc chắn sẽ bị Thiên Giới trách phạt.”

“Tôi biết.” Lưu Quang gật đầu, nở nụ cười gượng, nói: “Nhưng sao tôi có thể để Bạch Hổ đại nhân mạo hiểm.”

Cậu nói những lời này đến là bình thản, lại khiến người ta rung động tâm can, Bạch Thất Mộng ngây ra, sau đó bước lùi lại, cười khổ: “Ta hiểu. Việc em quyết định, chẳng ai cản được.”

Lưu Quang chỉ cười.

Nụ cười này chỉ thoáng qua, khi cậu quay đầu đối diện Quỷ Vương thì vẻ đăm đăm xa cách bình thường đã trở lại, nho nhã nói ra một chữ “Mời”.

Quỷ Vương vốn đang chiếm thế thượng phong, giờ càng nhàn hạ, thoải mái đáp: “Đắc tội.”

Dứt lời, liền vung kiếm.

Lưu Quang sầm mặt, kiếm loáng lên, không chút do dự nghênh đón.

Chỉ trong chớp mắt ánh kiếm giao nhau, tay áo tung bay, hai người quấn vào nhau.

Nếu chỉ xét đến kiếm pháp, Lưu Quang cũng không đến nỗi nào, nhưng giờ đang đứng trong quỷ trận, bản lĩnh có cao cường mấy cũng khó thể hiện, tất nhiên là chịu thiệt không ít.

Kiểm cậu đâm vào vai Quỷ Vương, khi đối phương vừa né tránh thì tung một quả cầu phép vào mắt hắn. Quỷ Vương có thể tránh nhưng lại không tránh, chỉ mỉm cười, bước chân thay đổi, thân hình như quỷ mị nhoáng lên, bóng dáng biến mất tung.

Ảo thuật che mắt?

Lưu Quang đối mặt với biến cố bất thành linh, cũng không bối rối, chỉ nhanh chóng nhắm mắt lại, đâm kiếm ra phía sau.

Vút!

Kiểm này không trúng đích, chỉ cắt vào tay áo Quỷ Vương, quá là mạo hiểm.

Mà Lưu Quang khi thu kiếm lại, thì cả người chấn động, bật ho khan. Thì ra quỷ trận này có thể bật ngược pháp thuật, quả cầu lúc này không trúng Quỷ Vương, pháp lực từ đó lại bị trấn pháp hấp thu, phản phệ lên chính mình.

Dùng lực càng nhiều, bị thương càng nặng.

Dù thế, biểu cảm của Lưu Quang vẫn không thay đổi, hít thở sâu một hồi lại tiếp tục đưa kiếm lên.

Quỷ Vương vẫn sử dụng bộ pháp quỷ dị kia, lúc thì biến mất, khi thì đột ngột xuất hiện, cố ý dẫn kiếm Lưu Quang đâm vào vách đá, không ngừng bị pháp lực phản phệ.

Ánh mắt Lưu Quang vẫn bình tĩnh như nước, dù bị thương thế nào vẫn chẳng mảy may bận tâm, tiếp tục chiến đấu. Không biết là bao lâu sau, khi cậu chém xuống một kiếm, Quỷ Vương lại không né, chỉ bật cười mà đỡ.

“Choang!”

Thanh âm sắt thép chạm nhau vang lên.

Hai thanh kiếm vốn nên ma sát cắt nhau, lại không biết Quỷ Vương dùng thủ đoạn gì, trường kiếm trong tay hắn đột nhiên trở nên mềm mại như rắn, quần lấy cánh tay Lưu Quang.

Lưu Quang kinh ngạc, chỉ một chớp mắt chần chừ, đã bị Quỷ Vương chiếm tiên cơ.

Sau hào quang chói mắt, trường kiếm kia khôi phục bình thường, lưỡi kiếm sắc bén kề sát cổ họng Lưu Quang.

“Thế nào? Bội kiếm của ta lợi hại chứ?”

“Ta thua.” Lưu Quang cúi thấp đầu, thanh âm thật khẽ, mặt vẫn không chút biểu tình.

Quỷ Vương mỉm cười thu kiếm, chấp tay lại: “Đa tạ.”

“Ước định đó ta nguyện hết sức.” Lưu Quang đưa tay đặt lên miệng, cố áp chế huyết khí đang dâng lên trong cơ thể, “Dù thế nào, trẻ con vẫn vô tội. Hi vọng các hạ có thể dạy dỗ vị tiểu công tử kia chu đáo, tương lai bớt cho nhân gian một lần đại họa.”

Dứt lời, xoa người rời đi.

Bước chân cậu không còn vững, hiển nhiên là đã trọng thương, nhưng sống lưng thẳng tắp, từng bước một đi về phía Bạch Thất Mộng, không hề yếu thế.

Đến khi nắm lấy tay Bạch Thất Mộng, mới thấy chân mềm nhũn, trước mắt tối sầm.

36. Chương 36

Có tiếng ồn ào từ xa vọng lại.

Tiếng Bạch Thất Mộng gào thét ầm ầm vang đến, nghe mơ mơ hồ hồ, chẳng rõ ràng gì cả.

Lưu Quang hiềm khi thấy hắn nổi giận như thế, muốn mở miệng dỗ dành, nhưng vừa nhúc nhích thì đau không chịu nổi, bất giác run rẩy cố mở mắt ra.

Cậu đang nằm ở một nơi xa lạ.

Dưới lưng vừa cứng vừa lạnh, phòng rất lớn, nhưng chẳng có bất cứ đồ vật gì, chỉ có một ngọn đèn lấp lóe trong hốc tường, từ phía ngoài cửa sổ lọt vào ít tia sáng đỏ.

Lưu Quang vừa nghĩ, lập tức đoán ra được đây là đâu.

Cậu tự ý thả trọng phạm của Thiên Giới, kiêu gì cũng chịu phạt, e là lúc cậu hôn mê phía trên đã biết được, nên bắt lấy đưa tới Hình Đường chờ xử lý. Còn Bạch Thất Mộng làm ầm ĩ như thế đương nhiên là vì muốn cứu cậu.

Lưu Quang biết là rắc rối to rồi, nhưng lại cảm thấy rất bình tĩnh, một chút hoảng sợ cũng không có. Cậu loay hoay ngồi dậy, cẩn thận tựa đầu vào tường.

Dưới đất lạnh như băng, cậu run lên, chẳng còn sức mà động dậy, chỉ nghe tiếng Bạch Thất Mộng càng ngày càng xa dần, ngoài cửa lại vang lên tiếng bước chân.

“Kẹt...”

Một lát sau, cửa phòng bị đẩy ra.

Lưu Quang cố nhấc mí mắt lên, nhìn rõ diện mạo người tới, không khỏi ngạc nhiên.

“Phượng Tử Hi?”

Cậu cứ nghĩ cả đời này sẽ không gặp lại người này nữa.

Phượng Tử Hi mặc áo đỏ rực, tóc đen buộc lại đằng sau gáy, gương mặt mỹ lệ vẫn mang theo vẻ thơ ngây, mở miệng kêu: “Lưu Quang ca ca.”

Lưu Quang chỉ nhú mày, không để ý tới cậu ta.

Phượng Tử Hi bước thêm một bước, ngồi xuống trước mặt cậu: “Lưu Quang ca ca, em nghe nói anh gặp chuyện không may nên vội tới đây. Anh sao rồi? Có bị thương không?”

Lưu Quang vẫn không động dậy.

Phượng Tử Hi muốn nắm tay cậu, nhưng rồi lại thôi, thở dài: “Em biết anh giận em lừa anh, nhưng em không có hối hận. Cái cảm giác bị bán cho người ta làm đồ chơi, bị nhốt trong lồng không thể tung bay, mãi mãi không thể gặp được người yêu mến, nỗi khổ tương tự chia lìa giữa hai tầng trời... Em không bao giờ muốn lại phải chịu nữa.”

“Thì ra là thế.” Lưu Quang gật đầu, nói, “Cậu vì để có được lòng tin của ta, dám nuốt thuốc độc hủy cổ họng mình? Khả năng diễn kịch thật cao siêu.”

“A,” Phượng Tử Hi cười, đáy mắt có tia sáng kỳ lạ, “Trên đời có ai tự nhiên đã biết diễn kịch đâu?”

Nghe thế, Lưu Quang cuối cùng mới liếc nhìn cậu ta, ánh mắt lảng lạng chuyển dần từ dưới lên trên.

Lúc ánh mắt hai người chạm nhau, Phượng Tử Hi dường như cực kỳ kinh hoảng, vội quay đầu.

Lưu Quang lúc này đã mở miệng, nhẹ nhàng nói: “Thì ra đúng là thế.”

“Sao chứ?”

“Mi tâm câu đen kịt thế kia, quả là dầu hết đèn tắt.” Dừng một chút, hỏi, “Người kia có biết bí mật của cậu? Hẳn có biết... cậu sau khi dùng lửa phượng hoàng bắn ra Huyền Nhật Tiên, sẽ khó mà thoát chết?”

Phượng Tử Hi nín lặng, từ tốn quay đầu lại, bỗng nhiên nhếch môi cười.

Lưu Quang nhìn nụ cười chẳng chút thật tâm này, tự dưng thấy cậu ta trông xinh đẹp vô ngần, tiếng nói tuy khản đặc khó nghe, nhưng lại vô cùng dịu dàng: “Vì sao em lại để cho người ấy biết chứ? Cuộc đời này của em chưa từng có thời gian vui vẻ như vậy. Nếu có thể ở bên người ấy, dù chỉ có thể sống một ngày, đối với em cũng đã như một đời rồi.”

Sắc mặt Lưu Quang thay đổi, có chút dịu lại.

Phượng Tử Hi thấy thế vội kè sát lại, nói: “Lưu Quang ca ca, em sẽ cứu anh ra ngoài.”

“Cậu ư?”

“Chủ nhân nơi này làm việc rất cứng nhắc, luôn luôn công chính vô tư, dù có đi cầu xin chưa chắc đã được. Nhưng nếu anh đẩy trách nhiệm về phía Bạch Thất Mộng, em nhất định sẽ có thể ra tay cứu anh ra ngoài.”

“Rồi thế nào? Để Bạch hổ đại nhân chịu phạt thay tôi?”

“Tai họa này vốn là do Bạch Thất Mộng chuốc lấy.”

Lưu Quang lắc đầu: “Cậu đi đi.”

“Lưu Quang ca ca...”

Lưu Quang nhắm mắt lại không nhìn cậu ta nữa.

Phượng Tử Hi không biết phải làm sao, muốn đưa tay kéo cậu lên, lại nghe bên ngoài có âm thanh, một người lạnh lùng hỏi: “Tĩnh rồi?”

Tiếng nói kia như gió tuyết, một chút tình cảm cũng không có.

Phượng Tử Hi há hốc miệng, vội nắm lấy tay Lưu Quang, hạ giọng: “Chủ nhân Hình Đường đến, trăm ngàn lần đừng trả lời hần.”

Lưu Quang không thêm để ý, đáp trả: “Phải.”

Rồi có tiếng người vỗ tay, hai người áo đen bước vào, một trái một phải kéo Lưu Quang từ dưới đất dậy.

Lưu Quang cả người đau đớn, nhưng vừa đứng vững, lập tức hít dẫu mấy hơi rồi nói: “Để tôi tự đi.”

Dứt lời, vùng khỏi tay kiềm giữ của hai người kia, từng bước một đi về phía trước, chẳng hề do dự.

Phượng Tử Hi lo lắng phát điên, không nhận nổi gọi với theo: “Lưu Quang ca ca, tự ý thả ma tinh chuyện này không nên bé xé ra to. Anh cứ đi thế sẽ bị tra tấn chết mất...”

Lưu Quang mất điếc tai ngơ.

Cậu ra khỏi phòng, mới phát giác bên ngoài là một hành lang tối đen lại dài dằng dặc, cứ như chẳng có điểm cuối cùng. Đội bên ngoài cũng có những người mặc áo đen y hệt, gương mặt khuất trong bóng tối, không nói lời nào, chỉ phát tay bảo cậu tiếp tục đi.

Bạch Thất Mộng ở phía xa vẫn to tiếng chửi bới không ngừng. Phượng Tử Hi ở đằng sau thì không ngừng khuyên nhủ. Lưu Quang không hề nghĩ ngợi cứ bước đi, đầu óc chỉ nghĩ đến những bước chân trên hành lang, hướng với phía trước tối đen thăm thẳm. Ngực cuộn lên nóng rực. Mỗi bước đi gần như là dồn hết sức lực. Nhưng cậu nghiêng chặt răng, cưỡng ép mình đi về phía trước, khi ngón tay cuối cùng cũng chạm vào được cánh cửa đồng, cảm giác lạnh lẽo từ ngón tay truyền ập vào, khiến cậu run lên, gần như là ngay lập tức ngã xuống.

Trong chớp mắt ấy, bỗng có một đôi tay giữ chặt eo cậu.

Lưu Quang ngẩn ngơ, trái tim đập rất nhanh, chưa kịp quay đầu lại đã cảm thấy đôi môi ấm áp kề sát vành tai, giọng nói quen thuộc vang lên, kèm theo tiếng thở dài như có như không: “Bạch Thất Mộng hờ một chút lại gây chuyện thị phi, vốn không đáng để em chịu khổ vì hần.”

37. Chương 37

“Điện hạ?”

Lưu Quang nghẹn lại, bất giác cất tiếng gọi, mở miệng mới thấy giọng mình khản đặc, chẳng hề giống lúc thường.

Đàm U không trả lời.

Chỉ chậm rãi nâng tay, dùng bàn tay che kín mắt cậu.

Lưu Quang thấy trước mắt tối đen, không khỏi lui về sau, rơi vào vòng tay ấm áp.

Bên tai, tiếng tim đập liên hồi.

Thời khắc này, dường như trời đất đều biến mất, chỉ còn cậu và người kia.

Nhưng phía sau rất nhanh vang lên tiếng bước chân, có tiếng người cười khẩy, nói: “Hôm nay thật náo nhiệt, ai cũng muốn đến chỗ ta đi dạo, mà thân phận còn càng ngày càng lớn chứ. E là không lâu nữa, Hình Đường này đổi thành quán trà được rồi.”

Đàm U không để ý tới lời trào phúng ấy, chỉ giữ chặt lấy Lưu Quang, nói: “Chúng ta đi.”

“Khoan đã.” Giọng nói lạnh lẽo kia lại vang lên, vẫn không hề mang theo chút tình cảm nào, “Người này tự ý thả trọng phạm của Thiên Giới, theo lý phải ở chỗ này chịu phạt. Dù là Nhị điện hạ cũng không được phép tùy tiện dẫn người đi.”

“A,” Đàm U cười, chậm rãi hỏi, “Nơi này? Người thật sự muốn sửa lại thành quán trà?”

Dứt lời, đầu ngón tay bắn ra.

Mặt đất lập tức chấn động.

Vách tường nứt ra, cửa đồng kêu ong ong, hành lang tối đen hỗn độn. Trong một thoáng mà trời đất như chuyển dời, cả tòa nhà muốn sụp xuống, tiếng kêu than sợ hãi vang lên không ngớt.

Lưu Quang mắt bị bịt kín, không hiểu lắm chuyện gì đang xảy ra, nhưng được Đàm U ôm trong ngực nên chẳng hề thấy lo lắng. Một lúc lâu sau mới thấy chấn động dần lắng xuống, tuy tiếng đất đá rơi xuống rất chói tai.

“Nhị điện hạ tính tình thật khác người, xem ra hôm nay không mời được người ở lại.”

“Chuyện ta muốn làm, trước giờ có ai dám quản?” Đàm U hừ một tiếng, vẫn không hề quay lưng lại, chỉ cúi đầu hôn lên trán Lưu Quang, nói: “Người này là của ta. Nếu người nhất định truy cứu việc này, cứ đến Huyền Hư Đảo tìm ta.”

Dứt lời, tùy tiện hất tay, tay áo vung lên.

Bức tường ngay lập tức vỡ toang, hổng ra một lỗ lớn. Mọi người ngã trá ngã phải, thở mạnh cũng không dám.

Đàm U theo đó mà quay người đi, bỏ bàn tay ra khỏi mắt Lưu Quang, kéo cậu ngang nhiên rời đi.

Hai mắt Lưu Quang lại thấy tia sáng, đột ngột quá không thích ứng được, tập tễnh theo sau, dần dần mới thấy rõ bóng Đàm U, dáng người như ngọc, khí độ bất phàm.

A, đó là người cậu ngày đêm mong nhớ.

Hai chân cậu như đang bước trên mây, trái tim không nghe lời đập loạn, đầu óc chẳng còn nghĩ được gì nữa chỉ theo Đàm U đi về phía trước, đi qua một lớp cửa đồng này tới một lớp cửa đồng khác, ra khỏi điện phủ.

Nơi này là Hình Đường, đương nhiên đáng sợ âm u, nơi nơi đầy những dụng cụ tra tấn. Nhưng giờ phút này cả điện phủ sụp hơn nữa, nóc nhà lung lay chẳng khác gì phế tích.

Quả là trừ Nhị điện hạ to gan, còn ai có thể làm đến bước này.

Không bao lâu sau, Lưu Quang và Đàm U bước ra khỏi cửa lớn.

Bên tai vẫn có tiếng đồ vỡ, mơ hồ còn có tiếng Bạch Thất Mộng ở phía xa: “Tên quái dị gần đỡ tâm thần, người có gan thì ra đánh với ta một trận, đừng làm khó Lưu Quang nhà ta!”

Nghĩ là biết hẳn bị chặn ngoài Hình Đường, không biết bên trong có chuyện gì nên cứ hùng hổ đòi tìm Hình Đường chủ nhân quyết đấu.

Lưu Quang cảm thấy buồn cười, bước chân vì thế mà hụt mất một nhịp, lao đầu vào người Đàm U.

Đàm U không biết đã dừng lại từ bao giờ, vẫn quay lưng với cậu, cũng thả tay ra, nặng nề nói: “Bạch Thất Mộng ở gần đây, em đi tìm hắn đi.”

“A?” Lưu Quang ngẩn ngơ, như bị người gọi dậy khỏi giấc mơ, “Điện hạ...”

Đàm U tiếp tục nói: “Bạch Thất Mộng cứ điên điên khùng khùng, nếu em không muốn gặp phiền toái, đừng cứ chiều hắn. Dẫu sao, không phải lần nào ta cũng có thể kịp đến cứu em.”

Lưu Quang nằm mơ cũng không ngờ Đàm U lại nói ra những lời này, giọng điệu còn bình tĩnh đến thế, từ đầu tới cuối chẳng hề nhìn cậu lấy một lần. Cậu đột nhiên cảm thấy ngực thắt lại, phía trước so với hành lang tăm tối kia càng đáng sợ hơn trăm ngàn lần.

Trên người cậu vốn bị thương, giờ đầu óc tỉnh táo lại, chợt cảm thấy tay chân thân thể chỗ nào cũng đau đớn, nghiêng ngả muốn nắm lấy tay Đàm U.

Nhưng vừa chạm đến ống tay áo kia, chợt thấy lóe lên, bị xung lực bắn ngược ra sau, ném cậu bay ra..

Trời đất đảo lộn.

Khi Lưu Quang đập xuống đất chẳng hề thấy đau đớn gì cả, nhưng thân thể tê dại đi, chỉ có thể dùng ánh mắt mơ hồ nhìn về phía bóng người cao ngất kia, kinh ngạc nghĩ: Ngay cả chạm cũng không chịu để cho cậu chạm vào.

Đàm U vẫn không mở miệng nói lấy một lời, tay chấp sau lưng, nhắc chân đi.

Lưu Quang bỗng nhiên ngửi thấy mùi máu tanh nồng.

Tai cậu ong lên, một lúc sau mới hiểu đó là mùi từ trong cổ họng chính mình. Thân thể cậu đã đến giới hạn, gần như không thể động đậy, nhưng đầu óc lại rõ ràng hơn, biết bản thân chỉ có một cơ hội duy nhất, nên dồn sức kêu lên: “Tôi thích ngài!”

Đàm U cứng đờ.

Lưu Quang hạ giọng, nhẹ nhàng nói: “Điện hạ, tôi thích ngài.”

Cậu nằm trên mặt đất, ánh mắt gắt gao dõi theo bóng áo tím, khát khao người kia quay đầu một lần.

Kết quả chỉ nghe thấy tiếng Đàm U cười.

Tiếng cười khe khẽ dễ nghe như gió xuân, khiến lòng người rung động, lời nói nói rõ từng từ: “Nếu đã chơi chán, ta sẽ không muốn nữa.”

Lưu Quang chỉ có thể trở mắt nhìn bóng áo tím càng ngày càng xa.

Ánh sáng thế giới chung quanh đều như tắt hẳn.

Cậu không biết mình nằm đó bao lâu, chỉ là một giây, mà lại như cả đời. Dù sao, đến lúc Phượng Tử Hi đỡ cậu dậy, chân tay cậu đã có thể cử động lại.

“Lưu Quang ca ca, anh có sao không?” Phượng Tử Hi nắm lấy tay cậu hỏi, mặt đầy lo lắng.

Lưu Quang chẳng biểu cảm gì, chỉ thản nhiên liếc nhìn cậu ta, hỏi: “Cậu biết Huyền Hư Đảo ở nơi nào?”

“Em...” Phượng Tử Hi do dự, tròn mắt đảo một vòng.

Lưu Quang thấy thế, bỗng nhiên xoay cổ tay, một thanh đoản kiếm hiện hình, không chút lưu tình ép vào cổ Phượng Tử Hi, “Nói thật ra đi, đừng giở trò.”

Phượng Tử Hi tất nhiên là kinh hãi, một lúc sau mới cười khổ: “Em đã sắp chết rồi.”

“Sống thêm được một ngày là được một ngày.” Lưu Quang đẩy kiếm thêm một chút, lạnh nhạt nhìn máu tươi chảy ra, “Kiếm của ta... không phải là chưa dính máu bao giờ.”

Ánh mắt cậu khi đó lạnh thấu xương, sát khí trên người rất nặng, cứ như là một người khác.

Trái tim Phượng Tử Hi phát rét, đột nhiên hiểu ra, kêu lên: “Anh cố ý! Anh cố ý chịu phạt thay Bạch Thất Mộng, thử xem Nhị điện hạ có xuất hiện cứu mình hay không!”

Lưu Quang không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ lẳng lặng nhìn cậu ta.

Phượng Tử Hi được xác nhận, còng kinh ngạc: “Lưu Quang ca ca, anh sao lại điên khùng vậy? Nếu như Nhị điện hạ không xuất hiện, e là anh...”

Chưa dứt lời, Lưu Quang đã nở nụ cười.

Cậu chậm rãi buông đoản kiếm ra, trở lại dáng vẻ ôn hòa lạnh nhạt thường ngày, thậm chí còn tự tay lau đi vết máu trên cổ Phượng Tử Hi, từ tốn nói: “Nếu không phát điên, sao có thể coi là đã thực sự yêu.”

38. Chương 38

Phượng Tử Hi lẳng lặng nhìn hắn, đôi mắt đột nhiên ảm áp vời vợi, như thể đang nhớ lại điều gì, hạ giọng nói: “Có một người trước kia vì gặp ta ở Huyền Hư đảo, cũng chẳng cần mạng mình.”

Dứt lời, viết vài chữ vào lòng bàn tay Lưu Quang.

Lưu Quang không nghĩ đến phương pháp đơn giản như thế, chân chừ một lát rồi gật đầu với Phượng Tử Hi, sau đó quay lưng bước đi. Nhưng bước chân cậu lảo đảo, khắp khiêng suýt ngã xuống đất.

Phượng Tử Hi vội đỡ tay cậu, nói: “Lưu Quang ca ca, em quả thực đã không còn sống được mấy ngày, anh...”

“Ta và cậu không còn gì để nói hết.”

Lưu Quang khoát tay, từng bước đi về phía trước không hề nhìn lại.

Sắc trời tranh tối tranh sáng, cảnh vật xung quanh hoàn toàn xa lạ.

Mỗi một bước chân hạ xuống đều như dẫm lên đầu mũi dao, đau đớn kịch liệt từ gan bàn chân dồn lên, chẳng biết thân đang ở nơi nào. Trán cậu ướt đầm mồ hôi lạnh, hai mắt đã nhòe cả đi, nhưng chỉ một lòng tìm đến nơi có nước, đáng tiếc lực bất tòng tâm, chẳng bao lâu lại ngã xuống đất.

Bóng tối lại chồm đến.

Lưu Quang cố gắng giãy dụa, nhưng cuối cùng bất tỉnh đi trong đau đớn.

Khi tỉnh lại bên tai vẫn rất ồn ào, cậu vừa mở to mắt, đã thấy hai thiếu nữ một đỏ một tím vây ở bên giường, lú lo không ngừng.

“Tỉnh rồi, Lưu Quang tỉnh rồi!”

“Cám ơn trời đất, sợ muốn chết đi được.”

“Đúng thế, nếu cả Lưu Quang cũng xảy ra chuyện, chúng ta biết phải làm thế nào đây.”

Cũng?

Lưu Quang nhú mày, thân thể tuy rằng không tốt, nhưng vẫn đầu óc chưa bị ảnh hưởng, thế nên hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hai thiếu nữ nhìn nhau, lộ vẻ thương tâm muốn chết, ngắt ngứ nói: “Bạch Hổ đại nhân...”

“Bạch Hổ đại nhân làm sao?”

“Bạch Hổ đại nhân vì cứu anh, chạy tới quyết đấu với chủ nhân Hình đường kia. Cuối cùng bị đánh cho bị thương, còn đến nỗi phải trở về nguyên hình, không biến thành người được.”

“Đúng thế, anh không biết kẻ quái dị ấy ra tay ngoan độc thế nào đâu. Nhất định là hấn ghen tỵ với mỹ mạo của Bạch Hổ đại nhân, nên mới...”

“Hu hu, anh hôn mê bất tỉnh mấy ngày nay, chúng ta đã thử mọi cách rồi, nhưng chẳng thể khiến Bạch Hổ đại nhân biến ra hình người.”

“Bạch Hổ đại nhân là nhân vật phong lưu phóng khoáng như thế, nhưng nếu cứ mãi như thế này sẽ khiến bao nhiêu cô gái phải thương tâm đây.”

Hai chị em họ nhao nhao không ngừng, Lưu Quang nghe mấy câu là hiểu mọi chuyện. Vậy là Bạch Thất Mộng không biết cậu đã được Đàm U cứu đi, nên cố chấp đi quyết đấu với chủ nhân Hình đường, tất nhiên là thất bại thảm hại.

Hơn nữa có lẽ đối phương còn để lại một cảnh cáo nho nhỏ.

Lưu Quang vốn đã rất mệt mỏi, giờ càng thấy đau đầu, buông một tiếng thở dài. Tính nóng nảy dễ xúc động này của Bạch Thất Mộng đến khi nào mới có thể sửa đây.

Oán giận thì oán giận, cậu vẫn bước xuống giường.

“Lưu Quang, người mới trọng thường, giờ chớ nên đi lại.”

“Chịu rồi.”

Lưu Quang lắc đầu, đưa mắt nhìn qua, hai thiếu nữ liền im lặng. Trên người cậu vẫn còn thương tích, nhưng bước đi vài bước vẫn có thể, chỉ mất một lát đã đẩy cánh cửa phòng Bạch Thất Mộng.

Trong phòng không đốt đèn, nhập nhoạng không thấy rõ gì cả.

Lưu Quang để Tiểu Hồng Tiểu Tử đứng ngoài cửa, một mình thong thả đi vào, chăm chú nhìn một lúc mới thấy một đám lông xù phục trong góc phòng. Cái đuôi ỉu xiu gật đông gật tây, trông thật chán nản.

Giờ phải ở bộ dạng này, không có cách trêu ghẹo lòng người nữa rồi.

Không biết vì sao trong đầu Lưu Quang lại bật ra một câu như thế, nhưng lập tức lại mềm lòng, chậm rãi bước tới mấy bước, gọi: “Bạch Hổ đại nhân?”

Con hổ trắng kia “ô” một tiếng, nhưng vẫn một cuộn tròn lại không nhúc nhích.

Lưu Quang cúi người xuống, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông mềm mại.

Dù thế nào, y là vì cậu mới biến thành thế này.

Lưu Quang cứ tưởng mình có hàng vạn lời muốn nói, nhưng khi đứng trước mặt Bạch Thất Mộng, lại thấy rất nhiều điều không thể nói ra khỏi miệng.

Cậu làm bạn bên Bạch Thất Mộng đã mấy trăm năm rồi.

Từ quá khứ đến tương lai, Bạch Thất Mộng vẫn là người rất quan trọng trong lòng cậu.

Nhưng...

Có thể khiến cậu khóc cười, khiến cậu sinh lòng yêu hận, khiến trái tim trật nhịp... đã là một người khác rồi.

Lưu Quang hạ thấp đầu, từ từ chôn mặt mình vào lớp lông xù, khẽ khàng nói: “Bạch Hổ đại nhân, giờ tôi mới nghĩ đến, từ trước đến nay, tôi chưa từng nói thích người.

Hổ trắng run lên, người cứng lại.

Lưu Quang như chẳng hề để ý, nói tiếp: “Khi đó tôi thật không ra làm sao, rõ ràng là thích mà lại không dám nói ra miệng, để lỡ bao nhiêu cơ hội. May mà sau này đã biết không mắc thêm lỗi lầm đó nữa. Đường tôi đã chọn, dù phía trước là vực sâu vạn trượng, cũng không do dự.”

Hổ trắng không thể mở miệng nói chuyện, nhưng lập tức vươn cổ cọ tay Lưu Quang, liếm lòng bàn tay hắn.

Tim Lưu Quang thất lại, lập tức hiểu ý y, không khỏi càng ôm chặt.

Đúng thế, Bạch Thất Mộng hẳn muốn cậu không cần phải bận tâm đến hắn, cứ theo đuổi người cần theo, đi đường nên đi. Có điều, cậu làm sao có thể buông bỏ hết thấy mà đi?

Trong bóng tối, Lưu Quang thở dài một hơi, cuối cùng cũng quyết định.

Đêm dài đằng đẵng.

Cửa phòng Bạch Thất Mộng vẫn đóng chặt, đến chiều hôm sau mới có người đẩy ra. Lưu Quang rời khỏi phòng, mặt tuy tái nhợt nhưng tinh thần lại cực kỳ thoải mái.

Tiểu Hồng Tiểu Tư nhìn đến ngơ ngác, vội vàng vồn vã vây quanh, câu trước câu sau hỏi: “Lưu Quang, Bạch Hổ đại nhân thế nào? Anh có cách cứu ngài chứ?”

“Yên tâm,” Lưu Quang hạ mi, vẻ mặt vô cùng bình thản, “Bạch Hổ đại nhân sẽ khôi phục nguyên hình.”

“A? Chắc chắn rồi sao?”

“Ừ, tôi phải xa nhà một thời gian. Các cô phải chăm sóc Bạch Hổ đại nhân cẩn thận.”

“Đi đâu chứ? Tìm người cứu Bạch Hổ đại nhân?”

Lưu Quang hơi nghiêng đầu, đột nhiên mỉm cười.

Khuôn mặt cậu đã hốc hác hẳn đi, nhưng nở nụ cười như thế, đôi mắt vẫn sáng bừng lên như thế, cậu từ tốn nói từng từ: “Đi đến nơi tôi đến đi”

39. Chương 39

Dứt lời, cũng không giải thích gì, mà nhắm hướng hồ nước đi.

Đôi Uyên Ương kia vẫn đang chơi đùa trên mặt nước, nước hồ trong vắt, dưới ánh mặt trời ánh lên từng lớp lấp lánh.

Lưu Quang cẩn thận nhớ lại chữ Phượng Tử Hi đã viết lên tay mình, ngón tay chậm rãi nhúng vào nước lạnh, chuyên chú niệm một chuỗi chú ngữ dài dòng.

Rào!

Chỉ trong chớp mắt, mặt nước dậy sóng.

Tầng tầng lớp sóng từ giữa hồ tản ra, tạo thành một xoáy nhỏ.

Lưu Quang khi ở Huyền Hư đảo, cũng theo đáy nước gặp Phượng Tử Hi, nên không hề do dự, bước tới trước một bước dài, thả mình vào trong nước.

“Lưu Quang!”

Tiểu Hồng Tiểu Tư gọi với theo trên bờ.

Nhưng cậu không có tâm trí nào để ý, chỉ theo dòng nước rơi xuống không ngừng, không bao lâu sau thì thấy một điểm sáng trắng. Cậu biết đã tìm đúng nơi rồi, nên không hề nghĩ ngợi vọt qua.

Choáng váng một trận.

Sau hào quang chói mắt, Lưu Quang vẫn trôi nổi theo dòng nước, cảm thấy hàn khí lạnh lẽo truyền tới từ xung quanh, xuyên thẳng vào từng tơ thịt kẻ xương.

Cậu không khỏi run rẩy, nổi lên mặt nước hít một hơi, đưa mắt nhìn, nhưng chỉ thấy bốn bề trắng xóa sương mù, một bóng mờ tối phía xa như ẩn như hiện.

... Hẳn là Huyền Hư đảo.

Phượng Tử Hi đúng là đã nói cho cậu biết cách chính xác để tới Huyền Hư đảo, nhưng có thể đến hay không, phải xem bản lĩnh của cậu.

Huyền Hư đảo là nơi âm hàn hư vô, quanh năm bị nước biển lạnh băng bao vây, sương mù dày đặc ngày đêm không tiêu tan, hàn khí trong nước càng đáng sợ, người bình thường vốn không thể chịu nổi.

Lưu Quang biết rõ thể trạng của mình, biết rằng bằng thể lực bây giờ, tiếp tục chỉ có lành ít dữ nhiều. Nhưng trong lòng cậu không hề sợ hãi, khoe miệng thậm chí còn nở nụ cười.

Không vì điều gì khác, chỉ vì... người cậu thích đang ở phía trước.

Rào rào.

Tiếng nước không ngừng.

Hơi lạnh âm lãnh từng chút len lõi vào xương cốt.

Chỉ là ngâm mình trong nước, tay chân đã lạnh tới cứng đờ, dường như cả trái tim cũng tê dại.

Lưu Quang không nhớ rõ mình vượt qua đoạn đường này bằng cách nào, lúc mới ban đầu còn có thể động chân động tay, nhưng sau thì hoàn toàn dựa vào bản năng. Khả năng bơi lội của cậu không kém, nhưng chịu không nổi sự lạnh giá khắc da khắc thịt này, chẳng mấy chốc liền mất đi tri giác, ý thức dần mơ hồ, chỉ thấy phía trước mờ ảo một dung nhan tuấn mỹ thắm tượng niệm trăm ngàn lần.

Đàm U

Đáy lòng cậu thầm gọi cái tên này, cũng không dám há miệng, chỉ nghiến chặt răng, mặc cho vị máu tanh lan tràn trong miệng.

Không phải không nhớ hân.

Chỉ là sợ gọi ra một tiếng, chính mình sẽ không cố gắng được nữa.

Đến khi Lưu Quang đặt chân được lên Huyền Hư đảo, cậu giống như mới chết đi sống lại, toàn thân ướt đầm, tóc đen bết lại bám chặt vào trán, mê man không biết đâu là đường.

Thị nữ trên đảo thấy cậu như vậy, sợ tới mức không dám đi ra trước.

Lưu Quang không thèm để ý, chỉ thở hổn hển hỏi: “Nhị điện hạ đang ở đâu?”

Thị nữ vội nâng tay chỉ hướng.

Lưu Quang lão đảo tiến về phía trước.

Thân thể cậu đã sớm không chịu nổi, nhưng đến lúc này, tay chân như sinh ra sức lực vô cùng tận, để lại trên hành lang từng vệt nước dài.

Cậu đi không nhanh, thường thường phải dừng lại nghỉ, đến khi tới trước cửa phòng Đàm U tóc đã khô phân nửa. Lúc này cậu mới biết mình mệt tới mức nào, giờ tay lên cũng run rẩy, vất vả lắm mới đẩy được cửa – chỉ thấy trong phòng ánh sáng mờ nhạt, khuất sau bình phong sơn thủy, mơ hồ in bóng người quen thuộc.

Trừ Đàm U, còn có thể là ai?

Lưu Quang chỉ vừa liếc nhìn, tim đã đập như trống, nhưng nhớ tới bộ dạng của mình lúc này, e là không nên gặp hân, đang lúc chần chừ chợt nghe người sau bình phong khẽ cười: “Em đến rồi.”

Trong giọng nói ấy lộ ra tình ý triền miên, từng chữ từng chữ lọt vào lòng người, phảng phất như hân đã lẳng lặng chờ đợi ngàn năm vạn năm.

Lưu Quang cảm thấy khí lực toàn thân như bị rút cạn, nếu không phải còn đang bám vào khung cửa, e là sẽ lập tức ngã vật xuống.

“Điện hạ...”

“Ta thật không ngờ, em lại dùng cách này để tới Huyền Hư đảo.”

Lưu Quang nhìn thẳng vào bóng người sau bình phong, nói: “Chỉ cần có lòng, sao lại không tìm được đường?”

“Cũng đúng.” Đàm U cười lớn, “Cậu vì Bạch Thất Mộng, luôn liều lĩnh như thế.”

“A?”

Lưu Quang ngẩn ngơ, nhất thời không hiểu nổi.

Cậu toàn tâm toàn ý tới gặp Đàm U, liên quan gì đến Bạch Thất Mộng? Huống hồ trước khi cậu tạm biệt Bạch Thất Mộng, sớm đã...

“Ta đã nghe chuyện của Bạch Thất Mộng. Hẳn đắc tội chủ nhân Hình đường, bị đánh hiện nguyên hình, không sử dụng được pháp thuật?”

Lưu Quang ngẩn ra, đáp: “Tin tức của điện hạ thật linh thông.”

“A, có đôi lúc, ta thà cái gì cũng không biết.” Ngón tay Đàm U gõ mặt bàn, tự cười rồi tự thở dài. “Ít nhất có thể lừa mình dối người rằng em vì ta mà đến.”

“Điện hạ?!”

Bạch Thất Mộng là Thần Thú một phương, dù bị chủ nhân Hình đường nắm được thóp, hẳn người nọ cũng không dám ra tay quá nặng. Nên muốn hắn khôi phục nguyên dạng cũng không phải quá khó, em lần này không có tới sai nơi.”

Lưu Quang nghe đến đây, mới biết Đàm U hiểu lầm cậu tới là vì Bạch Thất Mộng.

Trong lòng cậu kích động, nhanh đi vòng qua bình phong muốn đối mặt người kia nói rõ ràng, nhưng đến khi cậu tới được trước mặt Đàm U rồi, lại thấy cả thế giới đều câm lặng, bản thân cũng cứng đờ bất động.

Đàm U tĩnh lặng ngồi cạnh bàn, một tay chống cằm, một tay thưởng thức ly trà, thấy Lưu Quang đi đến bên cạnh thì ngừng đầu nhìn cậu, vẻ mặt không có gì khác thường.

Nhưng mặt hắn...

Lưu Quang trắng bệch, ngón tay run lên cứ như bị dao đâm trúng ngực, không thốt nên nổi một lời. Đến lúc này mới hiểu, sự thống khổ của cậu trong nước lạnh, không thể so sánh được với một giây phút này.

Tóc Đàm U che khuất mắt trái và một phần khuôn mặt, mà phần còn lại... đã bị lửa dữ thiêu đốt thành sẹo, đâm vào mắt chọc vào tim, vô cùng kinh khủng.

40. Chương 40

Lưu Quang đột nhiên cảm thấy trời đất đảo lộn.

Đến giờ cậu mới biết, tại sao ngày đó ở Hình đường Đàm U phải che mắt mình đi, cả nhìn cũng không nhìn. Người kiêu ngạo như Đàm U, sao có thể để người khác thấy mình ra thế này?

Một hồi lâu sau, Lưu Quang mới tìm được giọng nói của mình: “Điện hạ, mặt người...”

“Lửa Phượng Hoàng rất lợi hại, phải không?” Đàm U nâng ly trà lên uống một ngụm, nhẹ nhàng băng quơ nói, “Không uống Phượng Tử Hi dùng mạng đổi.”

Lưu Quang choáng váng, cảm thấy còn lạnh hơn khi ngâm mình trong nước, nhưng đầu óc vẫn thanh tỉnh, hỏi: “Liệu có biện pháp trị liệu?”

“Ai biết? Không chừng qua trăm ngàn năm sẽ từ từ khỏi.” Đàm U cười, thoáng liếc nhìn Lưu Quang, “Thật ra để vậy cũng hay. Có thể nhắc nhở ta, sau này đừng ngu ngốc yêu ai nữa. Tình yêu sao, chơi một chút đã chán, vốn không đáng bỏ ra chân tâm.”

Lưu Quang nghe được lời trào phúng này, nội tâm mơ hồ nghĩ: Lúc trước kia, Đàm U quả là đã thật tâm yêu, nhưng cậu không tin. Cậu ngu ngốc tới mức ăn độc được Phượng Tử Hi đưa, lại không tin tưởng người thật tâm yêu mình.

Cậu rất muốn cười to một tiếng.

Nhưng cả sức nhúc nhích khoe miệng cũng không có, chỉ nhẹ nhàng nói: “Tôi nhớ Phượng Tử Hi có nói, Huyền Nhật tiền tuy là khắc tinh của ngài, nhưng có thể tìm được vật khác, có thể thay đổi thể chất trời sinh âm hàn.”

Nghe vậy, Đàm U cười một tiếng, ánh mắt thêm phần nóng cháy, khóa chặt lấy Lưu Quang, “Không sai, ta thiếu chút nữa đã quên, em còn tác dụng đó.”

Vừa dứt lời thì ngoắc tay với Lưu Quang.

Dung nhan tuấn mỹ tuy đã hủy, nhưng ánh mắt hân rung động lòng người như thế, ai có thể cự tuyệt?

Lưu Quang như bị mê hoặc, không nhìn nổi tiến tới.

Đàm U giữ chặt tay cậu, hơi dùng sức, kéo cả người vào lòng, hạ giọng nói: “Em hấp thu thiên địa linh khí hóa thành hình người, quả có thể giúp ta trị thương. Nhưng nếu ta dùng thuật thải bỏ đó, e là chẳng mấy em sẽ hồn phi phách tán, hình thần câu diệt.”

Hắn nói tiếp, ngữ điệu càng mềm nhẹ, ngón tay lướt qua má Lưu Quang, đôi mắt lộ nhu tình như có như không, cúi đầu hỏi: “Lưu Quang, em nói ta làm sao nữa?”

Trái tim Lưu Quang rung động, bỗng nhiên nhớ tới ngày Đàm U trúng tên, mũi tên đỏ lửa bốc cháy trên người, gương mặt vì đau đớn mà vặn vẹo, nhưng khi nhìn cậu, cũng mang vẻ mặt này.

Hắn vì cậu mà bị lừa, vì cậu mà bị thương.

Hắn rõ ràng đang chịu đựng thống khổ liệt hỏa thiêu đốt, nhưng khi mở bàn tay ra, trong lòng bàn tay là viên trân châu không hề tổn hại.

Lưu Quang chỉ cần nghĩ tới tình cảnh lúc ấy, trái tim liền run rẩy, thân thể cũng theo đó mà run rẩy. Đàm U là nhị hoàng tử Thiên Giới tôn quý vô cùng, lại vì mình mà biến thành thế này, sao cậu có thể ngây thơ cho rằng... cho rằng một tiếng thích là đủ? Cậu gục đầu xuống, nghe chính mình lạnh lùng cất tiếng, cả đời này, cậu chưa từng nói lời nào lại gian nan như thế: “Điện hạ đương nhiên bỏ được, vì ta là vì Bạch Hổ đại nhân mà tới mà.”

Dứt lời, bàn tay đặt bên hông cậu lui ra.

“Em đã nghĩ kỹ? Đến tính mạng mình cũng không cần sao?”

“...Phải.”

“Được,” Đàm U nở nụ cười, nhưng ánh mắt không cười, lạnh nhạt nói, “Cởi quần áo.”

Lưu Quang cứng tại chỗ bất động.

“Thất thần làm gì?” Đàm U liếc cậu một cái, ngữ điệu không hề kiên nhẫn, “Cậu đã lấy mình ra trao đổi, thì cho ta xem có đáng giá không.”

Lưu Quang hít sâu một hơi, trái tim như bị bấm nát, nhưng biểu cảm vẫn bình tĩnh, tự đưa tay lên cởi nút thắt trên cổ. Tay cậu run lấy bầy, thử mấy lần đều không được. Đàm U chỉ lạnh nhạt ở bên cạnh nhìn, không hề có ý hỗ trợ.

Trong phòng im lặng đến quái đản.

Quần áo thấm nước rơi xuống từng cái một.

Lưu Quang không biết mình làm sao làm xong nổi, chỉ cảm thấy lạnh, lạnh tới không suy nghĩ được, trong đầu trống rỗng. Đến khi Đàm U đưa tay nâng cằm mình lên, cậu mới giật mình, nghe được tiếng người đó thì thâm bên tai: “Chỉ cần em hậu hạ ta cao hứng, Bạch Thất Mộng sẽ bình yên vô sự.”

Bạch Thất Mộng?

Ôi, cậu sao có thể vì Bạch Thất Mộng?

Lưu Quang cảm thấy buồn cười, miệng lại đắng chát, chậm rãi ngẩng đầu lên hôn lên gương mặt bị lửa thiêu của Đàm U. Cầm xúc khô cần ấy khiến trái tim cậu như bị cào xé, gần như không thể thở nổi.

Đàm U người căng thẳng, lập tức kéo tóc Lưu Quang, mạnh quay đầu đi chỗ khác, hừ lạnh: “Ai cho người hôn nơi đó?”

Nói rồi, vén vạt áo lên, mạnh ấn đầu Lưu Quang xuống.

Lưu Quang ngẩng ra, rồi lập tức hiểu ý Đàm U.

Cậu yếu ớt ho khan vài tiếng, chớp mũi ngửi thấy mùi máu nhàn nhạt, nhưng nhin lại, há miệng từng chút một cắn lấy nút thắt nơi quần, cố sức kéo nó xuống.

Dương vật đã bán cương xuất hiện trước mặt.

Mùi máu nơi cổ họng càng nồng.

Lưu Quang hạ người quỳ trên mặt đất, thân thể không ngừng run rẩy, từng chút một ngậm lấy dục vọng nóng bỏng kia.

Đàm U hét lên một tiếng, trong mắt đã nhiễm lửa dục, tay vẫn nắm tóc Lưu Quang, duỗi lưng đẩy sâu vào trong miệng.

“Ừm A...”

Lưu Quang đóng đưa cùng một nhịp với hắn, tóc đen tản ra trên lưng trần, con người ướt át lại mang một vẻ phong tình khác thường.

Đàm U bất giác động tình, thở hổn hển, tay phải theo lưng trần của cậu trượt xuống, tìm được cửa vào mềm mại, cũng không trêu chọc, mà lập tức đưa ngón tay vào.

“Ừm...”

Hạ thân Lưu Quang co rút, đau tới muốn kêu to, nhưng không lên tiếng, chỉ càng dùng sức quần lấy vật nóng cháy trong miệng.

“Khít quá... Làm sao đây? Bạch Thất Mộng không chạm vào người?” Đàm U cúi xuống, cắn lên vành tai Lưu Quang, ngón tay tàn nhẫn chuyển động, khàn giọng nói, “A, ta biết, hắn khinh thường chạm vào người.”

Lưu Quang nhắm chặt mắt, mặc ngón tay kia ra vào trong cơ thể, mắt càng mọng nước.

Liên quan gì tới Bạch Thất Mộng chứ?

Người cậu thích là hắn.

Nhưng những lời này, e là không có cơ hội nói ra khỏi miệng

41. Chương 41

“Ừ... A...”

Hình ảnh trước mắt nhòa đi.

Rõ ràng là đau vô cùng, nhưng thân thể Lưu Quang vẫn không khống chế được có phản ứng. Vách tường nóng bỏng cắn chặt ngón tay Đàm U, đôi mắt càng ướt át, lấp lánh ánh nước.

Hơi thở Đàm U dần dần dập, hôn lên môi má Lưu Quang một hồi, nghèn nghẹn nói: “Đủ, đứng lên đi.”

Ý thức Lưu Quang đã mơ hồ, hoàn toàn không hiểu gì hết.

Đàm U rút dục vọng của mình khỏi miệng cậu, thuận thế kéo tay ôm người lên đùi mình, nhẹ giọng hạ lệnh: “Tự ngồi lên đi.”

Lưu Quang lập tức tỉnh táo, người cứng đờ.

Đàm U cười, vẻ mặt lạnh lùng, cổ ý kéo dài thanh âm: “Sao vậy? Cả cái này cũng cần dạy sao?”

Lưu Quang mím môi, cả người run lên không ngừng, sắc hồng trên mặt mất hết.

Đàm U híp mắt nhìn cậu, hốt nhiên bật cười ha hả, thuận tay đẩy ngã cậu, đứng dậy muốn đi.

Lưu Quang lúc này sức lực như biến đâu, chỉ thể liên ngã xuống đất, nhưng có lẽ do chân tay lạnh tê đi cả, nên không hề thấy đau, vội vàng ôm lấy eo Đàm U.

“Điện hạ...” Đầu cậu cúi thấp không thể thấp hơn, giọng gần như khó nghe nổi, “Tôi có thể...”

Đúng thế, cậu cả tính mạng còn không cần, sao để ý tới việc này.

Đàm U yên lặng không nói lời nào.

Hồi lâu sau, mới một lần nữa ngồi xuống cạnh bàn, im lặng chăm chú nhìn Lưu Quang.

Đôi mắt kia sâu như nước, nóng rực đến nỗi có thể khiến nười ta tan chảy.

Nhưng Lưu Quang luôn cúi đầu, chủ động treo lên người Đàm U, cố gắng mở hai chân đưa cửa mình cạ vào vật cứng cao ngất. Nhưng nơi đó căng chặt không thể nuốt được quái vật lớn ấy, dù cậu xoay người thế nào cũng không được. Cuối cùng đành đưa một tay xuống, học Đàm U lúc trước chọc vào cơ thể chính mình.

“A...”

Gương mặt Lưu Quang đỏ ửng, dù đã cố sức nhưng vẫn bật thốt lên.

Thanh âm đó yếu ớt, mềm mại quyến rũ vô cùng, khiến người nghe càng muốn cháy hừng hực.

Đàm U không khỏi hít một hơi, há miệng cắn hóm cổ Lưu Quang, hạ giọng: “Mau lên.”

Lưu Quang không dám trái ý hần, vội thêm một ngón tay, cố sức mở rộng cửa mình mềm mại rồi mới hạ eo xuống, khiến vật cứng nóng bỏng kia từng chút một xâm nhập cơ thể mình.

Thân thể như bị xé mở.

Lưu Quang há miệng thở, đau mà không thốt lên được, lại nghe Đàm U cười lạnh: “Chỉ như thế là xong? Cả động cũng không động được sao?”

Trái tim cậu run lên, trong cơ thể như bị xáo tung, cứ có cảm giác mình sẽ chết ngay đi vậy. Đáng tiếc điều đó là không thể, cậu ép chính mình ôm lấy bả vai Đàm U, khó khăn cử động thân thể, hơi chút nâng lên.

Mỗi lần ma sát đều mang đến kịch liệt đau đớn.

Lưu Quang nghiêng chặt răng, chẳng bao lâu, môi đã dính màu máu.

Đàm U nhìn cậu chăm chăm, sắc mặt tối tăm hơn bình thường, nhìn không ra cảm xúc. Chỉ đến khi nhìn thấy sắc đỏ mỹ lệ kia, ánh mắt hần mới biến đổi, lật người lên, áp Lưu Quang lên bàn, nâng hai chân dài lên mạnh mẽ xâm phạm.

“A... A a...”

Đến cả ngón chân Lưu Quang cũng căng thẳng, cúi đầu bật kêu, đau kinh khủng nhưng không dám giãi dụa, người co cả lại run rẩy không thôi.

Bộ dáng yếu ớt này càng kích thích dục niệm của người kia, đao thịt chôn sâu trong cơ thể càng không nề hà đưa đẩy, mỗi lần đều chạm vào nơi yếu ớt nhất.

“Ừm... Đừng...”

Khoái cảm tê dại từ lưng lan ra.

Lưu Quang khó chịu ngửa đầu, tuy vẫn đau, nhưng hai chân lại bắt tri bắt giác quán lấy eo Đàm U.

Đàm U nằm trên người cậu dùng lực, cúi đầu hôn lên môi cậu, mơ hồ gọi: “Lưu Quang, Lưu Quang...”

Lưu Quang như mê đi, cũng quay lại, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt Đàm U.

Đôi môi mềm mại cọ lên vết thương dữ tợn, trêu chọc lòng người ngứa ngáy.

Đàm U muốn tránh lại không tránh khỏi, ánh mắt càng tối, vẻ mặt khó coi vô cùng, vật cứng phía dưới lại càng trưởng lớn, ra sức hoạt động trong cơ thể Lưu Quang.

Hừ!

Hắn thầm rửa một tiếng, trên mặt lại chán nản, đột nhiên phát tay, thuận miệng niệm một câu chú như.

Bình phong đối diện lập tức tỏa ra ánh sáng nhu hòa.

Trong ánh sáng tỏa ra, cảnh sơn thủy dần ẩn đi, thay vào đó là cảnh vật hoàn toàn khác – cảnh kia thật quen mắt, là hoa viên nơi quý phủ của Bạch Thất Mộng.

Mà giờ phút này, trên bình phong có người, một là Bạch Thất Mộng, một là Lưu Quang.

Hình ảnh không ngừng lặp lại.

Đều là cảnh Lưu Quang mỉm cười ôm lấy Bạch Thất Mộng khi đó.

Sau khi Bạch Thất Mộng trở về Thiên Giới gặp chuyện, Đàm U vẫn dùng pháp thuật theo dõi, đã xem cảnh này không ít lần, thậm chí từng cử động từng ánh mắt của Lưu Quang đều ghi tạc trong lòng.

Nhưng lúc này, hắn vẫn xem không rời mắt.

Xem Lưu Quang nở nụ cười như thế nào.

Xem Lưu Quang ôm lấy Bạch Thất Mộng như thế nào.

Xem Lưu Quang...

Cho đến khi trái tim đau đớn, nơi nào đó trong thân thể bật máu, vẫn muốn nhìn hình ảnh người kia cùng mỉm cười.

Vĩnh viễn không chiếm được, không chiếm được.

Ngoài cười, còn có thể làm gì?

Lưu Quang bị áp trên bàn đã ý loạn tình mê, nhưng vẫn nhận ra Đàm U không yên lòng, giãy dụa quay đầu, hỏi: “Điện hạ, ngài đang nhìn gì?”

Đàm U không đáp, đột ngột rút khỏi thân thể Lưu Quang, rồi lập tức đi vào, thân thể khẳng khít gắn kết.

Lưu Quang hoảng sợ than một tiếng, thần trí tan ra, không thể tự hỏi.

Đàm U lại cười.

Hắn siết chặt lấy Lưu Quang, trong mắt trống rỗng, phẩy tay triệt bỏ hình ảnh nơi bình phong, như không có việc gì phun ra vài chữ: “Ngắm phong cảnh.”

42. Chương 42

Cả người Lưu Quang nóng lên, trí não đã sớm bị khoái cảm cường liệt chiếm cứ, vốn không hiểu nổi hắn nói gì, chỉ thấy từ eo trở xuống tê dại đi, trước mắt xuất hiện ánh sáng chói mắt.

Khi sắp đạt tới đỉnh, lại nghe Đàm U hừ lạnh, ghì chặt lấy eo hắn, ghé vào lỗ tai cậu thì thầm một câu chú ngữ.

Trong nháy mắt, ánh sáng ngũ sắc như nổ tung trước mắt, thân thể cảm thấy như bị xé thành vô số mảnh nhỏ.

Nhưng rất nhanh đã khôi phục, thần trí tan rã dần trở về, người ấm áp như được nước biển vây lấy, suy nghĩ càng mơ hồ, không hề thấy chút đau đớn nào.

Lưu Quang không biết chuyện gì vừa xảy ra, chỉ cảm thấy mệt mỏi.

Khi Đàm U rời khỏi thân thể mình, cậu không biết sức lực đi đâu cả, tay chân tê dại mềm nhũn, một chút cũng không muốn cử động. Đúng, không phải là không thể cử động, mà là thân thể mềm nhũn, không muốn động.

Đây là thuật thải bỏ sao?

Không có đau đớn như tưởng tượng.

Chỉ là không biết... liệu có thể chữa vết thương của Đàm U không?

Lưu Quang vừa nghĩ, vừa mở to mắt, liếc về phía Đàm U.

Đàm U không thích cậu nhìn thẳng hắn, lập tức phát tay, giọng lạnh lùng, mang theo ý trào phúng: “Thân thể người nát thành như thế, e là chơi vài lần thì hỏng, thật không đáng.”

Nghe thế, bả vai Lưu Quang run lên, cuối cùng giãy dụa ngồi dậy. Mắt cậu lại ướt nước, tuy vô cùng mệt mỏi nhưng vẫn nâng đầu, cẩn thận liếm ngón tay Đàm U.

Cậu không quen làm chuyện lấy lòng người khác như vậy, vẻ mặt cứng nhắc, cử động cũng cứng nhắc, nhưng trong mắt lấp lánh những tia sáng nhỏ, khiến người ta mềm lòng.

Đàm U thấy khó chịu không thôi, lắc lắc tay, quay đầu nhặt quần áo rơi trên đất.

Lưu Quang nhìn chằm chằm vào hắn, hơi hoảng hốt, liền ngã từ trên bàn xuống tạo thành âm thanh dữ dội. Trên người cậu đầy dấu vết xanh tím, nơi giữa hai chân chảy ra dịch trắng lẫn đỏ, trong thâm hại vô cùng.

Nhưng Đàm U không lên tiếng, chỉ lạnh lùng nhìn, thản nhiên mặc quần áo bước ra cửa.

Lưu Quang thấy bóng hắn càng lúc càng xa, ngực thắt lại, không phải là đau xé ruột gan, nhưng liên miên không dứt, không thể nào chịu được.

Rõ ràng quần áo cởi ra ở ngay trước mắt, nhưng tay chân cậu như mất cảm giác, cả sức động đậy cũng không có, chỉ có thể lẳng lặng nằm đó, mặc kệ tâm trí trôi dạt.

Chốc lát sau, có tiếng cửa phòng bật mở, một người vội vàng đi vào, ném một bộ quần áo lên người cậu.

Lưu Quang ngạc nhiên ngẩng đầu, đã thấy gương mặt Đàm U ở đó, trong tay cầm một chén thuốc quen thuộc.

“Điện hạ...” Cậu mở miệng, sau đó liền ho khan, không nói dứt câu được.

Đàm U thở dài, cúi thấp người xuống, một tay nâng lưng Lưu Quang, một tay đưa chén thuốc kia tới trước miệng cậu.

Bởi vì động tác lố mẫm quá, Lưu Quang vẫn ho không ngớt.

Đàm U không nói gì, ép buộc cậu uống hết chén thuốc mới chịu buông tay.

“Điện hạ, thuốc này...”

“Đương nhiên là để giữ tính mạng người.” Đàm U hừ một tiếng, thờ ơ nói, “Vết thương của ta còn chưa chữa khỏi, người lại chết đi, chẳng phải là ta lỗ ló sao?”

Lưu Quang giật mình, mở miệng muốn nói.

Đàm U trừng hắn, không kiên nhẫn ngắt lời: “Là lúc nào, còn sức nói chuyện? Có phải đã nghĩ lại rồi không?”

Nói xong, buông chén thuốc ra, bàn tay che đôi mắt Lưu Quang, phun ra một chữ: “Ngủ.”

Lưu Quang thấy trước mắt tối sầm, đến lúc này mới nhớ mình đã lâu chưa nghỉ ngơi tử tế, cái thân thể suy yếu còn chống đỡ được đến giờ quả khó tin. Mà có lẽ vòng tay Đàm U quá ấm áp, khiến cậu không nhận được thương nhớ, bất tri bất giác nhắm mắt, yên lặng ngủ.

Thời gian sau đó, Đàm U quả nói được làm được, cả ngày lấy thân thể Lưu Quang tìm vui, thay đổi các phương thức ép buộc cậu. Mỗi lần trước khi tới đỉnh lại niệm chú ngữ kia, kéo người từ cực hạn khoái cảm xuống, chịu đựng đau đớn xé gan. Xong việc lại buộc Lưu Quang uống thuốc, giữ mạng cậu lại.

Nhưng kỳ lạ là Lưu Quang không hề cảm thấy thân thể có gì lạ, ngoài chuyện tay chân mềm nhũn không sức lực, tinh thần lại ngày càng dễ chịu.

Chẳng lẽ là hồi quang phản chiếu?

Đến nước này, Lưu Quang không quan tâm mình sống được bao lâu nữa, chỉ tận dụng mỗi lần có thể để nhìn Đàm U, ngắm thật kỹ dung nhan bị lửa thiêu kia.

Cậu vẫn nhớ rõ vẻ tuấn mỹ vô song của hắn.

Đáng tiếc khi đó lòng không nghĩ, đến khi thật sự yêu rồi, lại xa không thể với.

Thật đáng cười.

Cậu và hắn, chưa từng có lúc tâm ý tương thông.

Trong lòng Lưu Quang áp chế đau đớn, dù biết sẽ chọc giận Đàm U, vẫn nhịn không được đưa tay vuốt ve gương mặt hắn, thấp giọng lẩm bẩm: “Vết thương này sẽ ổn chứ? Sao không hề thấy thay đổi chút nào?”

“Sao hả? Vội vã trị thương cho ta để đi gặp Bạch Thất Mộng?” Đàm U chụp tay cậu, châm chọc, “Tên họ Bạch chỉ bị đánh về nguyên hình, người đã đau lòng như thế?”

Lưu Quang không thể mở miệng phản bác, chỉ cúi đầu, chậm rãi quỳ xuống đất, sửa lại xiêm y Đàm U.

Đàm U đột nhiên nổi giận, đá cậu một cái, quát lên: “Đừng dùng cách hầu hạ Bạch Thất Mộng đối phó ta!”

Về mặt Lưu Quang cứng lại, nhưng rồi khôi phục, vẫn cúi đầu cẩn thận vuốt từng nếp áo hắn: “Cũng chỉ có đôi lần này thôi, sau này sao còn cơ hội?”

Trái tim Đàm U nảy lên, nhìn vẻ mặt thất thần tái nhợt của Lưu Quang, gần như muốn đưa tay chạm vào má cậu, nhưng đến nửa đường lại dừng lại nắm thành nắm đấm. Sắc mặt hắn âm u, rõ ràng có ngàn vạn lời muốn nói, nhưng lại không thể nói, trong lúc do dự, vẻ mặt lại biến đổi, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lưu Quang thấy sự lạ, vội hỏi: “Điện hạ, có chuyện gì vậy?”

“Không có gì,” Đàm U nhếch miệng cười, nhưng mắt không cười, lạnh lùng nói, “Chỉ là có kẻ tự tiện thâm nhập Huyền Hư đảo thôi.”

43. Chương 43

Ai vậy?

Chẳng lẽ là Bạch Thất Mộng?

Lưu Quang thầm kinh ngạc, nhưng không biểu lộ gì, thản nhiên nói: “Ai có bản lĩnh ấy, cả Huyền Hư đảo cũng dám xâm phạm.”

“A,” Đàm U đảo tròng mắt, bỗng nhiên cười thoải mái, bàn tay đang nắm chặt cũng buông ra, “Tất nhiên là kẻ không cần mạng.”

Hắn nói nhẹ nhàng thế thôi, nhưng lại mang theo hàn ý đáng sợ, khiến người nghe sởn tóc gáy.

Lưu Quang biết Đàm U đang nổi giận, sợ hắn giận chó đánh mèo lên người bên ngoài, vội hỏi: “Nếu điện hạ không muốn gặp kẻ khác, vậy để tôi đuổi hắn đi.”

Nói xong, không đợi Đàm U đáp ứng, đã đứng dậy bước ra ngoài cửa.

Đàm U im lặng không lên tiếng.

Lưu Quang cố sức xem nhẹ ánh mắt nóng cháy đang quán lấy mình, đẩy cửa bước ra, dọc theo hành lang đi về phía trước. Mấy ngày nay cậu đều bị nhốt trong phòng không đi lại trên đảo, may mà thân thể vẫn chịu được. Không bao lâu sau, cậu thấy một con thuyền lá cập bờ, hai bóng người xuyên qua lớp lớp sương mù tiến đến.

Hai người họ một là nam tử trẻ tuổi, trường bào trắng không nhiễm một hạt bụi, khuôn mặt cực kỳ anh tuấn nhưng chẳng có biểu cảm nào, ánh mắt lạnh thấu xương khiến người ta không dám lại gần. Người còn lại bị hắn kéo theo là một thiếu niên xinh xắn, đôi mắt to đảo liên tục, tuy hình người nhưng trên đầu lại có một đôi tai lông xù, cái đuôi phía sau phẩy qua lại, cực kỳ đáng yêu. Nhưng cử chỉ cậu ta hơi là lạ, hết nhìn đông lại nhìn tây, miệng i i a a, có vẻ không hề sáng suốt.

Thì ra không phải Bạch Thất Mộng.

Lưu Quang thở ra, nhưng cũng không muốn người vô tội phải chết oan, vội đón tới trước mặt, chấp tay chào: “Nơi này không cho phép người ngoài tới gần, các hạ phải chăng đã nhầm đường rồi?”

“Nơi này là Huyền Hư đảo?”

“Đúng.”

“Vậy thì không nhầm.”

Nam tử trẻ tuổi giọng điệu lạnh lùng, biểu tình cũng lạnh lùng không thềm để ý tới ai, cũng không để ý mà cứ đi tới trước.

Lưu Quang hoảng hốt, vội ngăn hắn lại: “Nhị điện hạ đã có lệnh, nếu có người dám đặt chân tới đây, thì...”

Lời uy hiếp còn chưa nói xong, người nọ đã trừng mắt nhìn cậu, quát: “Tránh ra!”

“Nhưng...”

“Ta muốn gặp chủ nhân nhà nguoi.”

“Nhị điện hạ không muốn gặp khách, xin mời các hạ về đi cho.”

Nam tử trẻ tuổi nhú mày, đột nhiên xoay cổ tay, dùng sương mù hóa thành một thanh trường kiếm, lạnh giọng quát: “Cút.”

Lưu Quang ngẩn ra, không nghĩ hắn sẽ xông tới, tình thế cấp bách đành rút bội kiếm bên hông ứng chiến.

Tình hình căng thẳng.

Đang lúc giằng co, chợt có tiếng cười vắng bên tai mọi người.

Giọng nói kia mềm mại, trong suốt như tiếng ngọc, làm người ta như được tắm gió xuân, êm tai vô cùng.

“A, nếu Tiên Quân đã có ý lên đảo làm khách, vậy để hắn vào đi.”

“A?” Lưu Quang nhận ra tiếng Đàm U, bất giác ngạc nhiên, “Điện hạ?”

“Dẫu sao cũng là tại con phượng hoàng từ nơi này chạy đi gây họa, ta hẳn nên gánh một phần trách nhiệm, phải không?”

Lưu Quang nghe đến phượng hoàng, chỉ cảm thấy tai như có tiếng nổ vang, khuôn mặt phút chốc trắng bệch, tay cầm kiếm run lên. Cậu đi tới Huyền Hư đảo bấy lâu, chưa từng chủ động nhắc tới Phượng Tử Hi, nhưng trong lòng lại rõ, nếu không phải tại bản thân quá dễ tin Phượng Tử Hi sẽ không hại Đàm U tới nước này.

Ngày hôm đó Huyền Nhật tiến là do Phượng Tử Hi bắn, nhưng cũng là Lưu Quang tự tay cầm vào ngực Đàm U.

Hắn yêu cậu như thế, hắn tin cậu như thế, mà cậu lại lợi dụng phần tình cảm ấy.

Thế nên...

Thế nên cậu tình nguyện nói lời trái lương tâm, thà rằng đổi tính mạng mình cũng muốn chữa khỏi cho Đàm U.

Nghĩ tới đó, tiếng Đàm U lại vang lên bên tai: “Lưu Quang, sao còn không dẫn họ tới đây?”

“... Vâng.”

Lưu Quang thôi không suy nghĩ vẩn vơ, phí ít công sức mới đưa trường kiếm về cài lại bên hông, xoay người nói ‘Mời’, rồi đi về một hành lang khác.

Hai người kia tất nhiên rào bước theo.

Đi mất hồi cuối cùng cũng trở lại gian phòng Đàm U ở.

Cánh cửa phòng khéo hở.

Bình phong sơn thủy kia vẫn đặt nơi chính giữa, che khuất thân hình Đàm U, chỉ có thể thấy một bóng người mờ ảo đang cầm một quyển sách nghiêng người nằm trên ghế dài.

Lưu Quang đẩy cửa đi vào, mở miệng gọi: “Điên hạ.”

“Ồ, đến rồi?” Đàm U ngẩng đầu, cười khê nói, “Thân thể ta mấy ngày nay không ổn, không tiện gặp khách, mong hai vị thứ lỗi.”

Giọng nói hắn ôn hòa, lời lẽ lại nho nhã lễ độ, khiến người ta khó có thể không sinh hảo cảm. Trừ Lưu Quang ra, ai biết được đằng sau đó là đằng đằng sát khí?

Lưu Quang sợ hắn lại lên cơn, nên nháy mắt với hai người kia, nhưng họ không hề để ý. Người nam nhân trẻ tuổi nhìn thẳng về phía Đàm U, lạnh giọng hỏi: “Nhị điện hạ đã biết lý do ta tới đây?”

“Con phượng hoàng kia là người ta tặng cho ta, đáng tiếc đã tính khó thuần, chẳng những đầu phục đứa em của ta lại còn gây rắc rối trên Thiên Giới, chộc không biết bao nhiêu phiền toái. Xưa nay ta ẩn cư ở đây, tất nhiên không muốn quản việc của hắn. Nhưng các hạ đã tìm tới cửa, ta cũng không thể ngồi yên mặc kệ.”

Lưu Quang nghe xong, mới biết hai người này cũng từng bị Phượng Tử Hi hại. E là sự cổ quái của thiếu niên kia chính là kiệt tác của Phượng Tử Hi. Còn người nam tử trẻ tuổi tìm trăm phương nghìn kế tới Huyền Hư đảo, hẳn là vì cứu cậu ta.

Quả nhiên, Đàm U thoáng chốc thả cuốn sách trong tay, vỗ khê: “Người vì người trong lòng nên đến đây? Vậy ta tán gẫu một chút.”

Dứt lời, liền có mấy thiếu nam thiếu nữ từ trong đi ra.

Trên người họ mặc áo sa mỏng, dung nhan thanh lệ, đều xinh đẹp quyến rũ, mỗi người một vẻ, trăm hồng ngàn tía.

“Các hạ thích kiểu gì? Tự chọn đi.”

Đàm U thái độ rất khăng khải, nam tử kia mày lại càng lúc càng nhíu chặt, hàn ý tỏa ra kinh người, nghiêng rằng trừng mắt nhìn đàn nam nữ dựa gần tới, giọng nghiêm khắc rít lên: “Cút đi!”

Đàm U bất giác bật cười.

“Sao vậy? Không lọt mắt các hạ sao? Không sao, chỉ cần là người trên Huyền Hư đảo, chọn ai cũng được.”

Dừng một chút, giống như nhớ tới chuyện gì, đưa tay chỉ vào Lưu Quang: “Đương nhiên, trừ người này ra.”

Lưu Quang thất kinh, lập tức quỳ xuống. Gương mặt tái nhợt nhảu nhúm lại, cả đôi môi cũng trắng bệch. Là cậu thả Phượng Tử Hi, đương nhiên phải chịu trách nhiệm, nhưng cậu rất sợ Đàm U tặng cậu đi.

Nam tử trẻ tuổi hình như cũng cảm thấy sự kỳ quái, nhưng chỉ liếc nhìn Lưu Quang một cái rồi thôi, nghiêm mặt nói: “Ta chỉ muốn cõ Ngũ Thảo.”

“Cõ Ngũ Thảo?” Đàm U lặp lại, giọng hơi cao lên, “Thứ đó có thể phục hồi máu thịt, được coi là bảo bối Huyền Hư đảo, người nghĩ ta sẽ đem ra dễ thế sao?”

“Nhị điện hạ không bỏ được vật yêu thích, tại hạ đành cường đoạt.” Dứt lời, đảo cổ tay, huyền ra thanh trường kiếm vừa rồi.

Một bầu im lặng.

Lát sau, Đàm U giống như vừa nghe được chuyện gì hài hước, bật cười vang: “Thú vị, người trong lòng người tướng mạo cũng chẳng có gì đặc biệt, đáng mạo hiểm vì hấn sao?”

Nam tử trẻ tuổi không nói lời nào, đôi mắt vốn lạnh lùng lại thoáng chút nhu tình, đưa tay nắm chặt tay thiếu niên, rồi mới nhìn về phía trước.

Đàm U tiếp tục mỉm cười: “Người quả là kẻ thú vị. Chuyện này khiến ta khó xử, nên cứu hay không cứu người đây?”

Hắn tỏ vẻ bối rối nghiêng đầu, đột nhiên nói: “Lưu Quang, hay là em quyết định thay ta đi.”

Lưu Quang không dám tin ngẩng đầu lên, sau đó cụp mắt xuống, giọng run lên: “Thuộc hạ... không dám.”

“Không dám? Em thậm chí còn dám thả con phượng hoàng kia, giờ có gì mà không dám?” Giọng Đàm U vẫn êm ái như vậy, nghe không ra hỉ nộ, “Em nói xem, cuối cùng cứu hay không cứu?”

Lưu Quang lẳng lặng quỳ ở đó, đầu cúi thấp không thể thấp hơn, tay nắm rồi lại thả, thả rồi lại nắm, cuối cùng chỉ rặn ra một chữ: “... Cứu.”

“Ồ, vì sao chứ?” Ngón tay thon dài của Đàm U đỡ lấy cằm, tiếng cười mang theo vẻ tò mò, “Chẳng lẽ hai kẻ này cũng quyến rũ em?”

Mặt Lưu Quang lúc trắng lúc xanh, cực kỳ khó coi, nhưng vẫn liếc nhìn nam tử trẻ tuổi kia một cái, rồi gian nan mở miệng: “Hắn là kẻ si tình.”

Nghe vậy, Đàm U lại bật cười ha hả.

Tiếng cười của hắn âm vang, từng tiếng từng tiếng như cắt vào tim Lưu Quang. Cuối cùng, dần dần thấp lại, từ tốn nói một câu: “Ôi, ta suýt đã quên. Em cũng là một kẻ rất sinh tình.”

44. Chương 44

Câu này có ý gì Lưu Quang hiển nhiên hiểu rõ, nhưng cậu không thể mở miệng, chỉ cắn chặt răng chậm rãi ngẩng đầu nhìn Đàm U.

Ánh sáng trong đôi mắt đen lưu chuyển, không sao giấu được ngàn vạn nhu tình.

Nhưng Đàm U ngồi sau bình phong, không cách nào nhìn rõ được, chỉ khoát tay, lưỡi biếng nói: “Coi chúng đã cuồng dại như thế, ta bỏ đi một cây cõ ngũ sắc vậy. Có điều, hấn có đủ si tình hay không, ta phải xác nhận chút đã. Lưu Quang, dẫn họ ra sau núi đi.”

Dứt lời, quay đầu đi vào phòng trong, đám thiếu nam thiếu nữ kia cũng biến mất.

Chỉ còn lại Lưu Quang vẫn quỳ tại chỗ, ngơ ngác không nhúc nhích.

Rất lâu sau, thiếu niên tai mèo kia leo lên tiếng meo meo kỳ quái, Lưu Quang mới giật mình, đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, vội càng đứng lên nói: “Hai vị, mời theo ta.”

Về mặt cậu đã bình thường trở lại, nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt, lòng càng loạn.

Cậu ở Huyền Hư đảo đã lâu, biết rõ sau núi có gì. Nơi đó nguy cơ tứ phía, hơn nữa dù là kẻ pháp lực cao cường bước vào, cũng không sử dụng được một chút linh lực.

Nói cách khác, Đàm U tuy nói rất hào phóng, nhưng chẳng hề có dự định đem cổ ngũ sắc cho người khác.

Lưu Quang vốn cũng không nên xen vào chuyện này, nhưng dọc đường cậu thấy nam tử trẻ tuổi đối thiếu niên tai mèo kia che chở đủ đường, đặc biệt tới khi bước ra ngoài, còn cố ý vẽ huyết chú, nguyện chuyển dời tất cả nguy hiểm đổ lên người mình, khiến người ta không khỏi thất sắc.

Hai người yêu nhau như vậy, ai lại nhẫn tâm chia rẽ họ chứ?

Huống chi đầu sở gây tội là Phượng Tử Hi do cậu thả ra, dù cậu không muốn chịu trách nhiệm cũng không thể ngồi yên. Nên đợi khi hai người họ bước ra sau núi, Lưu Quang liền vội vã chạy tới một chỗ khác.

Trước đây khi Đàm U dẫn cậu du ngoạn trên đảo, đã từng vô ý nhắc tới cổ ngũ sắc. Cậu lần theo ký ức tìm tòi, quả nhiên thấy bên góc hồ hẻo lánh một gốc tiên thảo tỏa ánh hào quang.

Nghe nói cây cỏ này là bảo bối đệ nhất trên Huyền Hư đảo, có tác dụng tái tạo máu thịt.

Đáng tiếc, không thể trị hết vết thương của Đàm U.

Có thể trị khỏi vết thương do lửa Phượng Hoàng tạo thành, chỉ có linh châu Đông Hải mà thôi. Đây cũng là nguyên nhân trước kia Đàm U tiếp cận cậu.

Lưu Quang nghĩ đến đây, bất giác cười khổ.

Đàm U vốn định lợi dụng cậu, nhưng lại không cẩn thận trả giá chân tình, lại bị coi là giả ý. Quanh co luẩn quẩn một vòng, cuối cùng vẫn phải kết thúc như thế.

Thì ra cậu và hắn, sớm đã là mệnh rồi.

Cậu cũng không sợ phải trả giá bằng tính mạng. Sai chính là sai, đã sai thì phải trả giá. Cậu chỉ thấy khổ sở... không còn cơ hội nói cho Đàm U, cậu từng thích hắn thế nào.

Như ngày đó ở Hình đường u tối, cậu gào tới khản cả họng, nhưng người kia không thềm để ý.

Còn hiện tại...

Hiện tại cậu không còn dám có hy vọng gì nữa, chỉ mong có thể chữa vết thương cho Đàm U.

Lưu Quang vừa nghĩ, vừa đưa tay muốn nhổ ngọn cỏ kia. Nhưng ngón tay vừa chạm vào hào quang ngũ sắc đã thấy đau đớn, trong lòng bàn tay có một vết cắt lớn.

Cậu lúc này mới tỉnh ngộ bản thân quá sơ ý. Cổ ngũ sắc có thể để người ta chạm vào đơn giản thế sao? Vội niệm chú, dùng pháp thuật nhổ ngọn cỏ kia. Chỉ là khi thu ngọn cỏ vào lòng, cậu không khỏi kinh ngạc. Tại sao Đàm U dùng thuật thải bỏ lâu như vậy, linh lực lại không hề giảm bớt?

Việc này tuy kỳ quái, nhưng Lưu Quang đang vội cứu người, cũng không nghĩ nhiều mà mau chóng theo đường cũ trở về.

Chờ cậu trở lại lối ra sau núi, đúng lúc gặp hai người khốn khổ kia trở lại – thiếu niên tai mèo gần như không bị thương, nam tử trẻ tuổi lại người đầy vết máu, áo trắng dính đầy vết bẩn, còn rất suy yếu.

Lưu Quang thầm chấn động, nhưng không vội bước ra mà dùng một tấm vải đen che mặt mũi, huyền hóa ra một thanh đao ngắn sáng lóa rồi nhảy tới.

Nam tử trẻ tuổi nhú mày, lập tức đẩy thiếu niên tai mèo ra sau lưng, cẩn thận ứng chiến. Nhưng trên người hắn có thương tích, lúc này lại không thể dùng pháp thuật, chẳng mấy đã rơi vào thế yếu.

Một lát sau, Lưu Quang giơ tay chém xuống, đao mang theo ánh sáng lạnh lẽo đâm thẳng vào ngực nam tử trẻ tuổi.

Người kia hoàn toàn không kịp né tránh.

Đúng tại khoảng khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, thiếu niên vốn vô tri vô giác đột nhiên kêu to, bất ngờ nhảy vào giữa hai người, mặc cho lưỡi đao đâm thẳng ngực...

“Meo!”

Tiếng mèo buồn bã vang vọng rừng cây.

Gương mặt nam tử trẻ tuổi méo mó, lộ vẻ thống khổ không ngờ. Vẻ tuyệt vọng kia chẳng khác nào bản thân đã chết.

Lưu Quang nhìn thế chỉ cười cười, tay run lên, đao trong tay chốc lát sáng rọi bốn phía, biến ảo thành tiên thảo tỏa ánh sáng ngũ sắc, bay vào ngực thiếu niên, chớp mắt đã không thấy.

“Đây là...?”

“Cỏ ngũ sắc.”

Lưu Quang vừa nói vừa kéo mảnh vải đen che mặt xuống.

Nam tử trẻ tuổi giật mình, vẻ kinh ngạc hiếm có lộ ra, ôm chặt lấy thiếu niên đã hôn mê, “Ta đã vượt qua khảo nghiệm?”

“Thật ra, nhị điện hạ không có ý định cho anh cỏ ngũ sắc.”

“Ta vốn định cướp lấy.”

“Dù biết rõ mình không phải đối thủ của hắn?”

“...” Nam tử trẻ tuổi im lặng không trả lời, xem như cam chịu.

Lưu Quang thở dài một hơi, rồi cười rộ: “Ta quả không nhìn lầm người.”

Dừng một chút, đưa mắt nhìn chung quanh, “Trước khi nhị điện hạ phát hiện, anh mau mang người này rời Huyền Hư đảo đi. Chỉ cần ra khỏi đây, dù nhị điện hạ tức giận thế nào cũng không có cách trút lên đầu hai người.”

Nam tử trẻ tuổi nhướn mày, hỏi: “Vì sao giúp ta?”

Nét mặt Lưu Quang tối lại, rồi rảo nhìn hắn cả người đầy máu, giọng khàn khàn: “Ta đã nói rồi, vì ngươi là kẻ si tình.”

“Người đưa cỏ ngũ sắc cho ta, không sợ đắc tội nhị điện hạ?”

Nghe vậy, Lưu Quang nín thở, khép mi lại, cười khổ: “Ta đắc tội ngài hay không, cũng thế mà thôi.”

Người nọ không hỏi nữa, im lặng một lát rồi nói tạ, công theo thiếu niên tai mèo vẫn hôn mê bỏ đi.

Lưu Quang lẳng lặng nhìn theo họ, không biết là ước ao hay ghen tỵ.

Thật ra, cậu vẫn hy vọng người có tình trở thành thân thuộc, nguyên nhân lại chẳng phải vì chính bản thân cậu không được hay sao?

Đang nghĩ thế, chợt cảm thấy thất lưng thất lại, có người từ phía sau ôm ấy, đôi môi ấm cọ vào vành tai, tiếng thở dài như có như không: “Lưu Quang, em biết ta sẽ tức giận, sao còn muốn đối nghịch ta?”

45. Chương 45

Thành thích

Chỉ nghe giọng nói này, trái tim Lưu Quang đã không kiềm chế được.

Cậu cố bình tĩnh lại, quay đầu, chậm chậm nhìn người phía sau – tuy dung nhan đã bị hủy, nhưng đôi mắt vẫn lấp lánh trong sáng, thêm vẻ cười như có như không, chỉ cần một ánh nhìn đã đủ để người ta sinh lòng yêu mến.

Trái tim Lưu Quang đau nói nổi, không kiềm được vẫn vợ nghĩ: “Kể si tình nhất... chẳng phải là người trước mặt sao?”

Cậu biết không nên dao động, vậy mà vẫn đưa tay vuốt mặt Đàm U, giọng thấp tới không thể thấp hơn: “Ta cố ý chọc giận ngài, có lẽ là mong ngài nhớ ta.”

Đàm U vừa chuyển mắt, lập tức tóm lấy tay Lưu Quang, nhưng vừa thoáng nhìn bàn tay hằn, lập tức biến sắc.

Thì ra vết thương nơi lòng bàn tay Lưu Quang đã rớm máu, hơn nữa còn vằn lên những đường xanh tím, khiến cả bàn tay đều đen lại.

“Em chạm vào cổ ngũ sắc?”

“Vâng.”

Đàm U im lặng một lúc, vẻ mặt vô cùng khó coi, lại một lúc nữa mới nở nụ cười, dường như vô cùng mệt mỏi: “Vẫn luôn không biết yêu quý bản thân.”

Lưu Quang giật mình, chưa kịp phản ứng đã bị hằn ôm chặt.

Đôi môi mềm mại hôn lên, sau đó đổi thành dùng răng nanh cắn xé, ngứa ngáy đến tận tim gan. Giọng nói trầm từ trong cổ họng vang lên, mang theo không biết bao nhiêu oán hận: “Chỉ là hai kẻ không liên quan...”

Mới nói có thể, Đàm U đã nghiêng răng nghiêng lợi hừ một tiếng, lại cắn liên tục lên cổ Lưu Quang.

Lưu Quang chỉ cảm thấy hơi đau đớn, mặt đất dưới chân xoay tròn.

Thất thần, đã lọt vào trong gian phòng của Đàm U.

Sau đó đương nhiên là bị ném lên giường, cơ thể quen thuộc áp lên, quần áo bị rút đi từng mảnh, nụ hôn nóng bỏng lưu luyến trên môi.

Lưu Quang im lặng nằm đó, dùng cánh tay che đi đôi mắt, tự dưng thấy nức cười.

Đến giờ khắc này, cậu chỉ còn lại công dụng đó, không phải sao?

Nhưng sau khi nụ hôn vừa dứt, Đàm U chẳng hề vội hoan hảo với cậu như bình thường, mà nhặt một dải áo dưới đất lên, cột hai tay cậu vào đầu giường.

“Điện hạ?” Lưu Quang không khỏi giãy dụa theo cảm tính, “Ngài làm gì vậy?”

Đàm U lúc này đã không còn tức giận, nhìn cậu chăm chăm, giọng điệu rất ngọt ngào, cười nói: “Trước nay ta quá tử tế, nên em mới dám làm càn như vậy. Nhưng từ nay sẽ không còn như vậy nữa.”

Vừa nói, vừa lôi một vật từ trong áo ra.

Lưu Quang đưa mắt nhìn, thì ra là một chuỗi hạt ngọc trai, tuy không tỏa sáng như nguyên hình của cậu, nhưng vẫn sáng bóng dễ nhìn.

Ngón tay Đàm U mân trớn những hạt ngọc kia, nói: “Lúc ở Nhân Giới, ta từng mua chuỗi hạt này cho em, còn nhớ chứ? Giờ dùng là đúng lúc.”

Dứt lời, đầu gối đã gạt mở hai chân Lưu Quang.

Lưu Quang lúc này mới hiểu lời hằn, tự nhiên cảm thấy rét run, khàn giọng kêu: “Không...”

Đàm U để ngoài tai, vừa chăm chú thưởng thức chuỗi hạt kia, tay còn lại vươn tới giữa hai chân cậu, nhẹ nhàng xoa nắn cửa vào khô khốc.

Lưu Quang ngửa đầu ra sau, toàn thân vì sợ hãi mà run rẩy. Thân thể đã quen tình dục không trụ được lâu, chẳng mấy đã ngậm lấy ngón tay Đàm U.

Đàm U bật cười, thuận tay cầm hạt ngọc trai từ tốn đẩy vào trong cơ thể.

Lối vào chật hẹp bị bắt mở rộng, cơ thịt ẩm hồng nhanh chóng nuốt lấy vật xâm nhập, cửa vào mấp máy như là mong chờ thêm nữa.

Cảm xúc lạnh lẽo từ nơi sâu nhất trong cơ thể tràn ra.

Thắt lưng Lưu Quang tê dại, trong bụng như có sóng cuộn, cảm thấy buồn nôn.

Nhưng Đàm U không chịu buông tha, lại nhét thêm một hạt ngọc trai nữa vào.

“Đừng... Đau quá...” Lưu Quang buột miệng, ý chí đã mất, cố gắng giãy dụa.

Đàm U chỉ cười, giữ chặt hai chân cậu.

“Kêu cái gì? Không phải em rất thích sao?” Vừa nói, tay vừa bọc lấy dương vật giữa hai chân đã bán cương, “Nơi này cứng rồi.”

“A... Đừng mà...”

Lưu Quang không ngừng lặp lại hai chữ đó, đôi mắt nhòe đi, tầm mắt mơ hồ.

Dục vọng của cậu trong tay Đàm U càng lớn thêm, nơi đỉnh đã chảy ra chất lỏng trong suốt, cửa nhỏ phía dưới vì bị dị vật xâm nhập mà run rẩy không ngừng, vô cùng quyến rũ.

Đàm U híp mắt thưởng thức, nhẹ nhàng búng tay một cái.

Ánh sáng kỳ dị từ tay hắn tỏa ra, chẳng mấy chốc bao phủ toàn thân Lưu Quang.

Lưu Quang cảm thấy bản thân như đang nằm trên nước ấm, trôi nổi không bến bờ. Sóng tình mãnh liệt ập tới, cậu chỉ có thể cuộn theo dòng nước, cuối cùng thét lên bắn ra trong tay Đàm U.

Khoái cảm cường liệt trôi qua, thân thể lại vẫn thiếu thốn như trước.

Cậu không còn sức khép chân lại, chất lỏng trắng đục chảy từ bắp đùi xuống, lỗ nhỏ ướt át vẫn khép mở, cơ thể vừa nóng vừa rạo rức, khát vọng nhiều hơn nữa.

“Điện hạ...”

Lưu Quang không thể không ngược nhìn Đàm U, đôi con ngươi đen sừng sững đối diện với hắn.

Đàm U vừa lòng cười, cúi đầu hôn khóe mắt cậu, “Sau này có nghe lời không?”

Lưu Quang không lên tiếng, chỉ gật đầu, hai chân chủ động quăn lấy eo hắn.

Hai người quấn lấy nhau, tuy hai mà một.

Đàm U cố ý thật thong thả, hôn lên từng tắc trên cơ thể Lưu Quang, vật cứng nóng bỏng luôn ở trước cửa mình, nhưng không chịu đi vào, mà dụ dỗ cắn gò má cậu, giọng khàn khàn: “Lưu Quang, nói em thích ta...”

Lưu Quang thần trí không rõ, ngơ ngác một hồi mới hiểu, kinh ngạc tròn tròn mắt.

Cả Đàm U cũng tự giạt mình, không ngờ mình sẽ nói ra lời như vậy.

Nóng bỏng vừa xong đã nguội ngắt, hắn giạt khóe miệng, đôi mắt sâu thẳm tới đáng sợ. Đôi môi cong lên, trông giống như đang cười, lẩm bẩm: “Ta nói lại nói bậy gì? Ta chỉ cần ngoắc tay, bao nhiêu người yêu thương chẳng được, đâu cần ngươi?”

Nói xong, thì bật ho kịch liệt.

Đàm U vội lấy tay che miệng.

Nhưng đã muộn.

Dù trong phòng mờ tối, Lưu Quang vẫn thấy rất rõ từ kẽ ngón tay hắn chảy ra dòng máu đỏ tươi.

46. Chương 46

Màu đỏ kia chói mắt phát đau.

Lưu Quang cảm thấy như trái tim vỡ tan, muốn ngồi dậy, nhưng hai tay bị trói, động đậy liền ngã xuống giường.

Đàm U không hề quay đầu nhìn cậu, vừa ho liên tục vừa khoác áo lên người, lao đảo bước ra khỏi phòng.

“Điện hạ!”

Lưu Quang gọi với theo bóng lưng kia.

Nhưng Đàm U không hề để ý, chớp mắt đã biến mất khỏi cửa.

Hắn... lại học máu.

Lưu Quang nằm trên giường hỗn hển, hai mắt thất thần nhìn lên đỉnh giường, cơ thể vẫn nóng như lửa nhưng trong lòng lại lạnh tanh, như có ai đang chậm chậm cào xé tim mình.

Cậu thành ra sao cũng có là gì, nhưng sao chịu được Đàm U thống khổ như thế? Chỉ cần tưởng tượng nụ cười miễn cưỡng của người kia, trái tim cậu đã đau không thể điều khiển nổi.

Lưu Quang nghiêng răng, cố lặn đi vài phòng, mấy hồi lâu thử đi thử lại, hai tay mới thoát khỏi nút trói buộc.

Cổ tay đã hơi đỏ lên.

Cậu liếc nhìn, tới khi thấy rõ bàn tay mình, lại ngơ ngác ngồi.

Vết thương lúc này đã không còn đỏ máu, bàn tay tím đen cũng đã trở lại bình thường, nhìn chẳng khác nào vết thương thông thường mấy ngày nữa là khỏi hẳn.

Kỳ quái.

Vết thương nghiêm trọng thế, sao chốc lát đã khỏi?

Lưu Quang cẩn thận ngẫm lại, mới giật mình nhận ra khi Đàm U cố ý tra tấn cậu, từng sử dụng pháp thuật – ánh sáng kỳ dị bao bọc lấy cậu lúc đó là để trị thương sao?

Lưu Quang kinh ngạc ngã ra giường, trái tim đập điên cuồng, há miệng vô thức bật kêu to. Sau đó vật vờ xuống giường, đập hụt một bước, té nhào ra đất.

Hơi lạnh thấu xương bám lấy người.

Cậu thở hỗn hển, mặc kệ mình đang thế nào, chỉ lồm cồm bò dậy.

Quần áo vương vãi trên mặt đất.

Cậu vờ bừa một mảnh khoác lên người, cất bước đi về phía trước. Đôi chân mềm nhũn không có lực, mấy hạt trân châu vẫn chôn trong cơ thể, mỗi bước đi đều gây ra cảm giác khoái cảm hỗn độn cùng đau đớn. Chẳng mấy chốc trán đã toát mồ hôi lại, hoảng hốt không thấy được cảnh chung quanh, nhưng cậu vẫn cắm đầu đi ra cửa.

Cậu dù không tim không phổi, nhưng lúc này, đã hiểu ra cả.

Vì sao bị thương chớp mắt đã khỏi?

Vì sao linh lực không hề giảm bớt?

Vì sao tinh thần ngày càng dễ chịu.

Ha ha!

Đáp án rõ ràng như thế, dù có đoán bừa cũng khó sai.

Đàm U vốn không định dùng cậu thả hổ!

Thậm chí... thậm chí còn hao phí linh lực bản thân trị thương cho cậu.

Lúc này ho tới hộc máu, hẳn là vì thay cậu giải độc. Nhưng kiêu ngạo như Đàm U, cái gì cũng không chịu nói chỉ dùng lời lẽ lạnh lùng che giấu.

Lưu Quang nhớ lại ánh mắt Đàm U lúc đó, hai gò má tự dưng ửng ửng, ngón tay không ngừng run rẩy.

Nếu người kia không cần cậu hi sinh, thì việc cậu đau khổ tìm nên chôn giấu mảnh tình ý này có ý nghĩa gì? Cậu và hắn đều quá cứng đầu, ai cũng không chịu xuống nước trước, nên vẫn luôn bỏ lỡ nhau.

Đời này nếu cứ tiếp tục sai lầm như vậy, thì thật quá tàn nhẫn.

Khi thích thì cứ nói rõ lòng mình, lặp lại ngàn lần vạn lần cũng được, cho tới khi người kia nghe lọt vào tim.

Lần này, dù Đàm U tin hay không, cậu cũng sẽ không quay đầu lại nữa.

Lưu Quang vất vả đi ra khỏi cửa, nhưng gương mặt nhìn bốn phía lại thấy rối bời.

Huyền Hư đảo lớn đến vậy, Đàm U giờ hiện ở nơi nào?

Tâm thần cậu rối loạn, không thể tập trung mà suy nghĩ cẩn thận được, đành tìm từng phòng từng phòng một, miệng liên tục gọi: “Điện hạ...”

Giọng đã khàn tới lạc điệu.

Cảm giác vật lạ trong cơ thể vẫn rõ ràng.

Mỗi lần cử động sẽ mang tới từng đợt tê dại, khiến ý chí rời rạc, hai chân run lên.

Lưu Quang dừng lại vài lần, nhưng không sao lôi mấy hạt ngọc trong cơ thể ra được. Cậu không muốn lãng phí thời gian, liếc nhìn bảo kiếm treo trên tường một căn phòng, thì bước tới lấy xuống, tự cắt một đường lên tay.

Đau đớn quả nhiên lấn át khoái cảm khác thường kia.

Lưu Quang giờ mới bình tâm được, buộc sơ lại vết thương rồi tiếp tục đi tới.

Huyền Hư đảo nhiều đình đài lầu các, cậu đi tới đi lui vài vòng, mới phát hiện một gian phòng đèn đuốc sáng trưng, bên trong vang lên tiếng tơ tiếng sáo.

Lưu Quang vốn tưởng Đàm U đang dưỡng thương ở đâu, không ngờ hắn lại đi mua vui vào lúc này, nhất thời ngẩn ra, nhưng chẳng nghĩ nhiều vào vọt qua. Nhưng khi cậu tới gần gian phòng, tay đã đặt lên ván cửa, gương mặt lại cứng lại.

“A...A a...”

Âm thanh đứt quãng từ trong phòng vang ra khiến người nghe đỏ mặt.

Lưu Quang không còn là kẻ chưa rành thế sự, đương nhiên biết bên trong đang có chuyện gì. Khi cậu ở cùng Đàm U, có khi còn phát ra âm thanh đáng xấu hổ hơn gấp trăm lần.

Nhưng nghe vào tai mình, cảm xúc lại khác hẳn.

Lưu Quang đứng nguyên tại đó, mặt trắng bệch, không biết có nên đẩy cửa vào không.

Chợt nhớ lời Đàm U nói lúc trước, hẳn chỉ cần ngoắc tay sẽ có vô số người thích – lời này không hề sai chút nào.

Nhưng mà...

Hắn sẽ thích họ sao?

Lưu Quang nhắm nghiền mắt, đột nhiên nở nụ cười trong bóng tối, sau đó nắm chặt kiếm tự đâm vào tay mình lần nữa.

47. Chương 47

Máu chảy ra càng nhiều.

Tất nhiên là rất đau, nhưng Lưu Quang nhờ thể tính táo hơn, trái tim cũng nhẹ nhàng hơn, đôi mắt càng lạnh lẽo, đá văng cánh cửa trước mặt.

Việc bất ngờ, người trong phòng không khỏi giật mình, tiếng âm nhạc du dương cũng lạc điệu.

Lưu Quang liếc mắt nhìn quanh. Dưới ánh nến cháy rực, những thiếu nam thiếu nữ lúc trước đang quần lấy nhau trên mặt đất, hiển nhiên đang làm những việc kia, ngoài ra còn có mấy người quần áo lơ lả nhিপ nhàng múa hoặc đưa rượu giúp vui, loạn không kể được.

Trong phòng náo nhiệt là vậy, Đàm U lại một mình ngồi tựa góc cửa sổ vắng vẻ, tay nâng cầm, mắt nhìn ra phong cảnh ngoài cửa sổ, ánh mắt không tiêu cự chẳng hề có biểu cảm nào. Dù nghe thấy động tĩnh khác thường, hắn cũng chẳng để tâm, chỉ chậm rãi quay đầu lại.

Khi ánh mắt hai người chạm nhau, đôi con ngươi đen như tỏa sáng, từng đợt sóng trào lan ra, phẳng phất như hắc đã ở trong bóng đêm chờ đợi khoảng khắc này ngàn năm vạn năm.

... chờ cậu tới.

Lưu Quang cảm giác như trái tim muốn vọt ra khỏi cổ, mặt nóng rát, lý trí đã biến mất, lập tức vung kiếm quát: “Cút!”

Sát ý độ nhiên sinh ra, gương mặt lạnh lẽo như phủ sương.

Đám thiếu nam thiếu nữ kia vốn tới đây tìm vui theo lệnh nhị điện hạ, lúc này thấy Lưu Quang người đầy những máu xông tới, thanh kiếm trong tay lóe ánh sáng lạnh lẽo, sao lại không kinh hoảng? Cũng chẳng dám nhìn sắc mặt Đàm U, lần lượt trốn ra khỏi cửa.

Lưu Quang đợi bọn họ đi rồi, mới ném thanh kiếm đi, vứt bỏ lệ khí quanh người, từng bước một bước về phía Đàm U.

Đàm U vẫn ngồi yên chỗ cũ, kinh ngạc nhìn cậu, mở miệng hỏi: “Lưu Quang?”

Tiếng hắc rất khê khàng tới khó tin, dường như coi cậu là ảo ảnh dưới ánh trăng, chạm vào sẽ tan biến không còn.

Trái tim Lưu Quang tan ra, cuối cùng không chịu nổi nữa, ngã ngồi xuống đất.

“Lưu Quang!” Đàm U hét lên, giờ mới tỉnh ra, cuống quýt tiến lên dìu hắc, liên tục hỏi, “Chuyện gì vậy? Em lại bị thương?”

Hắc đã quên đau đớn tận xương, quên đi tuyệt vọng ban nãy, quên hết...

Hắc chỉ nhớ quan tâm vết thương của cậu.

Lưu Quang ngẩng đầu, cũng không đáp, chỉ ôm chặt thắt lưng Đàm U.

Cậu là kẻ quật cường, chưa từng chịu thua trước mặt người khác, nhưng nếu vì người này thì có ngại gì?

“Tôi phát điên vì điện hạ, điện hạ lại mặc kệ tôi sao?” Lưu Quang vừa nói, vừa kéo tay Đàm U, kéo xuống dưới thân mình.

Đàm U thấy cậu hít thở hỗn hển, mặt ửng hồng, lập tức hiểu, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể run rẩy trong lòng, cất giọng khàn khàn: “Mở rộng chân một chút.”

“A...”

“Cẩn thận cánh tay em.”

“A a...”

“Ngoan, sẽ ổn ngay thôi.”

“Ừm... Điện hạ...”

Ngón tay Đàm U lọt vào nóng bóng, từng viên ngọc trai tra tấn người kia bị lôi ra.

Thân thể Lưu Quang mềm nhũn, chỉ có thể bám chặt lấy bả vai Đàm U, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: “Điện hạ, tôi thích người.”

Thân thể Đàm U cứng đờ.

Lưu Quang không quan tâm hắn tin hay không, chỉ liên tục lặp lại: “Tôi thích người tôi thích người tôi thích người...”

Giọng cậu càng lúc càng khản lại, mang theo tiếng nước nở mớ hồ.

Những lời này cậu đã đè chặt trong lòng lâu lắm lâu lắm rồi.

Luẩn quẩn bao lâu như thế, chỉ hận không có cơ hội nói cho hắn nghe.

Mà nay...

Mặc kệ nguyên nhân bất kể hậu quả, chỉ muốn yêu thương mà thôi.

Những viên ngọc vẫn tra tấn Lưu Quang đã không còn trong thân thể, nhưng cảm giác trống rỗng vẫn còn đó, thậm chí càng nghiêm trọng hơn.

Lưu Quang không còn cách nào, chỉ ôm chặt lấy Đàm U, thất lực không nhịn được vắn vẹo, cúi đầu nói: “Điện hạ, cứu tôi...”

Sắc mặt Đàm U không hề thay đổi.

Từ khi nghe Lưu Quang nói thích hắn, hắn đã bình tĩnh trở lại, vừa dỗ dành người trong lòng vừa xé áo băng bó vết thương cho cậu.

Đây là người hắn yêu thương.

Hắn làm sao nữa... tra tấn cậu thành ra thế này?

Đàm U không nói ra cảm giác trong lòng, chỉ hôn lên trán Lưu Quang, đặt cậu xuống đất rồi mới cúi người, thật cẩn thận tiến vào bên trong hắn.

“A...”

Lưu Quang càng kêu lớn, thân thể nóng rực níu chặt lấy Đàm U, đôi mắt ngập nước, đã hoàn toàn mê muội.

Dù nửa tỉnh nửa mê, Lưu Quang như nhớ ra chuyện gì đó, nấc lên nói: “Điện hạ... Bạch Hổ đại nhân...”

“Ta hiểu rồi.” Đàm U dùng miệng bịt miệng cậu lại, không cho cậu nói tiếp, “Em không cần nói nhiều.”

“A...” Lưu Quang thét lên, vẫn ngây ngốc lặp lại: “Tôi thích người...”

Đàm U cười cười, đẩy người về trước, tốc độ nhanh hơn, khiến Lưu Quang run rẩy, không còn sức lực gì.

“A... Điện hạ...”

Âm thanh dâm mỹ vang vọng trong phòng.

Nhưng nụ cười của Đàm U lại dần nhạt đi.

Ngón tay hắn nhẹ nhàng mơn trớn gò má Lưu Quang, cúi đầu, cẩn thận hôn lên khóe mắt khiến người ta quyến luyến.

Chỉ là một gã Bạch Thất Mộng thôi mà.

Nhưng Lưu Quang lại chịu vì hắn mà hi sinh tới nước này.

Ngoài cửa sổ, trời đang dần sáng.

Đàm U ngẩng đầu, biết mình chỉ cần sử dụng pháp thuật là lại có thể thấy cảnh đó lần nữa – cảnh Lưu Quang ôm chặt Bạch Thất Mộng.

Nhưng hắn bỗng thoáng cười, cảm thấy việc đó chẳng có ý nghĩa gì.

Người trong lòng Lưu Quang là ai, có liên quan gì tới hắn? Hắn chỉ cần hiểu trái tim mình là đủ rồi.

Hắn vốn cao cao tại thượng, chỉ vì không cẩn thận thích một người nên ngã trên trên mây xuống. Thậm chí moi tìm mình ra cho người ta chà đạp. Hắn đã khốn khổ tới thế rồi, cả chút tôn nghiêm cuối cùng cũng không cần, cầu xin Lưu Quang thích hắn?

Đàm U lại cười.

Đau đến không khóc nổi, chỉ có thể cười thôi.

Hắn chôn mình sâu vào trong cơ thể Lưu Quang, thân thể nóng như lửa, lòng lại lạnh lẽo.

Hơn nữa còn hiểu rõ, hơi lạnh này sẽ theo hắn suốt một đời này.

“Lưu Quang, Lưu Quang.”

Hắn nhẹ nhàng gọi cái tên này, chỉ là hai từ đơn giản, nhưng đã dùng sức lực toàn thân. Mỗi lần lướt qua khe mắt Lưu Quang, giọng nói nhu tình như nước: “Điều ta muốn, có thể không có được, nhưng nếu là hi vọng của em thì tất nhiên sẽ thành thực.”

48. Chương 48

Hào quang đầy trời.

Huyền Hư đảo vẫn luôn bị sương mù bao quanh, nên cảnh mặt trời mọc đặc biệt vô cùng, từng tia sáng vàng xua đi tầng tầng sương mù, dải mây bảy sắc như ẩn như hiện tựa như cõi mơ rung động lòng người.

Lưu Quang tỉnh lại trong vòng tay Đàm U, liếc nhìn cảnh trí tuyệt mỹ ngoài cửa sổ, không khỏi si mê đến quên mất mình đang ở đâu.

Để mà sau đó có người nhéo má cậu, cười nói: “Dậy rồi.”

Cậu ngẩng ra, ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt quen thuộc kia.

Tuy dung mạo đã bị bóng lửa, nhưng không hề ảnh hưởng tới khí độ tiêu sái của Đàm U, trong ánh mắt người kia vẫn mang một chút gian ác, khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Lưu Quang vẫn còn ngơ ngác, tưởng như ngày nào mới đặt chân lên Huyền Hư đảo, Đàm U luôn quần lấy cậu không buông, dùng mọi biện pháp lấy lòng. Từng kỷ niệm kéo về, khiến cậu nhớ tất cả trong chớp mắt.

Vui hay không vui, đều đã là quá khứ.

Dầu sao, tối ngày hôm qua, cậu đã có thể nói thật lòng mình với Đàm U.

“Nghĩ gì thế?” Đàm U đưa tay vuốt điểm giữa hai mày Lưu Quang, hỏi, “Thân thể không thoải mái?”

Lưu Quang vội vàng lắc đầu.

Đàm U ôm cậu ngồi dậy, lắc lắc cánh tay bị gối cả đêm, lại hỏi: “Hôm nay có muốn đi ra ngoài không?”

Lưu Quang gật đầu, rồi khựng lại một chút, ngạc nhiên nói: “Điện hạ muốn ra ngoài? Đi đâu vậy?”

Cậu tuy không biết tình trạng thân thể của Đàm U ra sao rồi, nhưng cũng biết hiện người này không nên rời khỏi Huyền Hư đảo, bữa trước chạy tới Hình đường cứu cậu... là cực hạn.

Đàm U vươn người xuống giường, lấy vại món xiêm y sạch sẽ ra mới trở lại khoác một cái lên người Lưu Quang, vừa bận rộn vừa đáp: “Đương nhiên là đi tìm tên Bạch Thắt Mộng đáng chết kia. Ta đã hứa với em sẽ giúp hắn trở lại hình người.”

Lưu Quang thấy hần có vẻ tự nhiên như thế, không khỏi ngỡ ngàng: “Điện hạ thật sự nguyện ý giúp Bạch Hổ đại nhân?”

“A, ta giống người nói không giữ lời hay sao?”

Lưu Quang trầm nghĩ nói thế cũng không hẳn là sai, nhưng vẫn nói: “Điện hạ có thể ra tay tương trợ tất nhiên không gì tốt bằng, nhưng thân thể ngài vẫn quan trọng nhất. Dù sao Bạch Hổ đại nhân cũng không có chuyện gì, không đi cũng được...”

Cậu nói được một nửa, miệng đã nghẹn lại. Thì ra Đàm U cầm lấy điểm tâm trên bàn, nhét vào miệng cậu xong mới hài lòng gật đầu: “Về mặt em kém quá, sau này nên ăn nhiều một chút.”

Lưu Quang chẳng hiểu ra sao mặc quần áo, lấp đầy bụng, tự dưng thấy hốt hoảng.

Cậu đã nói thật lòng mình, tưởng như đã cùng Đàm U tâm ý tương thông, mọi chuyện lại giống như lúc trước... nhưng mà, lại có cảm giác có gì đó không đúng.

Đêm qua lúc cậu say tỉnh, có lẽ đã giải thích chuyện của Bạch Thất Mộng rồi chẳng? Sao Đàm U lại tốt bụng ra tay cứu giúp? Còn nhiệt tình tới độ phải đi ngay hôm nay?

Lưu Quang cố nhíu mày, cố gắng nghĩ lại chuyện đêm qua, tiếc là nhớ lại thì chỉ toàn nhớ đầu đầu. Như là cậu đã nắm tay Đàm U kéo xuống dưới thế nào, hay bản thân chủ động van vãn Đàm U...

Càng nghĩ tai càng nóng, Đàm U thấy còn bị cười cho một tiếng.

May là họ chẳng mấy đã chuẩn bị xong, ra ngoài tìm Bạch Thất Mộng.

Lưu Quang hôm qua bị thương nhẹ, thân thể có hơi khó chịu nên dọc đường mơ mơ màng màng không nói lời nào, chỉ lo nắm tay Đàm U, đến tận linh sơn của Bạch Thất Mộng vẫn không chịu buông ra.

Cuối cùng khi bước chân vào cửa lớn Bạch phủ, thì một con hổ trắng lao thẳng tới tỵ thì khiến hai người ngã xuống.

May mà Đàm U nhanh tay lẹ mắt, lập tức ôm Lưu Quang tránh đi, thuận chân đạp lên trán con hổ một cái, hừ lạnh: “Lột da làm thảm ngồi chắc cũng tạm.”

“Grào!”

Bạch hổ rống lên, hung dữ giậm chân. Đáng tiếc gần đây hần không biết bị ai hành hạ mất hết nhục khí, bộ dáng chẳng còn chút uy hiếp.

Lưu Quang thấy vẻ đáng thương cụp đuôi của hần, bất giác bật cười. Trầm nghĩ tới kỳ hạn nửa năm chưa hết, Bạch Thất Mộng còn phải làm mèo to mấy tháng nữa quả là đủ khổ sở, nếu Đàm U chịu giúp thật không còn gì tốt hơn.

Lập tức, đưa mắt nhìn Đàm U.

Đàm U biết lòng cậu, liền hỏi Bạch Thất Mộng: “Phòng người ở đâu?”

Nghe thế, mãnh hổ mắt sáng lên, hai mắt chớp liên tục văng tung tóe hoa đào.

Đàm U biết hần lại tái phát bệnh cũ, cũng biết giờ dung mạo mình đã hỏng, cái liếc mắt đưa tình này là dành cho Lưu Quang, không thể nhận được hạ giọng: “Ta tới là để giúp người khôi phục nguyên dạng. Cần hay không thì tự người xem đi.”

Bạch Hổ tới gần Đàm U hít ngửi, giống như lúc này mới nhận ra hần là ai, mắt lóe tia kinh ngạc rồi biến mất, sau đó chạy lại dụi vào người Lưu Quang, xong mới ngoan ngoãn đi vào trong.

Đàm U nắm tay Lưu Quang, vừa đi vừa lên lớp: “Thân thể em còn chưa tốt, lát nữa giải quyết việc của Bạch Thất Mộng xong rồi phải nghỉ ngơi cẩn thận.”

Lưu Quang lên tiếng đáp lại, lần nữa cảm thấy là lạ, không hiểu vì sao Đàm U cứ nhắc tới việc này trước.

Đợi hai người tới phòng Bạch Thất Mộng, không khỏi kinh ngạc.

Bạch Thất Mộng vốn là kẻ đào hoa, phòng ở cũng bố trí rất xa hoa lộng lẫy, ai có thể ngờ mới qua mấy tháng nơi này đã hoàn toàn thay đổi.

Lưu Quang thật hiếu kì ai dám làm càn như vậy, nhưng thấy Bạch Thất Mộng ư ử nằm kê trong một xó thì vẫn không nỡ, đành yên lặng đứng không hỏi gì thêm.

Đàm U tự tại hơn cậu nhiều, miệng rít một câu “Bị báo ứng”, tay dè lên trán Bạch Thất Mộng, nói: “Ta muốn giải cảm chú trên người người lúc nào cũng được, nhưng muốn thế, ngươi phải đáp ứng một điều kiện của ta.”

Bạch Thất Mộng “Ồ” một tiếng, ngẩng đầu nhìn hắn.

Lưu Quang cũng lần đầu nghe đến điều kiện này, lòng thầm kinh ngạc.

Nhưng Đàm U không hề để ý bất cứ điều gì, chỉ quay đầu liếc nhìn Lưu Quang.

Cái ngoảnh lại đó quá nhanh, không đủ để giấu người kia vào đáy lòng, nhưng hắn nở nụ cười, mắt lấp lánh lia sáng, rành rọt nói từng chữ: “Ta muốn ngươi thề độc, đời này kiếp này vĩnh viễn chỉ yêu duy có Lưu Quang, không để cho em ấy phải thương tâm khổ sở.”

49. Chương 49

Lời vừa nói ra, cả Bạch Thất Mộng và Lưu Quang đều giật mình.

Một lát sau, Bạch Thất Mộng mới nhảy dựng lên kêu gào liên tục, nếu có thể mở miệng nói chuyện e đã làm một tràng rồi.

Còn Lưu Quang đứng chết dí tại chỗ, mặt lúc xanh lúc trắng, cơ mặt cứng đờ. Không biết là bao lâu sau mới tỉnh lại, gương mặt lại tự động đỏ bừng lên, kéo tay Đàm U bước ra ngoài.

“Lưu Quang, ta còn chưa xong chuyện, nếu Bạch Thất Mộng không đồng ý...”

“Lời đó của điện hạ là ý gì?” Lưu Quang mở miệng ngắt lời, lần đầu tiên lớn tiếng hơn người khác.

Đàm U hoảng sợ, bước lui ra sau, lui tới vách tường cứng ngắc, tự dừng thấy mệt mỏi vô cùng.

“Còn có thể là ý gì nữa chứ?” Tay hắn chống lên tường, nhưng thân thể vẫn cứ trượt xuống, nhẹ nhàng nói, “Chỉ là muốn Bạch Thất Mộng chăm sóc em cẩn thận thôi.”

Dứt lời, ho khan mà đứng lên.

Đêm qua Lưu Quang đã thấy cảnh hắn học máu, hôm nay thấy hắn trông có vẻ sáng sủa hơn đã thầm nghi ngờ, giờ thì biết hắn chỉ đang ra vẻ, không khỏi tay chân luống cuống, kêu lên: “Điện hạ!”

Đàm U khoát tay, ý bảo hắn không cần lo, hít sâu một hồi mới khàn giọng nói: “Ta không muốn em thấy đáng vẻ này của ta. Nhưng lúc ta càng thâm hại hơn em cũng đã thấy rồi...”

Lưu Quang nghe những lời này, ngực như bị ai đâm, miệng chưa xót không nói nên lời.

Cậu cẩn thận ngẫm lại, chuyện cũ rõ ràng trước mắt lại không dám chắc lúc Đàm U nói là lúc nào. Hắn vì cậu đã tự phá không biết bao quy tắc, chịu bao đau khổ, mỗi lần nhớ lại khiến người ta thương tâm tội lỗi.

“Điện hạ,” Lưu Quang lại gần thêm, bàn tay theo thói quen xoa má Đàm U, nhẹ giọng nói, “Đêm qua tôi nói còn chưa rõ hay sao? Người tôi thích là ngài. Giờ ngài lại ném tôi cho Bạch Hồ đại nhân, là lý gì chứ?”

Đàm U vẫn ho khan.

Hắn cầm tay Lưu Quang đặt lên môi hôn, rồi lại hất mạnh ra: “Lưu Quang, em vẫn không hiểu. Nếu ta muốn trói em lại bên cạnh thì quá dễ, khó là để em rời đi.”

Ngừng lại, nâng mắt nhìn Lưu Quang.

Giờ thân thể hắn rất suy yếu, nhưng con người đen thẳm ấy liếc qua cũng đủ khiến người ta thấy phát lạnh. Ngay cả giọng nói mềm mại kia cũng mang theo sức hấp dẫn đáng sợ, từng câu từng từ đều đánh vào lòng người: “Ta đã cho em cơ hội hai lần, sẽ không có lần thứ ba đâu.”

Lưu Quang ngẩn ra một lúc, rồi nhịn không nổi nữa, lao vào ôm lấy Đàm U, run rẩy nói: “Nếu thế thì đừng buông tay tôi ra nữa.”

“Nhưng mà... Bạch Thất Mộng...”

“Đây là chuyện giữa ngài và tôi, liên quan gì tới Bạch Hổ đại nhân? Chẳng lẽ ngài nghĩ, tôi vì Bạch Hổ đại nhân mới nói thích ngài?”

Đàm U quay mặt đi nơi khác, không nói lời nào, xem như cam chịu.

Lưu Quang kinh ngạc tròn tròn mắt, giờ mới biết hiểu lầm từ đâu ra. Cậu tự dưng tức nghẹn đầy bụng, thiếu điều hộc máu, khó lắm mới nhịn được, “Không liên quan tới Bạch Hổ đại nhân, tôi tới Huyền Hư đảo hoàn toàn là vì điện hạ ngài. Trước đi rời khỏi đây, tôi đã tới tìm bị chủ nhân Hình đường kia, thì biết cấm chú hắn hạ lên người Bạch Hổ đại nhân chỉ kéo dài nửa năm. Người đó mặt sắt vô tư, hắn sẽ không lật long, nên cũng không cần lo lắng cho Bạch Hổ đại nhân...”

Nghe đến đó, Đàm U suýt nữa quên tình trạng bản thân, quát lên: “Chủ nhân hình đường âm hiểm giả dối, em sao có thể tin hắn?”

Kết quả Lưu Quang tròn mắt nhìn lại, còn lớn tiếng hơn cả hắn: “Nghe lời tôi nói hết đã!”

Đàm U bị cậu làm giật mình, quả nhiên ngoan ngoan không cất ngang nữa.

Lưu Quang hít thở mấy hơi, gương mặt hơi ửng lên, nói tiếp: “Tôi tới Huyền Hư đảo là để gặp người, mới biết sau khi ngài bị thương dung bạo cũng bị hủy. Tôi một lòng muốn chữa trị cho ngài nên mới lừa ngài rằng tôi vì Bạch Hổ đại nhân mà đến, để ngài... sử dụng thuật thải bỏ... với tôi.”

Giờ mới dừng lại, cười tự giễu: “Nhưng đến đêm qua thì, tôi mới hiểu, ngài không nỡ hại tôi.”

“Lưu Quang...”

Lưu Quang không lên tiếng trả lời, chỉ liếc mắt nhìn, vẻ mặt đột nhiên nghiêm túc, bất ngờ cúi đầu, hôn lên môi Đàm U.

Cậu dùng sức mà hôn, dùng tất cả khả năng cắn rồi lại cắn, đến khi miệng hai người đều có vị máu mới lui lại một chút, quệt mạnh vết máu bên môi đi, gần giọng: “Bạch Hổ đại nhân nếu gặp nguy hiểm tôi sẽ không tiếc mạng cứu hắn. Nhưng nếu muốn tôi vì hắn làm chuyện thế này thì không thể nào.”

Hôm nay Đàm U liên tục bị xúc động, miệng há ra, nhưng nhất thời không nói nên lời.

Ánh mắt Lưu Quang chợt dịu dàng hẳn, chậm chậm lại gần hôn lên má hắn, nhẹ giọng: “Điện hạ sao còn không rõ? Trên đời này có thể khiến tôi khuất phục, chỉ có chân tâm mà thôi.”

Nghe vậy, tay Đàm U giật giật, trức trặc ôm lấy vai Lưu Quang. Sau đó như thể tỉnh lại từ trong mộng, tay run lên ngơ ngác mà hỏi: “Lưu Quang?”

“Ừ, tôi ở đây.”

“Lưu Quang...”

“Điện hạ, tôi thích ngài.”

“Lưu Quang, Lưu Quang, Lưu Quang...”

Đàm U ôm chặt lấy người trong lòng, cứ như không thể khống chế được thanh âm của mình, một lần lại một lần niệm cái tên ấy trên bờ môi. Trong mắt hắn như đang có một thứ ánh sáng chói lọi, khó có thể dùng lời mô tả được, vừa rực rỡ vừa sâu thẳm, vượt mọi cảnh đẹp trên đời.

Lưu Quang bị hấn ôm như thế, thân thể cũng mềm mại hẳn ra, mặt ửng hồng, thấp giọng: “Điện hạ cuối cùng cũng chịu tin tôi rồi?”

Đàm U không nói, chỉ dùng nụ hôn đáp lại hấn.

Lưu Quang thở phào, mặt lại càng đỏ, nhỏ giọng hơn: “May quá, nếu ngài không tin, e ta phải dùng sức mạnh rồi.”

“Thế sao?” Đàm U ngẩn ra một chút, lộ vẻ ảo não, thốt lên, “thế thì tiếc thật.”

Lưu Quang gần như khiến hấn chết vì cười.

Để mất cảnh giác một chút, Đàm U lại hôn qua, trán hai người đụng vào nhau vang lên một tiếng. Sau đó cùng bật cười, nụ hôn lại càng sâu đậm.

Thân thể cả hai bọn họ đều đang không ổn, giờ lại trốn trong một góc vắng người quẩn lầy nhau, quả đúng là quái lạ. Nhưng dù biết là không hay họ vẫn luyến tiếc từng giây phút ở chung, tha thiết gắn bó không thể tách rời.

Mãi cho tới khi có tiếng hổ gầm vang lên, Lưu Quang mới giật mình nhớ ra nơi này là địa bàn của Bạch Thất Mộng. Nhìn lại, quả nhiên thấy Bạch Hổ đang đi qua đi lại, tuy không thể mở miệng nói chuyện nhưng vẻ xấu hổ đầy ra mặt.

Lưu Quang vội văng giầy ra, muốn đứng dậy từ dưới đất, nói: “Điện hạ, Bạch Hổ đại nhân thấy kìa.”

“Sợ gì chứ?” Đàm U siết chặt lấy Lưu Quang không buông, càng ra sức hôn xuống, hừ ra tiếng, “Vốn muốn để cho hấn xem.”

50. Chương 50

Vừa nói xong những lời này, Lưu Quang còn chưa kịp mở miệng phản bác, Đàm U đã bật ho.

“Điện hạ?”

“Khụ khụ khụ...” Cố gắng cởi quần áo.

“Điện hạ, người còn chưa khỏi hẳn.”

“Khụ khụ khụ, không việc gì hết...” Cố gắng đẩy ngã Lưu Quang.

“Điện hạ, có phải người đang học máu hay không?”

“Khụ khụ khụ, câm miệng.” Cố gắng hôn lên.

“Điện hạ!”

“Khụ khụ khụ!”

Cố gắng... Ừ, kết quả cố gắng đương nhiên là Nhị hoàng tử điện hạ thân thể ốm yếu hư nhược bất lực chỉ có thể thấy mà không thể ăn, được Lưu Quang đỡ vào phòng nghỉ ngơi.

Dù là thế, hấn vẫn không chịu yên, nằm trong chăn hừ đến hừ đi, lẩn lộn suốt.

Lưu Quang đành phải bận rộn chăm sóc hấn, nào là mớm thuốc nào là đưa nước, lúc này nhẹ nhàng hỏi: “Điện hạ, người giận sao?”

“Không giận.”

“Vậy tại sao không chịu nhìn vào mắt ta?”

Đôi con ngươi Đàm U đảo quanh, nhưng không chịu nhìn vào mắt Lưu Quang, cuối cùng lại hừ thêm tiếng nữa, nghiêng rằng: “Lần sau nhất định phải làm cho Bạch Thất Mộng xem!”

Lưu Quang đúng là dở khóc dở cười.

Rồi trong chốc lát lại thở dài, mắt nhìn khuôn mặt bị bóng của Đàm U: “Vết thương này liệu có thể chữa khỏi hay không?”

“Đương nhiên có thể.” Đàm U cười, một tay kéo người vào lòng, “Chỉ cần em nói yêu ta, đảm bảo không thuốc tự khỏi.”

Lưu Quang cảm thấy có nơi nào đó trong trái tim tan chảy ra, những lời kia cũng tự nhiên bay ra khỏi miệng, thì thầm nơi tai Đàm U một lần lại một lần.

Đàm U thở gấp, đôi tay lại gỡ trở.

Khi mấy ngón tay đã với vào cổ áo Lưu Quang, ngoài cửa đột nhiên vang ra tiếng, Bạch Thất Mộng đang ở ngoài thò cổ vào, để lộ cái đầu xù bông.

Lưu Quang hoảng hốt, lập tức nhảy khỏi giường, nói: “Thôi rồi, thuốc sắp sắc xong, tôi đi xem.”

Dứt lời, quay đầu ra khỏi cửa.

Đàm U miêng ăn đến miệng còn mất, bàn tay vẫn đang dừng ở giữa không trung, hung tợn trừng mắt nhìn đầu sở gây tội.

Ngoài dự liệu là Bạch Thất Mộng cũng trợn mắt nhìn lại, bước một đi vào phòng, mắt hổ soi xét gương mặt hắn, cổ phát ra tiếng găm gừ.

Đàm U ngẩn người, nhướn mày.

“Sao? Người nhìn ra?” Hắn đưa tay xoa hai má đã hoàn toàn thay đổi của mình, chẳng hề để ý cười, “Tỷ nữa thì ta quên, dù sao người cũng là thần thú Bạch Hổ.”

“Gào!” Bạch Thất Mộng khua chân, lại trợn mắt lên.

“Cái gì? Hỏi ta tại sao làm thế?” Đàm U giống như nghe được chuyện gì hài hước lắm, bật cười, “Đương nhiên là vì Lưu Quang, ta muốn em ấy quên hẳn người đi. Người em ấy toàn tâm toàn ý... chỉ có thể là ta.”

Hắn hiểu rõ tính Lưu Quang.

Nếu bị ép buộc, Lưu Quang vĩnh viễn chỉ đứng yên đó dứt khoát không tiến nửa bước. Mà Nhị hoàng tử Thiên giới tâm cao khí ngạo như hắn sao chịu được người trong lòng cứ nghĩ tới người khác?

Hắn muốn Lưu Quang chính miệng nói yêu mình.

Hắn muốn Lưu Quang không còn sức để ý Bạch Thất Mộng nữa.

Hắn muốn... hoàn toàn chiếm cứ trái tim người.

Đàm U mềm oặt ngồi ở đầu giường, nhìn thế nào cũng là kẻ bệnh nặng, nhưng vẻ mặt hắn nghiêm túc, khiến người ta thâm sợ hãi.

Lông toàn thân Bạch Thất Mộng dựng đứng, nghe răng trợn mắt gào vài tiếng, hận không thể nhảy tới cắn.

“Ồ? Nói ta dễ tiện giả dối vô liêm sỉ?” Đàm U cười rất sung sướng, nói, “Bạch Hổ tướng quân hôm nay mới biết ta sao? Đáng tiếc, thủ đoạn xấu xa của ta chỉ dùng với một mình Lưu Quang thôi.”

Bạch Thất Mộng vậy đuôi, ồn ào kêu.

“Người muốn đi nói cho Lưu Quang? Không sao, ta không bận tâm. Nhưng mà...” Giọng Đàm U đột ngột trở nên mềm mại, còn đưa tay vuốt lông Bạch Thất Mộng, nhả từng chữ, “Ta không phiền có thêm một cái đệm da hổ trên Huyền Hư đảo.”

Bạch Thất Mộng không nhịn được nữa, hét lớn một tiếng, nhào tới trước.

Nhưng hắn còn chưa chạm được tới người Đàm U, đã thấy mắt hoa lên, một luồng sáng trắng chớp lóe. Thế là thân thể bị bắn đi, lăn rầm rầm đụng cửa mới thôi.

Lưu Quang bưng thuốc về, vừa kịp thấy con mèo lăn tròn trên đất, ngạc nhiên nói: “Điện hạ, người lại bắt nạt Bạch Hổ đại nhân?”

“Nào có, chúng ta ở chung rất tốt.” Đàm U ngáp dài, ra vẻ yếu ớt, “Bạch Hổ đại nhân thấy ta buồn chán, đang diễn xiếc cho ta xem.”

Bạch Thất Mộng không thể phản bác, chỉ đành cúi đầu kêu.

Lưu Quang cảm thấy quái lạ, tò mò hỏi: “Người nghe hiểu những gì Bạch Hổ đại nhân nói?”

“Đương nhiên...” Chớp chớp mắt, cười vô tội, “Hoàn toàn không hiểu.”

Rồi mới ngã ra giường, băng quơ chuyển đề tài: “Lưu Quang, ta mệt lắm, đi ngủ với ta.”

Lưu Quang nhìn bát thuốc trong tay, lại nhìn Bạch Thất Mộng dưới đất, có điều do dự.

“Lưu Quang...”

Đàm U lại gọi, giọng vừa trầm vừa khàn, hợp thời chứng minh cho thân thể yếu ớt bệnh tật, cần chăm sóc đặc biệt của mình.

Quả nhiên, Lưu Quang lập tức hạ quyết tâm đẩy Bạch Thất Mộng đang choáng váng đầu óc ra khỏi cửa, bưng thuốc ngồi xuống giường, bón từng thìa cho Đàm U.

Đàm U lúc này không giở trò nữa, rất nghe lời uống hết thuốc. Xong xuôi mới kéo chăn qua một bên, vỗ chỗ trống bên cạnh nói: “Ngủ với ta.”

Giọng điệu không hề cường ép, nhưng khiến trái tim Lưu Quang nảy lên, không khỏi cúi đầu từ tốn nằm xuống.

Đàm U lập tức choàng chăn qua, ôm người vào lòng, nhẹ nhàng gọi: “Lưu Quang.”

Lưu Quang lên tiếng, hỏi: “Điện hạ, lúc nào chỉ chúng ta về Huyền Hư đảo?”

“Đợi thân thể tốt hơn... Ngày mai đi.”

“Ồ? Không cần làm cho Bạch Hổ đại nhân xem?”

“Làm xong rồi đi!”

Lưu Quang cười không ngừng.

Vốn trên người cậu cũng bị thương, mấy ngày nay lại không nghỉ ngơi đầy đủ, nói được mấy câu với Đàm U đã cảm thấy mệt mỏi, thành ra lại là người nhắm mắt trước.

Đàm U ngược lại không buồn ngủ, cứ muốn xem thật kỹ gương mặt Lưu Quang đang ngủ say, sau đó nắm tay cậu đưa lên môi hôn, giữ cho mười ngón đan xen.

Thứ trái tim muốn, cuối cùng đã vào tay.

Ban sáng hẳn từng nói, hẳn chưa từng cụt thua.

“Lưu Quang, em là của ta.”

51. Chương 51

Lưu Quang bị tiếng hổ gầm làm phiền cả đêm.

Hôm sau tỉnh dậy vẫn mơ màng, nhận không được hỏi người bên cạnh: “Điện hạ, tối qua người có nghe tiếng Bạch Hổ đại nhân kêu không?”

“Không hề.” Vừa nói vừa hôn lên má Lưu Quang, “Dù nghe, ta cũng chỉ muốn nghe tiếng em thôi.”

Lưu Quang lại muốn đỏ mặt, khó lắm mới giả vờ bình tĩnh được, dụi mắt nhìn lại mới thấy Đàm U tuy vẫn còn nằm trên giường nhưng quần áo đã chỉnh tề.

“Điện hạ, người ra ngoài sớm vậy ư?”

Đàm U cười không đáp, lấy đĩa điểm tâm từ trên bàn xuống, thuận tay đút vào miệng Lưu Quang.

Lưu Quang đành phải ăn, nhớ ngày hôm qua cũng bị hấn cho ăn như vậy, chỉ một ngày sự tình thay đổi như lên trời xuống đất, không khỏi thở dài: “Thật ra trong lòng người nghĩ gì vậy? Vì sao lại tính giao ta cho Bạch Hổ đại nhân chứ?”

Đàm U chớp chớp mắt, trả lời nửa thật nửa giả: “Ta hẳn định lạt mềm buộc chặt.”

Lưu Quang đương nhiên không hề nghi ngờ, cười đưa mắt nhìn rồi ngoan ngoãn ăn sạch đĩa điểm tâm kia mới đứng dậy mặc quần áo, hỏi: “Hôm nay thân thể người thế nào? Có thể về Huyền Hư đảo không?”

Đàm U gật đầu, chân thành đáp: “Tình trạng của ta hiện tại tốt nhất là ở trên Huyền Hư đảo dưỡng thương, không nên ra ngoài quá lâu.”

Lưu Quang “a” một tiếng, vội hỏi: “Nếu đã thế, vì sao ngày hôm qua cứ nhất quyết ở lại?”

“Đương nhiên là để chọc tức Bạch Thất Mộng.”

Hắn đáp hợp tình hợp lý như thế khiến Lưu Quang chẳng thể nổi giận, cậu vội vã thu dọn một chút để trở về. Nhưng khi cậu đi tìm Bạch Thất Mộng để nói lời từ biệt, thì tìm cả tòa nhà cũng không thấy con mèo lớn ấy đâu.

“Lạ thật, sáng sớm, Bạch Hổ đại nhân đi đâu chứ?” Đêm qua y kêu cả buổi tối, hơn nữa nghe tiếng kêu cũng khốn khổ lắm, chẳng lẽ ở nhà mình mà còn gặp nguy hiểm sao?

Đàm U ngược lại không hề kinh ngạc, miễn cưỡng đáp: “Ai biết? Ta thấy không chừng hắn đi tìm tình cũ rồi.”

“Như ngài ấy bây giờ, tình cũ nào lại thích?”

“Cũng chưa biết chừng, có lẽ lại có kẻ thích bộ dáng hắn như thế.”

Lưu Quang ngẩn ra, có linh cảm Đàm U đã biết cái gì, bật thốt: “Ai?”

Đàm U giữ chặt tay Lưu Quang, cố ý hạ giọng, “Đêm nay em kêu cho ta nghe, ta sẽ nói cho.”

Lưu Quang cảm thấy máu dồn hết lên mặt, cũng không thèm tìm Bạch Thất Mộng chào từ biệt nữa, thả tay Đàm U ra bước thật nhanh.

Hai người có thể tâm ý tương thông quả là điều tốt, nhưng cái tật không đứng đắn này của Đàm U bao giờ mới chịu sửa?

Dù không hài lòng, Lưu Quang vẫn quan tâm sức khỏe Đàm U nhất, vừa nghe hắn ở đằng sau râm rĩ kêu đau, liền quay ngược trở lại một lần nữa tay nắm tay.

Vì thân thể không tốt, pháp thuật Đàm U sử dụng không được chuẩn cho lắm, hai người mất chút công sức mới đến được Huyền Hư đảo, có lúc còn chỉ có thể đi bộ.

Nhưng một đường nói nói cười cười, không hề thấy mệt mỏi.

Lưu Quang vốn có rất nhiều điều muốn nói với Đàm U, nhưng ngẫm lại lại thấy chẳng hề quan trọng, suy xét hồi lâu chỉ hỏi: “Điện hạ còn chưa nói cho ta biết, lúc trước trong trăm ngàn viên ngọc, sao người nhận ra ta?”

Thật ra cậu đã sớm biết đáp án, nhưng vẫn muốn nghe chính miệng người này nói ra.

Đàm U chần chờ một chút, ánh mắt đột nhiên dịu dàng khôn tả, cười nói: “Đúng, ta muốn chờ em thật sự thích ta, mới kể chuyện này cho nghe.”

Lưu Quang lập tức nói: “Tôi thích ngài.”

Đàm U cười.

Phảng phất chỉ cần nghe vài chữ này, thì đã khiến lòng hấn không ngăn được nụ cười.

“Lưu Quang, lần đầu ta gặp em không phải là ở phủ đệ Bạch Thất Mộng.”

“Ồ? Vậy là nơi nào?”

“Một ngàn năm trước, ta tình cờ đi qua Đông Hải, chợt cảm thấy dưới đáy nước truyền tới tiếng thở dài rất khẽ. Ta hiếu kỳ nên thử đi xuống thăm dò, cuối cùng tìm được một viên trân châu. Hóa ra viên trân châu kia đã hấp thu linh khí thiên địa, sắp có thể thành tinh, nhưng hằng năm chìm dưới đáy biển lại cô đơn chẳng khác nào ta. Ta thương hại nỗi lòng của nó nên đã cắn tay nhỏ lên đó vài giọt máu, giúp nó có thể hóa ra hình người. Lưu Quang, trên người em có máu của ta, sao ta có thể không nhận ra em được?”

Những gì đã diễn ra, Lưu Quang đã nhìn thấy trong gương cả, nhưng giờ nghe Đàm U kể lại thì cảm xúc hoàn toàn khác, lập tức ngẩn ngơ không nói nên lời.

Đàm U cũng cảm nhận được tình cảm đó, nhìn thẳng Lưu Quang mà thở dài: “Nhưng vào lúc đó, ta có nằm mơ cũng không ngờ đến, mình tương lai sẽ thích em.”

Lúc ban đầu, chỉ là thấy mình và viên trân châu này có duyên nên mới muốn chơi đùa với nó.

Sau lại...

Sau lại động chân tâm từ lúc nào không biết, mà cố cầu không được.

Nên hấn tình nguyện đem thân thể mình ra đánh cược, thắng về chân tâm Lưu Quang.

Thương tâm nhiều lần, thất vọng nhiều lần, khi thấy Lưu Quang mỉm cười với Bạch Thất Mộng, hấn đã từng muốn buông tha, nhưng rồi lại không nỡ.

Thế nên hấn đành phải đánh cược thêm lần nữa, buộc Lưu Quang thích hấn.

A, hấn cũng si mê gây đại?

Nếu là vì Lưu Quang, thì tất cả đều đáng giá.

Lưu Quang không biết Đàm U đang nghĩ gì trong đầu, nhưng nhìn vẻ mặt này cũng đoán được vài phần, bước chân chậm dần lại, quay đầu hôn lên mắt hấn, “Dù thế nào, tôi cuối cùng vẫn ở bên người, có phải không?”

Đàm U khẽ gật đầu, ánh sáng lấp lánh trong mắt lưu chuyển, động lòng người.

Lưu Quang chỉ cảm thấy trái tim mình ngứa ngáy, nhịn không được hôn lên, giọng run rẩy: “Điện hạ...”

Đàm U lập tức ôm chặt hấn.

Bọn họ đang ở trong rừng sâu không có người ngoài quấy rầy, thế nên động tác dần dần càn rỡ, môi hòa làm một, thân thể cũng kề sát tới không thể gần hơn.

Đang lúc tình ái mặn nồng, bên tai chợt loáng thoáng tiếng ca.

Lưu Quang sắc mặt cứng lại, giật nảy mình kêu lên: “Điện hạ, hình như ta nghe thấy...”

Tiếng ca Phượng Tử Hi.

Nhắc tới người này, lòng Lưu Quang vẫn còn sợ hãi, không muốn nói tiếp nữa.

Đàm U hiển nhiên hiểu ý cậu, lắc đầu bình tĩnh nói: “Không thể nào, Phượng Tử Hi không thể còn sống tới bây giờ.”

52. Chương 52

Lưu Quang nghĩ cũng đúng, lần trước gặp Phượng Tử Hi đã có vẻ nguy kịch tới nơi rồi, sao còn có thể sống tới giờ. Hơn nữa ở đây gần Huyền Hư đảo, dù nó còn sống cũng không có gan mạo hiểm như thế.

Lưu Quang kết luận như vậy, rồi cẩn thận lắng nghe, chỉ thấy bốn phía yên tĩnh không hề có tiếng ca.

...Không chừng chỉ là ảo giác của cậu.

Lưu Quang thở phào, nghĩ tới lúc này bị mê hoặc quần lấy Đàm U không buông, tai nóng tim cũng nóng vội thấp đầu đi tiếp.

Đàm U chậm rãi theo sau, đột nhiên nói: “Lưu Quang, ta cảm thấy hơi mệt.”

“A, có cần dừng lại nghỉ một chút?”

Đàm U gật đầu, tựa vào thân cây bên cạnh, nói: “Khát quá.”

Lưu Quang vừa nghe, lập tức nói: “Gần đây hẳn có suối nước, tôi đi một chút rồi về.”

Vừa nói vừa bước sâu vào trong rừng, đi được vài bước, lại quay đầu nhìn Đàm U.

Đàm U vẫn cười với hắn.

Đến khi bóng Lưu Quang biến mất, nụ cười của hắn mới biến mất, lạnh lùng nói: “Còn không đi ra?”

“Khụ khụ, điện hạ muốn uống nước sử dụng chút pháp thuật là được, cần gì phải xúi Lưu Quang ca ca đi?” Giọng nói yếu ớt vang lên từ một cái cây không xa đó, nhánh cây rung lên, một người áo đỏ nhẹ nhàng rơi xuống.

“Ta không muốn Lưu Quang gặp người.”

“Vì sao? Vì dung mạo hiện giờ của điện hạ?” Phượng Tử Hi mặt tái nhợt, mắt đầy tử khí, vạt áo bay theo gió như có thể biến mất bất cứ lúc nào, “Cũng đúng, lửa Phượng Hoàng của ta làm sao lợi hại tới thế nào cũng không thể hủy diệt khuôn mặt này của điện hạ được.”

Đàm U cong môi, không thèm nhìn hắn.

Phượng Tử Hi bước lại vài bước, thân thể lão đảo như sắp ngã, hổn hển nói: “Điện hạ hẳn nhìn ra được, đại nạn của ta đã tới, cũng chỉ ở đây được nhất thời thôi. Ta thiên tâm vạn khổ chạy tới đây chỉ mong trước khi chết gặp lại Lưu Quang ca ca một lần, rồi xin lỗi anh ấy.”

“Nếu người thực sự cảm thấy có lỗi với Lưu Quang, thì từ đầu đã không nên lừa hắn.”

“Ta, ta chỉ bất đắc dĩ.”

“Bất đắc dĩ sao? Hay vì đối phó ta nên mới cố ý tiếp cận Lưu Quang?”

Phượng Tử Hi ngẩn ra.

Đàm U nói tiếp: “Lúc đầu người dùng tiếng ca hấp dẫn sự chú ý của Lưu Quang, lại cố ý gây nghi ngờ lừa cậu ấy ăn độc dược... Hừ, người mua chuộc mấy kẻ trên Huyền Hư đảo, cho là ta không biết thật? Vì lúc đó người còn giá trị lợi dụng, ta mới một mắt nhắm một mắt mở thôi.”

Phượng Tử Hi nghe đến đây, nhất thời môi cũng trắng bệch, kêu lên: “Điện hạ đã sớm biết? Không thể nào! Rõ ràng người đã bị trúng tên!”

Đàm U cất tiếng cười to, đột nhiên nhìn thẳng vào Phượng Tử Hi, từ tốn: “Người chắc rằng mũi tên đó... thật sự là Huyền Nhật tiễn?”

Phượng Tử Hi run rẩy cả người.

Huyền Nhật tiễn trong truyền thuyết trông như thế nào cậu còn không biết, nhưng nếu có thể khiến Đàm U bị thương thì cậu không hề nghi ngờ.

Giờ nghĩ lại, chẳng lẽ là giả?

Cậu giăng bẫy đối phó Đàm U, nhưng kết quả thế nào? Chẳng lẽ người bị nhốt trong bẫy lại chính là mình? Nhưng...

“Ta không hiểu, điện hạ cần gì phải làm vậy?”

“Sao cứ nhảy đi nhảy lại vấn đề ngu ngốc ấy?” Đàm U không kiên nhẫn nhíu mày, giọng lại rất dịu dàng, “Ta làm hết thảy, đương nhiên là vì Lưu Quang.”

Biết đó là cạm bẫy, hắn vẫn mỉm cười bước vào chỉ để đánh cuộc, Lưu Quang tin hắn hay là tin Phượng Tử Hi. Hắn dùng trái tim mình có thể đổi lấy tim Lưu Quang không?

Thế nên khi mũi tên kia đâm thủng ngực, hắn mới đau đớn đến vậy.

Thế nên khi cho rằng Lưu Quang tìm đến Huyền Hư đảo lại là vì Bạch Thất Mộng, hắn mới chán nản như vậy.

Thụ thương là giả, mặt hủy đi là giả, nhưng nỗi thương tâm thống khổ... lại là thật.

Phượng Tử Hi vẫn rất thông minh, lập tức hiểu rõ tiền căn hậu quả, cười khổ nói: “Thì ra, ta mới là quân cờ trong tay điện hạ.”

Đàm U cười không đáp.

“Điện hạ vì Lưu Quang ca ca, tình nguyện ẩn cư Huyền Hư đảo, cả đế vị cũng không cần, hắn là thật tâm đi?”

“A, vì sao ta phải nói chuyện này với ngươi?” Đàm U cười khê, “Có điều đứa em kia của ta là thật hay giả, ta lại rất rõ đấy.”

“Cái gì?”

“Lục đệ của ta đủ ngoan đủ độc, còn rất vô tình, hết giá trị lợi dụng thì vất chanh bỏ vỏ không hề biết thương hoa tiếc ngọc. Mục đích của hắn đạt được rồi có phải đã lạnh nhạt ngươi rồi không? Nghe nói để củng cố địa vị, hắn đang định cưới công chúa Long tộc.”

“Không thể nào! Người ngài ấy thích là ta!”

“Thế tại sao hắn lại không ở bên cạnh ngươi, mà để mặc ngươi tự sinh tự diệt?”

“Đó là bởi vì...” môi Phượng Tử Hi run lên, yếu ớt đáp lại, “Ngài không biết, ta bắn ra Huyền Nhật tiễn thì sẽ chết.”

“Ngươi chắc chứ?” Đàm U phì cười, “Bí mật Phượng Hoàng tộc các ngươi, chỉ e hắn còn hiểu rõ hơn bất kỳ ai. Ngươi nghĩ tại sao đám người Phượng Hoàng tộc lại đem tặng ngươi làm quà cho ta? Chính là vì đứa em kia lửa cháy đổ thêm dầu.”

Nghe vậy, Phượng Tử Hi sững sờ.

Vốn cậu đã gầy yếu, lúc này như mất hết sức lực, khụy chân ngã xuống đất, lẩm bẩm: “Đối trá, ngươi gạt ta...”

Lúc cậu bị đưa tới Huyền Hư đảo, cậu và người ấy đã yêu nhau.

Người ấy sao có thể đẩy cậu qua tay người khác?

“Chân tướng là thế nào, ngươi tự về hỏi người trong tộc mình sẽ rõ. Đệ đệ kia của ta tâm cơ thâm trầm, có lẽ vì đối phó với ta nên mới cố ý tiếp cận ngươi.”

“Không thể nào...”

“Hôm đó mũi tên ngươi bắn không phải Huyền Nhật tiễn. Chỉ cần ta muốn lúc nào cũng có thể cứu mạng ngươi.”

Đàm U vẫn tiếp tục nói, nhưng Phượng Tử Hi chỉ thấy tai ù đi, không thể nghe thấy gì.

Cậu không thể tin lời Đàm U, nhưng nghĩ lại, người ấy càng ngày càng lạnh nhạt hơn, thậm chí còn hỏi cưới công chúa Long tộc.

Người ấy từng khen tên cậu.

Người ấy từng ôm cậu hát dưới ánh trăng.

Họ từng yêu nhau như vậy.

Chẳng lẽ tất cả chỉ là giả?

Cậu vẫn nhớ rõ mùi gió lùa qua kẽ tóc, nhớ dưới ánh trăng thanh, nhớ làn môi mềm ấm của người kia.

Cậu đã cô đơn trong bóng đêm chờ đợi mãi một người.

Cậu cả đời chỉ có duy nhất một giấc mộng.

Vì sao... lại đánh thức cậu dậy chứ?

53. Chương 53

Phượng Tử Hi sụp xuống đất, hai tay ôm chặt lấy mình như thể đang phải chịu rét lạnh thấu xương buốt thịt, thân thể run lẩy bẩy. Một lát sau, đột nhiên há miệng phun ra một ngụm máu, sau đó cười to.

Tiếng cười của cậu thê lương vô cùng, trong khu rừng tĩnh lặng vang lên dứt quãng, thật khiến người ta sởn tóc gáy.

Đàm U chứng kiến hết, không khỏi thảm thiết vọng.

Trước kia hắn đã động tay với mũi Huyền Nhật tiền giả kia, khiến Phượng Tử Hi tưởng rằng số mình chẳng còn bao lâu nữa. Hôm nay cố ý nói hết chân tướng là vì muốn lôi kéo Phượng Tử Hi về sử dụng. Nhưng nhìn cử chỉ thần thái lúc này của Phượng Tử Hi, nửa phần là đã điên rồi, không còn giá trị lợi dụng.

Hắn sợ Lưu Quang nghe thấy âm thanh mà quay lại, nên thay đổi suy nghĩ muốn ra tay giết người diệt khẩu. Không ngờ bước lại gần, tiếng cười bỗng dừng tắt ngấm, người nằm trên mặt đất kia chậm rãi đứng dậy, mỉm cười nói: “Nhị điện hạ trí kế vô song, chút nữa là ta bị ngươi lừa rồi.”

Phượng Tử Hi gầy trơ cả xương, miệng lại đầy máu tươi, bộ dáng cực kỳ đáng sợ, nhưng vẻ mặt vẫn ngây thơ hồn nhiên, nâng tay đan qua làn tóc đen, cất giọng ngọt ngào: “Người kia yêu ta như thế, sao có thể vô tình? Chỉ là hắn chưa chiếm được bảo tọa Thiên Đế, lòng chưa yên được nên mới lạnh nhạt với ta. Đúng rồi, chỉ cần ta lấy mạng ngươi, tất nhiên hắn sẽ hồi tâm chuyển ý.”

Khi nói chuyện, tay hơi rung lên, trong lòng bàn tay cháy lên một đám lửa nhỏ.

Đàm U thấy cậu ta mặt trắng xanh, hai mắt sáng rực khác thường thì biết đây chỉ là hồi quang phản chiếu, hần bật cười, hừ một tiếng: “Không biết tự lượng sức mình.”

Vừa nói vừa bay về phía trước, tay nhanh như điện nắm lấy cổ họng cậu.

Nếu là người khác, chắc chắn sẽ tránh né tình huống như vậy, nhưng Phượng Tử Hi không tránh không né, còn cười thản nhiên, lửa trong lòng bàn tay càng rực rỡ, rõ ràng là có ý đồng quy vu tận với Đàm U.

Đàm U giật mình, muốn tránh ra nhưng đã trễ, mắt thấy cầu lửa kia đã đánh tới trước mặt thì nghe một tiếng “keng”, một thanh trường kiếm đâm xéo qua chặt ngang tay Phượng Tử Hi, đồng thời kéo Đàm U lui lại mấy bước, thoát khỏi tai kiếp.

Đàm U ho khan mấy tiếng, cười nói: “Lưu Quang, em về rồi.”

Lưu Quang gật đầu, cậu nghe thấy tiếng cười kia nên vội vã chạy lại, hô hấp vẫn còn dồn dập, trường kiếm trong tay vô tình chỉ thẳng Phượng Tử Hi, quát: “Phượng Tử Hi, mi lại giở trò gì?”

Cánh tay cụt của Phượng Tử Hi đỏ máu ròng ròng, nhưng cậu dường như không cảm thấy đau, chỉ nhìn Lưu Quang, hỏi: “Lưu Quang ca ca, kiếp này anh có thể tha thứ cho tôi không?”

“Ta...” Lưu Quang ngập ngừng, không biết nên trả lời như thế nào.

Ánh mắt Phượng Tử Hi lại thêm phần u oán, lẩm bẩm: “Lúc trước anh khen tiếng ca của tôi dễ nghe, tôi thấy mừng lắm. Sau này muốn trốn khỏi Huyền Hư đảo lại lừa anh, thật là đau lòng...”

Cậu càng nói, giọng càng khàn: “Tôi vì người kia phản bội anh, vì người kia không cần tính mạng, sao ngài không cần mình được? Đối trá!”

Dừng một chút, giọng đột nhiên mang ý cười: “Lưu Quang ca ca, đợi người kia quay lại rồi, em lại ca hát cho anh nghe nhé, có được không?”

Lúc cậu ta nói chuyện, vẻ mặt thay đổi liên hồi, lúc thì hận thù lúc thì ngây thơ, vừa quái đản vừa đáng sợ.

Lưu Quang thấy trong người lạnh buốt, vội hỏi: “Nó... làm sao vậy?”

Đàm U thở dài, đáp: “Điên rồi.”

Lưu Quang không khỏi kinh ngạc.

Đàm U nắm tay cậu, nói: “Nếu em không nỡ đánh nó, chúng ta đi thôi, coi như không gặp người này.”

Lưu Quang biết Đàm U là người có thù tất báo, những lời này hoàn toàn là vì cậu, trong lòng nhất thời ngọt như mật, gật đầu đáp một tiếng được, rồi hai người quay đầu đi.

Đi được vài bước, Lưu Quang bỗng ngừng lại, quay đầu nhìn Phượng Tử Hi, cất tiếng: “Tử Hi, lúc trước tôi thật xem cậu là bạn, tôi cũng hiểu cậu có nỗi khổ của mình, nếu cậu hại một mình tôi có lẽ tôi sẽ tha thứ cho cậu. Nhưng... nhưng cậu lại làm hại tới người bên cạnh ta, đừng tránh kiếm ta vô tình!”

Dứt lời, vút một tiếng thu kiếm vào vỏ, mắt lạnh tanh.

Đàm U nhìn là hiểu, nhin không được bật cười.

Mặt Lưu Quang lập tức đỏ lên, “Cười gì chứ?”

“Được em che chở như thế, lòng ta thật sung sướng.” Hắn cố ý bắt chước lời Phượng Tử Hi, nhưng giọng trêu đùa kia lại mang theo ý khác, khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Lưu Quang bước lên giẫm lên chân hắn một cái, hạ giọng: “Phượng Tử Hi có biết ngài vẫn còn trọng thương không? Huyền Hư đảo ở gần đây, nó cố ý chờ ở đây không biết là có âm mưu gì.”

Đàm U suy nghĩ, thẳng thắn nói sự thật ra, đương nhiên bỏ qua phần Huyền Nhật tiền giả, chỉ nói Phượng Tử Hi đã phát điên.

Lưu Quang thấy xót xa, nhưng vẫn quan tâm Đàm U nhất, nhíu mày: “Phượng Tử Hi khó thể tin được, không biết cậu ta điên thật hay điên giả? Nhỡ phía trước có mai phục?”

“Không cần lo lắng.” Đàm U nắm chặt tay Lưu Quang, nói, “Lục đệ kia của ta dù có bản lĩnh thông thiên cũng không thể tìm ra mũi Huyền nhật tiền thứ hai.”

Vừa dứt lời, lại nghe thấy có tiếng người bật cười, nhẹ nhàng nói: “Không sai, dù tìm được, nhất định cũng là giả.”

Tiếng nói trầm khản đặc, ngoài Phượng Tử Hi còn có thể là ai.

Hai người nhìn theo tiếng nói, nhưng không biết Phượng Tử Hi đã chạy tới trước họ từ bao giờ, đang ngồi trên một cây cổ thụ, hai chân đánh nhịp qua lại trông rất đáng yêu.

“Lưu Quang ca ca, người này cũng lừa anh đấy, em sẽ giúp anh diệt trừ hắn.” Cậu chớp chớp mắt, ngón tay vẽ tròn vào không trung, lẩm bẩm, “Ta diệt trừ kẻ thù lớn của hắn, có lẽ hắn sẽ lại yêu ta như trước? A, nếu hắn vẫn không chịu thích ta, ta sẽ giết hắn luôn. Ta tuy không có Huyền Nhật tiền, nhưng vẫn có một mũi tên khác.”

Dứt lời, bắt đầu niệm chú.

Lớp áo đỏ rực của cậu tung bay theo gió chẳng khác nào lửa đang cháy, mái tóc đen dài cũng bị nhuộm thành một màu đỏ tươi, dưới ánh sáng vàng thân thể cứ như đang hóa thành cầu lửa lao xuống từ trong không trung – chẳng khác nào một mũi tên nhọn bắn thẳng vào ngực Đàm U.

Đàm U không nghĩ đến mũi tên khác lại chính là Phượng Tử Hi, cũng không nghĩ hẳn lại tự hủy nguyên thân biến mình thành lửa. Sự xảy ra bất ngờ, muốn tránh cũng không được.

Hắn đã từng bị lửa Phượng Hoàng làm bỏng một lần, thêm một lần nữa thì sẽ thế nào?

Đàm U không kịp nghĩ tới hậu quả, chỉ đưa tay muốn đẩy Lưu Quang ra.

Nhưng tốc độ của Lưu Quang nhanh hơn hắn, cậu xoay người cản phía trước, che chở cho hắn.

“Phập!”

Tiếng tên cắm vào xương thịt vang lên rõ ràng.

Liệt hỏa vẫn cháy không ngừng.

Đàm U ôm chặt Lưu Quang, miệng há ra, nhưng không nói nên lời.

Tình cảnh này, Lưu Quang lại mở miệng: “Phượng Tử Hi...?”

“Đã hồn phi phách tán, hóa thành tro bụi.”

Lúc này Lưu Quang mới thở phào, cười miễn cưỡng, “Xin lỗi, tôi không thể nào... trơ mắt nhìn người trúng tên được.”

Lúc cậu nói, thân thể cứ trượt xuống.

Đàm U cũng ngã theo, trong tai vẫn nghe thấy tiếng lửa cháy, nhưng không dám nhìn vết thương của Lưu Quang.

Lưu Quang cảm thấy người mình nhẹ bẫng đi, ý thức bắt đầu mơ hồ, vội loay hoay lấy từ trong ngực ra một thứ bỏ vào tay Đàm U.

Đàm U nhìn kỹ, thì ra là viên trân châu sáng rực lấp lánh kia. Trái tim hắn tê buốt, cuối cùng mở miệng kêu: “Lưu Quang!”

Lúc này Lưu Quang đã không còn thần chí, làm sao có thể trả lời, trước mắt chỉ là một khoảng mơ hồ, mơ hồ như tận cùng đáy biển, Đàm U nhò máu lên trán châu, cười hỏi hắn có đồng ý làm bạn bên mình?

Cậu dùng toàn bộ sức lực gất đầu, trong mắt chỉ có ảo ảnh ngọt ngào kia, cất giọng dịu dàng: “Được... Cả cuộc đời này, tôi chỉ mong ở bên điện hạ.”

Tách.

Sau đó vang lên một âm thanh nhỏ, viên trân châu kia đột nhiên vỡ vụn, bột phấn trắng bị gió thổi đi, thoáng chốc tiêu tán vô tung.

54. Chương 54

Ánh nắng xuyên qua khung cửa chiếu vào, đâm chói mắt.

Lưu Quang không khỏi đưa tay lên, chậm chạp mở hai mắt – thứ đầu tiên đập vào mắt là đỉnh giường, sau đó là cột trụ khắc hoa, rồi là màn che mềm mại, cuối cùng là một gương mặt tuấn tú luôn cười.

Tim cậu chợt nảy lên, chuyện cũ lần lượt kéo về, không hỏi bật một tiếng “A”.

Đàm U nằm nghiêng trên giường, chăm chú ngắm nhìn, mỉm cười nói: “ Tỉnh?”

Giọng vô cùng nhẹ nhàng, như thể đã nói thể trăm ngàn trăm ngàn lần, từng ngày từng ngày, hẩn ở bên cạnh giường chờ cậu tỉnh lại.

Lưu Quang hơi hoảng hốt, đột nhiên cảm thấy ngực hơi khó chịu, hỏi: “Tôi ngủ bao lâu rồi? Mấy trăm năm hay mấy ngàn năm?”

Cậu vẫn nhớ ngày ấy Phượng Tử Hi đồng quy vu tận, trần châu cuối cùng vỡ ra thành bụi phấn, đúng ra cậu đã hồn phi phách tán rồi. Bây giờ có thể tỉnh táo lại, nhất định là Đàm U đã bỏ vô số tâm huyết mới khiến cậu lại có một thân máu thịt, linh hồn quy tụ.

Chuyện này trải gian nguy vô cùng thế nào, người bên ngoài không cách nào tưởng tượng, Đàm U thì chỉ cười nhẹ một tiếng, băng quơ nói: “Dù là bao lâu, với ta thì chỉ là chớp mắt mà thôi.”

Dứt lời, không để Lưu Quang nói đã lại gần hôn lấy môi cậu.

Hơi thở ấm áp quen thuộc tràn ngập.

Lưu Quang hẩn hẩn, tâm can đều kích động, nhịn không được đáp lại nụ hôn này.

Cậu ở trong bóng đêm khôn cùng đấu tranh lâu đến thế, giờ mở mắt người đầu tiên nhìn thấy là Đàm U. Đã để lỡ bao nhiêu rồi, lúc này... hẩn là nên giữ chặt trong tay.

“Điện hạ...”

“Ngoan,” Đàm U lại hôn lên môi Lưu Quang, quyến luyến mãi mới dứt ra, “Thân thể em vừa phục hồi, nên nghỉ ngơi mới đúng.”

Lưu Quang giật mình, không nhịn được cười: “Hóa ra giờ là đến phiên tôi sinh bệnh? Ừm, vết thương của người đã tốt rồi?”

Vừa nói vừa đưa tay vuốt lên má Đàm U, nhưng cánh tay bủn rủn, không nghe lệnh chủ nhân.

Đàm U lặng lẽ cười, không gạt đầu xúng không lắc đầu, chỉ nói: “Em ngủ tiếp đi.”

Ánh mắt hẩn vô cùng dịu dàng, chỉ nhìn như thế thôi cũng đủ khiến trái tim Lưu Quang ấm nóng, dù mệt mỏi thế nào cũng không nỡ nhắm mắt lại.

Đàm U đưa tay điểm lên giữa trán cậu, cười dài: “Sao vậy? Muốn ta ru em sao?”

Lưu Quang bật cười, chốc lát sau lại khẽ thở dài, tựa đầu vào vai Đàm U, “Tôi ngủ lâu như thế, không biết Thiên Giới đã biến thành ra sao rồi.”

“Yên tâm, Bạch Thất Mộng vẫn hoạt bát lắm, không gặp rắc rối.”

“Ý tôi không phải vậy.”

“Phượng Tử Hi chết không hết tội, ta không có hứng cứu hẩn.”

“Tôi cũng không nhắc tới cậu ta.”

Lưu Quang vẫn lắc đầu, chỉ nhìn Đàm U.

Đàm U với cậu đã tâm ý tương thông, sao lại không hiểu cậu đang nghĩ gì? Chỉ mỉm cười, chậm rãi nói: “Cũng không có việc gì lớn, chỉ là vị trí Thiên Đế đã thay đổi rồi thôi.”

“Lục điện hạ?”

Đàm U nghĩ ngợi, nói: “Ai ngồi ở đó thì liên quan gì đến em và ta? Không cần để ý làm gì.”

Lưu Quang tỉnh lại khỏi bóng đêm vĩnh cửu, thấy Đàm U bên mình liền đoán được người này đã mất rất nhiều công sức mới cứu được mình, tất nhiên đầu còn có thể lo chuyện Thiên Giới. Cậu hiểu Đàm U tuy không nói ra miệng nhưng vẫn coi cái ghế Thiên Đế là vật trong tay, nay vì cậu lại phải nhường quyền lợi địa vị cho người khác.

Ngực cậu nghẹn lại, nhưng không nói ra lời, ngón tay chuyển động, nắm lấy tay Đàm U.

Đàm U hiểu lòng cậu, hạ thấp giọng: “Nếu còn vương bận, thì chịu khó dưỡng bệnh nhanh lên.”

Dừng một chút, lại hạ thấp giọng thêm nữa, cố ý thả vào bên tai Lưu Quang: “Để cho ta được... khoát hoạt.”

Mặt Lưu Quang lập tức đỏ lên, cọ quậy trong lòng hấn.

Đàm U chỉ cười, âm ỉ một hồi lâu mới cuốn cả mình lẫn Lưu Quang vào chăn: “Thôi thôi, giờ ngủ được rồi chứ?”

Lưu Quang đúng là đã mệt, nhưng không muốn nhắm mắt ngủ, cậu sợ hết thấy chỉ là mộng. Cậu cố mở mắt, chăm chú quan sát Đàm U, chắc rằng gương mặt hấn đã khôi phục như ban đầu mới nhẹ thở ra.

Đàm U không còn cách nào, đành đổi biện pháp đỡ dành. Miệng niệm chú, trong tay đột nhiên có thêm một thứ xoay tròn trong bàn tay.

Lưu Quang nhìn kỹ, thì ra chính là viên trân châu của cậu.

Nhưng viên trân châu này phủ đầy vết nứt, thô ráp không ánh sáng, hoàn toàn mất đi vẻ lấp lánh khi xưa.

Lưu Quang nhìn ngây cả người, không biết Đàm U dùng bao nhiêu cách mới có thể chữa trị cho viên trân châu này hoàn chỉnh lại. Cậu chỉ ngủ say trong bóng đêm, mà Đàm U chỉ có một mình một người... làm thế nào chịu đựng qua những ngày đêm ấy.

Miệng cậu đắng lại, chưa cất lời đã bị Đàm U giành trước: “Tuy không thể khôi phục lại như ban đầu, nhưng khiến em cải tử hồi sinh cũng không phải quá khó.”

Cái khó có thể chịu được, chỉ là nỗi tương tư khắc cốt.

“Có điều lúc đó, em không nên chắn trước mặt ta.”

Lưu Quang nhướn mày, không chút do dự đáp: “Dù quay trở lại, tôi vẫn sẽ làm như vậy.”

“Vì sao?”

“Nếu ta xảy ra chuyện, điện hạ nhất định sẽ tìm cách cứu tôi. Nhưng nếu điện hạ ngủ say không tỉnh, chẳng phải tôi bó tay bó chân sao?”

Đàm U biết nếu gặp chuyện tương tự, Lưu Quang nhất định không chịu thua. Cậu nhất định sẽ làm theo lòng mình, dù tổn tâm sức thể nào cũng phải cứu hấn tỉnh lại. Nhưng chỉ cần nghe thế này, đủ biết tình cảm sâu nặng Lưu Quang dành cho mình, trái tim nhất thời đập liên hồi không thôi, nghẹn giọng: “Lưu Quang...”

Ánh sáng trong mắt Lưu Quang lấp lánh, không hề thua viên trân châu năm nào, nhẹ nhàng nói: “Điện hạ lúc đó không nghe rõ lời tôi nói sao? Đời này kiếp này, tôi chỉ muốn ở bên cạnh điện hạ.”

Đàm U tất nhiên đã nghe được, nhưng giờ lại được nghe Lưu Quang nhắc lại, tất nhiên cảm xúc khác hoàn toàn. Hấn cũng ngây ngẩn ra, hốt nhiên bật cười, giống như nhiều năm trước dịu dàng cúi đầu hôn lên viên trân châu trong tay.

Ngọc vẫn ở trong lòng bàn tay hấn, khẽ tỏa ra ánh sáng mát dịu.

Vì yêu một người, nên ngàn năm vạn năm chỉ là một chớp mắt.

Thế nên một giây một phút... cũng dài lâu như tuổi trời và đất.

55. Chương 55

Lưu Quang nhìn Đàm U cẩn thận hôn viên ngọc kia, mặt tự nhiên nóng lên, nhưng cậu mới tỉnh không bao lâu, chỉ nói chuyện được một lát rồi không trụ được nữa, bất tri bất giác đã nhắm mắt thiếp đi lúc nào không hay.

Mấy ngày kế tiếp vẫn tỉnh tỉnh mê mê như thế, mơ màng nghe rất nhiều lời tình ái từ Đàm U, nhưng không nhớ được. Đợi lúc cậu bình phục hẳn, có thể đi lại đã là mấy tháng sau.

Lưu Quang không hề biết mình đã ngủ bao lâu, chỉ cảm thấy trên Huyền Hư đảo từng gốc cây ngọn cỏ trên Huyền Hư đảo không thay đổi là mấy. Cậu và Đàm U dạo qua chốn cũ, cứ rong chơi một vòng như vậy, không khỏi cảm thán cảnh còn người mất.

Lại sau đó mấy ngày, đến khi thật sự khỏe mạnh, Lưu Quang mới nói muốn gặp Bạch Thất Mộng.

Đúng như cậu đoán, Đàm U lập tức hừ một tiếng, khê lẩm bẩm: “Sớm biết thế đã giải quyết tên họ Bạch rồi.”

Lưu Quang nghe mà buồn cười. Với bản lĩnh Đàm U, đối phó Bạch Thất Mộng là quá dễ dàng, tha cho y là chính vì mình. Thế nên nghiêng đầu, cười nói: “Dù không gặp Bạch Hổ đại nhân, cũng nên qua đó một chuyến.”

“Vì sao?”

Lưu Quang cúi đầu nhìn giày, lâu sau mới khê đáp: “Đôi uyên ương ngài đưa tôi vẫn còn nuôi chỗ Bạch Hổ đại nhân, dù sao cũng nên đưa về.”

Đàm U “a” một tiếng, mặt lộ vẻ vui mừng, đập tay: “Không sai. Vật đính ước rất quan trọng, sao có thể để rơi vào tay người ngoài.”

Thật ra những thứ hần tặng Lưu Quang không biết bao nhiêu mà kể, cũng chẳng gọi là vật đính ước bao giờ, giờ thuận miệng nói thế lại khiến Lưu Quang mặt đỏ bừng.

Đàm U thấy Lưu Quang cúi đầu không nói, lòng càng ngứa ngáy chỉ muốn nhảy tới cắn một cái, nhưng vẫn chịu khó nhịn lại: “Có điều ta tặng cho em rồi, em lại chưa... khụ khụ...”

Ý tại ngôn ngoại, ánh mắt lướt khắp người Lưu Quang, mong chờ về một cái hôn là tốt rồi.

Lưu Quang tất nhiên hiểu ý hần, lập tức mỉm cười lấy viên trân châu Đàm U đưa mấy ngày trước ra. Những vết nứt trên ngọc vẫn thế, nhưng Lưu Quang cố ý trang trí lại, bên dưới buộc dây kết ngũ sắc, trông đẹp hơn nhiều.

Cậu không nói gì, chỉ từng bước đến bên Đàm U, cúi đầu tỉ mỉ mẩn một lát, buộc viên ngọc bên hông Đàm U.

Dây kết dài buông xuống.

Minh châu lay động theo gió, không rực rỡ như ở trên trán Bạch Thất Mộng, nhưng kết hợp với màu tím trên áo Đàm U lại mang vẻ rung động khác.

Lưu Quang hít sâu, cười: “Dùng thứ này làm vật ước hẹn, không quá kém chứ?”

Lòng Đàm U ầm ập sao còn có thể nói gì? Đưa tay ôm lấy Lưu Quang, nhẹ nhàng vuốt tóc cậu, lại nhịn không được mà hôn.

Lưu Quang ngoan ngoãn mặc hần hôn, hỏi: “Điện hạ, chúng ta có thể tiện thể đi gặp Bạch Hổ đại nhân không?”

Đàm U không hề nghĩ ngợi, đáp “được”.

Nhưng nói xong rồi, mới thấy hình như có gì không đúng.

Quái lạ.

Sao lại cảm thấy như bị Lưu Quang nắm thóp rồi?

Đàm U có hơi băn khoăn, nhưng nghĩ chốc nữa sẽ gặp tình địch, cũng không thừa hơi suy nghĩ nhiều làm gì mà chuyển sang chuẩn bị chính sách ra trận, mới mang Lưu Quang rời khỏi Huyền Hư đảo.

Lúc này hần không cần vờ bị thương, nên đường đi nhẹ nhàng hơn nhiều hơi tý là sử dụng pháp thuật, thoáng chốc đã tới linh sơn của Bạch Thất Mộng.

Lưu Quang thấy núi non thay đổi rất nhiều càng hiểu là mình đã ngủ rất lâu, không khỏi nắm chặt lấy tay Đàm U, tự tay đẩy cửa.

Liếc mắt nhìn, thấy bên trong lộn xộn vô cùng, kỳ hoa dị thảo bị phá chẳng ra làm sao, rường cột chạm trổ bị phủ đầy những vết vào, thật là tan tác. Xa xa còn có tiếng hổ gầm, một tiếng lại một tiếng, khiếp sợ lòng người.

Lưu Quang biết tính Bạch Thất Mộng, vừa nghe là hiểu hẳn đã rơi hiểm cảnh, vội kêu lên rồi chạy đi tìm.

Cậu đi mấy vòng, bước vào sau vườn hoa thì thấy một con hổ trắng đang tung tăng nhảy nhót, chốc chốc lại gầm lên. Nhưng xung quanh nó không có kẻ địch nào, chỉ có... ba con hổ con quần lấy không tha.

Ba con hổ con kia trông giống hệt nhau, màu lông cũng rất giống Bạch Thất Mộng, bông xù đáng yêu không thể tả.

Nhưng Bạch Thất Mộng gầm kêu mãi, thậm chí lăn lộn chung quanh muốn kiệt sức vẫn không thoát khỏi chúng nó. Phiền nhất là đám hổ con cắn chặt lấy lông hân, lắc thế nào cũng không ra, đành ngã xuống đất, bốn con hổ lăn tròn với nhau.

Lưu Quang thấy mà ngỡ ngác, một lúc sau mới có thể phát ra thanh âm, mở miệng gọi: “Bạch Hổ đại nhân...”

Bạch Thất Mộng tranh thủ ngẩng đầu, vừa thấy Lưu Quang thì kinh hãi, ngửa mặt lên trời thét dài, toàn thân phát sáng, chớp mắt liền hóa thành hình người – một công tử tuấn mỹ phong độ. Có điều ba con hổ con vẫn bám chặt trên người hân, một con cắn tay, một con bám trên vai, một con làm ổ trên đầu, khiến hân trông rất nực cười, phá hẳn khí độ phong lưu kia đi.

“Lưu Quang!” Bạch Thất Mộng vọt tới trước mặt Lưu Quang, vui vẻ nói, “Cậu trở lại rồi? Cậu... thân thể tốt chứ?”

Lưu Quang gật đầu, cũng muốn trò chuyện với Bạch Thất Mộng, nhưng không thể không chú ý mấy con hổ con kia được, hỏi: “Bạch Hổ đại nhân, mấy con hổ con này là ở đâu ra?”

“Đương nhiên là tự ta sinh.” Bạch Thất Mộng nghiêng răng, trông rất giận dữ, “Hừ, nếu là nhặt được thì tốt.”

Lưu Quang kinh ngạc, không ngờ mình ngủ một giấc, Bạch Thất Mộng đã có con luôn rồi. Sau đó mới nghĩ tới một chuyện, bật thốt: “Mẹ của đám trẻ là...?”

Bạch Thất Mộng một đời phong lưu, da mặt có thể nói là dày hơn tường thanh, nhưng giờ lại hơi đỏ lên, khúng khoắng ho: “Sau này nói đi. Mà phải rồi, hôm nay cậu tới đúng lúc lắm.”

Dứt lời, liền xách mấy con hổ xuống nhét hết vào lòng Lưu Quang. “Ta có chính sự cần làm, mấy đứa này phiền cậu chăm sóc nhé.”

“A?”

56. Chương 56

Lưu Quang ngỡ ngác, nhìn mấy cục bông gòn lăn qua lăn lại trong lòng mình, cực kỳ kinh ngạc không nói được lời nào.

Bạch Thất Mộng lại coi cậu đã đồng ý, vỗ vai cậu nói tiếp: “Chỉ có Lưu Quang là nghĩa khí nhất! Lũ ranh con này phiền không chịu được, người khác chạy hết cả lượt. Ta bị chúng nó quần không thoát thân nổi, cũng chẳng thể đi tìm tên khốn khiếp kia...”

Hắn nói linh ta linh tinh một thôi một hồi, Lưu Quang không nghe được một nửa. Sau cùng, Bạch Thất Mộng phất tay, “Cứ như thế đi nhé, ta có việc quan trọng cần làm, làm xong sẽ đón chúng nay, rồi tiện thể hẹn cậu ngồi một lát.”

Lúc nói chuyện chân hắn cũng không ngừng bước phi ra ngoài cửa, chẳng khác nào bị ma rượt.

Đợi Lưu Quang tỉnh ra, đã chẳng còn thấy tăm hơi Bạch Thất Mộng nữa. Chỉ còn có ba con hổ con đang cắn cắn nhai nhai trên người, có một con còn bạo gan nhảy xuống cắn giày Đàm U.

Lưu Quang không dám nhìn mặt Đàm U, ôm hổ con đứng bất động hồi lâu mới cất tiếng: “Điện hạ...”

“Không được!” Đàm U cố nén ý muốn đá văng con hổ dưới chân, sầm mặt ngắt lời cậu, “Huyền Hư đảo không nuôi mấy thứ này.”

Nghe thế, Lưu Quang chỉ “Ồ” một tiếng, mặt thất vọng vô cùng, tay vẫn ôm chặt mấy cục bông không tha.

Đàm U thấy cậu như thế lại mềm lòng, giọng cũng mềm đi: “Thật ra, bắt Bạch Thất Mộng về là được.”

“Ồ.”

“Hoặc để người khác chăm.”

“Ồ.”

“Hoặc là...”

Đàm U chỉ nói có thể rồi dừng lại, vì Lưu Quang có hơi nhúu mày, đôi mắt trong suốt. Nhìn ánh mắt cậu như vậy, thật khó mà nói không được, đành nghiêng răng xách hổ con từ dưới đất bỏ lên vai, oán hận nói: “Chỉ lần này thôi, lần sau không được dùng lý do này nữa.”

Lưu Quang khe khẽ cảm tạ, mặt nở nụ cười, không hề nghĩ ngợi bước lại gần Đàm U hôn lên một cái. Sau đó đỏ mặt quay đi, đến bên hồ xem đôi uyên ương trong ao.

Chỉ là một nụ hôn bình thường mà thôi.

Mà Đàm U lại sững sờ tại chỗ, lòng đầy kích động. Hắn cảm thấy vì vẻ mặt lúc đó của Lưu Quang, dù lên núi đao xuống biển lửa, biển Huyền Hư đảo thành chuồng hổ cũng đáng.

Đáng tiếc chuyến đi từ đó bị mấy con hổ quấy rối liên tục, khiến Đàm U không thể gần gũi Lưu Quang. Lúc đầu bọn họ đón đôi uyên ương về rồi dạo một vòng Thiên Giới, đến khi khởi hành về Huyền Hư đảo đã bị lũ nhóc con hành hạ tới tấp.

Khó khăn lắm mới đặt chân lên Huyền Hư đảo, vừa thở phào một hơi, Đàm U đã nghe một tiếng chói tai, không khỏi nheo mắt lại.

Lưu Quang vốn nhạy cảm, lập tức hỏi: “Điện hạ, có chuyện gì sao?”

“Không có gì, chỉ là có một người khách lên đảo thôi.” Con người đưa sang, cười nói, “Em mang lũ nhóc vào rừng chơi đi, ta đi một lát rồi về sau.”

Lưu Quang rất thức thời, hiểu Đàm U không buồn cậu gặp người khách này nên không hỏi nhiều, chỉ liếc nhìn hắn một cái rồi ôm lũ hổ con đi về phía rừng cây.

Đàm U nhìn cậu bước đi, tới khi khuất bóng mới quay người sang hướng khác, không nhanh không chậm tới mái đình cột trúc gần hồ nước.

Trong đình là một nam tử trẻ tuổi áo gấm ngọc quan, dáng vẻ có chút giống Đàm U, gương mặt luôn cười mỉm, trông rất hiền hòa, thấy Đàm U thì đứng dậy chào: “Nhị ca.”

Đàm U mỉm cười, cao giọng: “Thiên Đế đệ hạ quang lâm, sao không mang tùy tùng nào?”

Người thanh niên kia chỉ cười, đợi Đàm U đi tới ngồi xuống, mới ngồi xuống theo, nói: “Ta tới chơi cờ với nhị ca, sao dám hưng sư động chúng, rêu rao cho được?”

“Thân phận người giờ đã khác, nên chú ý nhiều hơn.”

“Vâng vâng vâng.”

Thanh niên vừa gạt đầu, vừa lấy bàn cờ ra bày lên bàn, tuy thân phận cao quý nhưng tính tình rất dễ gần.

Đàm U thở dài, tay phải cầm cờ, tay trái gõ lên mặt bàn, hỏi: “Có tin của lục đệ?”

“Lục ca quả là lợi hại, ta phải không bao nhiêu người tìm khắp trên trời dưới đất, nhưng một chút tin tức cũng không có. Bảo sao lúc trước hần có thể diệt trừ nhiều dị kỷ như thế, thiếu chút nữa đã ngồi lên bảo tọa Thiên Đế.”

Đàm U a một tiếng, chỉ cười lạnh.

Thanh niên vừa chơi cờ, vừa quan sát sắc mặt Đàm U, cẩn thận hỏi: “Nhị ca, cần phải thêm người đi không?”

“Không cần, trên đời tất có kẻ hận hần thấu xương, sẽ tìm mọi cách lấy mạng hần.”

“Đúng, nhị ca thần cơ diệu toán, nhất định sẽ không để hần gây sóng gió gì. Lúc Thiên Giới đổi chủ không biết bao kẻ mơ ước ngôi Thiên Đế, nhị ca lại ẩn cư lánh đời. Đợi đám tay chân tự diệt lẫn nhau, nguyên khí hao tổn, những kẻ thừa thãi bị loại trừ rồi, nhị ca mới ra tay dẹp yên cả, thật khiến người ta bội phục.”

“Hừ, kẻ thật sự bản lĩnh là mi chứ? Chẳng khác nào cỏ dại, gió chiều nào, thì đổ về chiều đó.”

Đàm U trào phúng, thanh niên chỉ cười vang không hề xấu hổ, tiếp tục lấy lòng: “Nói chung là nếu không phải nhị ca cố ý bị thương để ẩn cư tránh tai mắt mọi người ngầm diệt trừ đối thủ, thì sao tiểu đệ có được ngày hôm nay?”

Tay hạ cờ của Đàm U dừng lại một chút, con mắt đen nhú lại, hỏi: “Ai nói... ta cố ý bị thương?”

“A,” Thanh niên biến sắc, toát cả mồ hôi lạnh, vội sửa lại, “Ta nhầm, là đúng lúc mà thôi. Đáng tiếc quá là đúng thời điểm, Thiên Giới vừa lục nằm hết trong tay nhị ca.”

Đàm U nhắm mắt lại khẽ mỉm cười, đột nhiên khoát tay, nói: “Hôm nay dừng ở đây đi, còn tiếp tục, ta sẽ thua mất.”

Thanh niên nghe thấy từ thua, đã thấy không ổn, nhìn lại bàn cờ tìm càng đập tình thích, cuống quýt đứng lên, “Nhị ca sao thua được? Nhất định là tiểu đệ quá kém làm hỏng hứng chí của nhị ca. Ồ, đợi mấy ngày nữa em sẽ đến bồi tội sau.”

Vừa nói vừa rời khỏi, tuy mặt vẫn mỉm cười, sắc mặt lại trắng bệch.

Đàm U không để ý tới hần, chỉ cúi đầu trầm tư nhìn bàn cờ.

Hồi lâu sau, mới nhẹ nhàng đặt một quân cờ xuống.

Chỉ một nước đi, thế cục biến đổi, chớp mắt đã chuyển bại thành thắng.

Đàm U đột nhiên thấy chán nản, hất tay để đám quân cờ rơi hết xuống đất, sau đó ra khỏi đình, bước về phía rừng cây.

Hần đã biết trước đôi uyên ương mà Lưu Quang mang về hiện ở bên hồ, tìm một lúc thì quả đúng. Có điều mấy con hồ con kia quá ham chơi, Lưu Quang theo trông chúng nó muốn kiệt sức, đang tựa vào gốc cây ngủ gục. Lũ hồ con cũng lẩn lóc ngủ say sưa, có con còn nằm phơi bụng tròn vo.

Đàm U từ xa nhìn thấy thế, không khỏi buồn cười khẽ khàng tới bên cạnh Lưu Quang, đưa tay vuốt má cậu.

“Ừm,” Lưu Quang còn đang mơ màng, mi mắt nháy nháy, khẽ gọi hai tiếng, “... Điện hạ.”

Trái tim Đàm U nảy lên, dù ngày đó đại quyền trong tay, chân đá Lục hoàng tử xuống đất đen cũng không đắc ý như hiện giờ. Hần hít vào một hơi, từ từ ngồi xuống, đưa tay ôm lấy Lưu Quang đang ngủ say, nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt.

Toàn bộ Thiên Giới đã ở trong lòng bàn tay.

Nhưng thứ hần thật sự muốn cầm, chỉ là bàn tay người này.

57. Chương 57

Đàm U dám nói trên gờ dưới đất không gì không làm được, nhưng vẫn có nhược điểm.

Hắn và chúng sinh thế gian đều giống nhau, không chịu nổi cô đơn vĩnh cửu, muốn tìm người tri kỷ ở bên. Còn Lưu Quang... chính là người hắn đã tìm kiếm trăm ngàn năm.

Không động tình thì thôi, một khi đã động tình, sao có thể chấp nhận dễ dàng buông tay?

Sắc trời dần thẫm lại.

Đàm U ngồi bên hồ với Lưu Quang hơn nửa ngày, đợi khi gió bắt đầu lành lạnh, hắn lo Lưu Quang bị cảm mới lay người trong lòng, nói: “Nổi gió rồi, về phòng ngủ đi.”

“A...” Lưu Quang mơ màng mở mắt, nhìn thấy Đàm U thì cười, hỏi: “Khách đâu rồi?”

“Xéo đi rồi.”

“Thế chúng ta về ăn cơm thôi.”

Lưu Quang chống tay đứng dậy, định ôm mấy con hổ con nhưng chân tê dại, ngã vào trong lòng Đàm U.

“Có chuyện gì vậy?”

“Không sao, chắc là ngủ lâu quá, chân hơi tê.”

Đàm U mỉm cười, nâng Lưu Quang dậy rồi cúi lưng xuống, ngoắc tay, nói: “Ta cõng em.”

Lưu Quang kinh ngạc, ngơ ngác ra, đột nhiên không biết làm gì.

Đàm U chớp chớp mắt, cười hỏi: “Sao thế? Sợ ta làm ngã em?”

Lưu Quang lắc đầu, vẫn không động dậy.

Đàm U bó tay, đành đưa tay vút vút vút, kéo đám hổ con vào lòng, nói: “Nhanh lên, đừng để lũ nhóc này được lợi.”

Giọng ra chiều ghét bỏ, nhưng ánh mắt nhìn Lưu Quang lại dịu dàng vô cùng.

Lưu Quang bất giác mỉm cười, cuối cùng bước tới bên Đàm U, nằm sấp lên lưng hắn.

Đàm U thầm sử dụng pháp thuật khiến mấy con hổ mê man đi mới cất bước, cõng Lưu Quang đi tới trước.

“Lưu Quang.”

“A?”

“Ta thích em.”

“... Ừm.”

Thành thật.

Rừng cây rất tĩnh lặng, chỉ có gió chiều vuốt qua mang tai, tiếng tim đập của hai người cứ như trùng điệp làm một. Trong khoảng khắc này, dù có ngàn vạn lời muốn nói, cũng không cần thốt lên bằng miệng.

Đáng tiếc thời gian tươi đẹp thì ngắn ngủi, đến lúc họ về phòng, ba con hổ con đã tỉnh lại, lại bắt đầu nghịch ngợm tung trời.

Đồ vật tồn tại được là bị chúng phá được, Lưu Quang cũng bị bám lấy không tha, cả thời gian nghe một câu ngọt ngào cũng không có. Đàm U giận tới ngứa răng, khó khăn lắm mới nhịn được ước muốn đập chết hổ con, buổi tối đành để ba con hổ con bám Lưu Quang cùng ngủ.

Cứ đếm từng ngày mà qua như thế, sắc mặt Đàm U càng ngày càng khó nhìn, tuy không nói lời nào, nhưng vẫn ngẫm tưởng tượng ba con hổ con biến thành thức ăn trên bàn: thịt hổ kho tàu, thịt hổ hấp, thịt hổ rim...

Lưu Quang biết lòng hẩn, nên cố gắng rút ra ít thời gian dùng lời ngon ngọt trấn an.

“Điện hạ, hổ con rất đáng yêu.”

“Hừ.”

“Bạch Hổ đại nhân xong việc sẽ nhanh tới đón chúng thôi.”

“Hừ.”

“Đợi chúng ta rảnh, đi Nhân Giới chơi mấy hôm được không?”

Đàm U nâng cằm, tiếng hừ theo phản xạ suýt bật ra bị ngưng lại: “Nhân Giới? Sao lại muốn tới đó chơi?”

Lưu Quang trầm ngâm một lát, đáp: “Trước tôi từng vì Bạch Hổ đại nhân mà bỏ qua trọng phạm của Thiên Giới. Vị tiểu công tử ngày đó là ma tinh hàng thế, nhất định sẽ làm hại nhân gian. Chuyện đã qua lâu rồi, hẩn cậu ta đã trưởng thành, hiện là lúc ma tính đang mạnh, thế nên...”

“Nên em muốn đi Nhân Giới xem xét, liệu có thể trừ tai họa này không?”

Lưu Quang mỉm cười gật đầu.

Đàm U mắt tròn lên, tiếng hừ lúc này bị đẩy đi ra, nói: “Không thể được.”

Giờ hẩn ở Thiên Giới muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, tuy không phải kẻ tội ác tày trời nhưng cũng tuyệt không phải hạng người lương thiện. Tự dưng vẽ ra chuyện này làm gì? Để hẩn theo Lưu Quang trừ gian diệt ác?

“Hừ, sao mà được?”

Lưu Quang thấy Đàm U cự tuyệt ngay, cũng không nói nữa, chỉ thở dài ca xăm, đưa mắt nhìn hẩn.

Ánh mắt quyến luyến là thế, sao ai có thể nở lòng nào cự tuyệt?

Đàm U cảm thấy ngực như có gì cào khê, cào vào tận trong tim, dù kiên quyết thế nào vẫn đành bại trận, nói: “Thôi, đi Nhân Giới một chuyến cũng được.”

Gương mặt Lưu Quang lập tức giãn ra thành một nụ cười.

Trái tim Đàm U đập thành thạch, lời dứt miệng, lại thấy có gì đó không đúng.

Đây là lần thứ mấy rồi.

Sao lần nào hẩn cũng ngoan ngoãn nghe lời Lưu Quang?

Đàm U hơi nhú mày, liếc mắt nhìn Lưu Quang đang mỉm cười với mình, bỗng bừng tỉnh ngộ, thâm kêu không xong rồi.

Sao giờ hẩn mới nhớ, Lưu Quang trước giờ bình tĩnh lạnh nhạt, từ sau khi tỉnh dậy sao có thể ngọt ngào ngoan ngoãn? Mới nhìn thì tưởng Lưu Quang rất nghe lời chiều chuộng hẩn, thực ra... hẩn bị Lưu Quang nắm mũi mới đúng!

Lưu Quang nếu đã biết cách cho hẩn vào tròng, nếu thế, đừng nói là mấy trò lén lút của hẩn cũng bị nhìn thấu nhé?

Đàm U càng nghĩ càng toát mồ hôi, không biết Lưu Quang bị hẩn lừa thật, hay là đang giả ngu.

Thật ra thì hẩn ra tay cao minh?

Hay là Lưu Quang cao minh?

Đàm U nhắm mắt, đột nhiên úp tay che mặt, cúi đầu bật cười.

Lưu Quang bị hẩn dọa ngơ ngác, vội hỏi: “Điện hạ, người làm sao vậy?”

“Không sao,” Đàm U khoát tay, ánh mắt lấp lánh, nụ cười càng sâu, “Thế mới có ý nghĩa.”

Hắn nên sớm đoán được.

Dù hao hết tâm tư, chưa chắc đã có thể thuận phục được Lưu Quang.

Nhưng điều hắn muốn không phải là vậy sao?

Vị trí Thiên Đế dễ dàng nắm trong tay, hắn không hề trân trọng, ném bừa cho kẻ khác. Chỉ có Lưu Quang như thế này, mới đáng hắn bỏ cả đời ở bên.

Đàm U khẽ vuốt ve viên ngọc bên hông, lúc này tình ý nổi lên, nhin không được vươn tay ôm lấy Lưu Quang.

Lưu Quang hoảng hốt, hơi giãy ra, nhưng chẳng mấy chốc đã bị Đàm U đặt trên bàn.

“Điện hạ...”

“Lưu Quang, ta rất nhớ em.”

Hai người bọn họ ngày nào cũng thấy mặt, nhưng bị đám hồ con cản trở, không thể gần gũi nhau được.

Lưu Quang cảm thấy nụ hôn ấm áp rơi xuống mặt, nghe ra được ham muốn trong câu nói của Đàm U, thân thể mềm nhũn, chủ động ôm lấy vai hắn.

Đôi mái tóc hòa trộn.

Âm thanh ái muội dần tản ra trong căn phòng rộng.

Đàm U kéo áo Lưu Quang, hôn theo viền cổ trắng, thân dưới cọ vào chân cậu.

Đang lúc lửa nóng, đột nhiên thấy thắt lưng đau nhói như bị cái gì cắn, sau đó có gì đó âm ẩm lăn trên lưng, cuối cùng thì thấy một cái đầu tròn vo chui ra từ bên dưới Lưu Quang...

Lại là lũ nhãi ranh này!

Con lớn chạy rồi, lại tới ba con con, tên họ Bạch không phải có thù trời sinh với hắn chứ?

Đàm U tái mặt, giận quá mà cười, vun vút liền ba tiếng ném lũ hồ ra khỏi cửa, sau đó mới quay vào phòng lục tung lên.

Cuối cùng, hắn tìm được một bình sứ xanh biếc, dốc thử ở trong vào miệng rồi mới nắm tay Lưu Quang, kéo cậu lên giường đè lên.

Lưu Quang và hắn môi chạm môi, cảm thấy một mùi hương kỳ lạ xông vào mũi, không khỏi hỏi: “Điện hạ, người vừa ăn cái gì?”

“Đương nhiên là kỳ trân dị bảo.” Đàm U nhú mày, gương mặt như cười mà như không, từ tốn từng chữ, “Bạch Thất Mộng có thể sinh, chẳng lẽ ta lại không sinh được?”

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vien-ngoc-ke-ben>